

जन भगत कहे

(निहकलंक हरि शब्द भंडार विच्चों)

सोहँ महाराज शेर शिंघ विष्नुं भगवान दी जै
सोहँ महाराज शेर शिंघ विष्नुं भगवान दी जै

* * * *

जन भगत कहे सुण भगवान, निरगुण आपणा ध्यान लगाईआ। हउँ बाली बुध अजाण,
मूर्ख मुगध नजरी आईआ। किस बिध सानूं बख्शें माण, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। कवण
वस्त देवें दान, अमोलक इक्क वरताईआ। जगत नैण तैनूं ना सके पहचान, मन मत समझ
ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भेव अभेदा दे खुलाईआ।

जन भगत कहण प्रभ दस्सीए की, समझ विच्च कुछ ना आईआ। किस सहारे
रहे जी, जीवत जीवण जन्म तेरे लेरवे पाईआ। पूरब जन्म की बीजिआ बी, फल कवण
रिहा रखाईआ। किस बिध नाता जुडिआ साढुे तिन्ह हत्थ काया सीं, घर मन्दर सोभा
पाईआ। कवण प्रेम प्याला लिआ पी, मधुर रस इक्क चरखाईआ। कवण प्रीती गए थी,
आपणा आप लुटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच सच दे
समझाईआ।

सच दस्स पुरख अकाल, तेरे अग्गे अरजोईआ। किस बिध बणे तेरे लाल, नाता
सच जुडाईआ। जगत गरीबी दिसीए कंगाल, वस्त हत्थ ना कोई रखाईआ। दौलत खजाना
ना धन माल, महल्ल अट्ठल ना कोई वडयाईआ। माला तसबी ना कोई मिरगछाल, आसण
सिंघासण ना कोई सुहाईआ। पूजा पाठ हवन ना कोई विचार, तिलक ललाट ना कोई लगाईआ।
संख नाद ना कोई आवाज, आरती रूप ना कोई रखाईआ। गेरू कपडे ना कोई सन्त साध,
मिट्टी खाक ना कोई रमाईआ। सुबह शाम ना तेरी याद, रसना जिह्वा बत्ती दन्द सिफत
ना कोई सालाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, किस बिध लहणा
रिहा चुकाईआ।

जन भगत कहण प्रभ होई हैरानी, सोच समझ रही ना राईआ। घर घर दिसे कूड़ शैतानी, शरअ करे लड़ाईआ। सुरत सवाणी बाल नादानी, तेरी समझ ना पाईआ। अमृत मिल्या ना ठंडा पाणी, निझर रस ना कोई चखाईआ। भेव चुककया ना चारे खाणी, बाणी समझ ना कोई समझाईआ। एसे कारन होई परेशानी, पसचाताप रिहा सताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच्चा देणा इक्क वर, किस बिध मेला रिहा मिलाईआ।

श्री भगवन्त हो खुशहाल, खुशीआं नाल जणाइंदा। सुण मेरे लाडले लाल, हरि लालन दया कमाइंदा। जिस उपर होवां आप किरपाल, मेहर नजर उठाइंदा। आपणी बख्श देवां दौलत नाम सच्चा धन माल, प्रेम खजीना इक्क भराइंदा। साची घालण लवां घाल, घोल घुमाई आपणा भेट चढ़ाइंदा। अन्दर वड के वसां नाल, हरदम आपणा रंग रंगाइंदा। एहो मेरी अवललडी चाल, जन भगतां दया कमाइंदा। अठु सठ तीर्थ ना देवां नुहाल, जोग अभिआस ना कोई कराइंदा। रसना जिहा ना पूजा पाठ, तसबी माला ना गल लटकाइंदा। आलस निंदरा ना देवां रात, दिवस वंड ना कोई वंडाइंदा। जिस वल मेहर नजर कर के लवां झाक, अगली पिछली झाकी आप जणाइंदा। बन्द किवाड़ा खोल के ताक, पड़दा दूई द्वैत उठाइंदा। बातन दस्सां आपणी बात, बीती कहाणी आप समझाइंदा। चरन प्रीती बख्श के दात, वड्ही भगती आप कराइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा खेल आप वर्खाइंदा।

साची भगती सतिगुर चरन, आदि जुगादि समझाईआ। साची विद्या गुरमुख पढ़न, इक्को नाम धिआईआ। साची मंजल सन्त सुहेले चढ़न, आपणा पन्ध मुकाईआ। जन भगतां किरपा कर के पुरख अकाल लोकमात आवे खड़न, निरगुण निरवैर वेस वटाईआ। नाता तोड़ जात पात वरन बरन, साची सरन इक्क समझाईआ। जो गुरसिरव सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान ढोला पढ़न, तिनां मंजल पन्ध दो जहानां लिआ मुकाईआ। (१८ जेठ २०२१ बि बसो देवी दे गृह)

* * * * *

भगत कहे प्रभ दित्ता प्यार, अन्तर धार दित्ती प्रगटाईआ। साचा मन्दर सुज्जया घर बार, गृह आपणा वेरव वर्खाईआ। दीआ बाती होया उजिआर, अन्ध अन्धेर रिहा ना राईआ। साची सरवीआं सुणिआ मंगलाचार, गीत गोबिन्द इक्क अलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेरा लहणा रिहा चुकाईआ।

भगत कहे प्रभ दस्सया प्रेम, परम पुरख दया कमाईआ। मेल मिलाया जिस तपस्या कीती हेम, कुण्ट इक्को खोज खुजाईआ। उस दे नाल मिल के पक्का होया नेम, नाता सके ना कोई तुड़ाईआ। दर्शन कर बिगसाए नैण, नेत्र खुशी मनाईआ। जिहा सिफ्त आई

कहण, साची सेवक बण के सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची रीती दित्ती समझाईआ।

जन भगत कहे प्रभ दिता प्रेम रस, वड रसीए दया कमाईआ। मेरी पूरी कीती आस, आशा आपणे नाल रखाईआ। निज आत्म कर के वास, वसल सच्चा दित्ता वरखाईआ। दूर्द्वैती कर के नास, नालश कूड़ी दित्ती मिटाईआ। सच नूर कर प्रकाश, दीपक दीआ डगमगाईआ। अठु पहर बख्खी परभात, संध्या नजर कोई ना आईआ। साचे सन्तां बख्खी जमात, गुरमुखां संग रखाईआ। लेखा लिखा के नाल कलम दवात, बिन भगतीउँ भगत दित्ते बणाईआ। एहो जेही अग्गे किसे ना दस्सी जाच, याचक आपणे गले लगाईआ। इकको ढोला पढ़ा के धुर दी गाथ, दर घर साचे मेल मिलाया सैहज सुभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दरसन दे के साख्यात, सज्जण सुहेले लए तराईआ।

जन भगत कहे प्रभ बख्खाया नाता, आत्म परमात्म संग रखाईआ। निरगुण हो के बणया राखा, सरगुण देवे माण वडयाईआ। जिन्हां इकको मन्या शब्दी रूप आरवा, आरवर चोटी दए चढ़ाईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, देवणहारा दाता, घाटा आपणे घर ना कोई वरखाईआ। (१८ जेठ २०२१ बि बेलू राम दे गृह)

* * * *

भगत कहे तेरे नाम मुंदरा, नैण मूंद नजरी आइंदा। पड़दा चुकावे गहरा धुंदला, अन्ध अन्धेर मिटाइंदा। उलटी उलझी खोले गुंजला, अनडिठड़ी कार कमाइंदा। भेव खुलावे आदि मुहुला, परदा परे हटाइंदा। देवे इशारा बिन हत्थां उंगलां, सैनत अकरव ना कोई लगाइंदा। लेख चुकाए गार झुंधला, साची तरनी इक्क तराइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच मंतर इक्क दृढ़ाइंदा।

भगत कहे तेरा नाम भबूती, भावनी पूर कराईआ। प्रेम प्यार सच आहुती, भगवन दए समझाईआ। करे प्रकाश काया कूटी, दह दिशा होवे रुशनाईआ। क्रिया चुक्के अंदरों झूठी, सच मिले वडयाईआ। चेत बसन्ती मौले रुत्ती, फुल्ल फुलवाड महकाईआ। सुरत सवाणी उठे सुत्ती, आपनडे घर लए अंगढ़ाईआ। जगत जहान रहे ना रुठी, मिल पिर सतिगुर खुशी मनाईआ। आत्म बदल जाए ना रुची, परमात्म जोङ जुङाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर रखणा हत्थ टिकाईआ।

भगत कहे तेरा नाम गहणा, गहर गम्भीर नजरी आईआ। तेरा प्रेम प्यार वसे नेत्र नैणां, निज लोचण सोभा पाईआ। होए वसेरा चरनां बहणा, कँवल मिले वडयाईआ। नाम ढोला धुर दा कहणा, कह कह खुशी मनाईआ। समरथ स्वामी तूं भगतां देणा, दर दर घर घर फेरा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मन्दर सुहञ्जणा देणा वरखाईआ।

भगत कहे तेरा नाम सोहणा, स्वच्छ सस्रपी नजरी आइंदा। आदि जुगादि जगत जग मोहणा, मोहणी रूप वटाइंदा। करे प्रकाश नेत्र लोइणा, लोचण अकरव खुलाइंदा। दुरमत दाग फड़ फड़ धोणा, पापां मैल मिटाइंदा। बीज अगम्मी धुर दा बोणा, खेतर हल चलाइंदा। अमृत मेघ इक्क बरसौणा, पवण सुगन्धी नाल मिलाइंदा। पत्त डाली घर महकौणा, मेहर मुहब्बत दया कमाइंदा। जगत विछुन्नी जोड़ जुड़ौणा, फड़ बाहों गले लगाइंदा। साची कुल्ली भाग लगौणा, छप्पर छन्न डेरा लाइंदा। अनमुली वस्त आप वरतौणा, नाम निधाना झोली पाइंदा। सच निशाना तीर लगौणा, अणयाला हत्थ उठाइंदा। कर्म कांड दा डेरा ढौणा, ब्रह्मांड खोज खुजाइंदा। राग नाद पन्ध मुकौणा, धुन आत्मक आप समझाइंदा। मार आवाज भगत उठौणा, चोबदार सेवक सेवक हो के सेव कमाइंदा। साचे मन्दर आप बहौणा, जगत दवारा पन्ध चुकाइंदा। भेव अभेदा आप खुलौणा, दूई द्वैती पड़दा लाहिंदा। दीआ बाती डगमगौणा, जोती जोत नूर रुशनाइंदा। सेज सुहञ्जनी सोभा पौणा, सच सिंधासण बह बह खुशी मनाइंदा। नार कन्त इक्को रंग वरखौणा, आत्म परमात्म परमात्म आत्म संग निभाइंदा। दरस दीदार घर साचे इक्क दरसौणा, दीद ईद चन्द रुशनाइंदा। अगला पिछला मंजल पन्ध मुकौणा, जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्को देणा धुर दा वर, धुर मस्तक लेरव लिखाइंदा।

जन भगत कहे तेरा नाम संग, धुर दा संग बणाईआ। लोड़ रहे ना नहावण गंग, तीर्थ तट ना कोई चतराईआ। ताल वज्जे ना कोई मरदँग, ढोलक छैणा ना कोई खड़काईआ। रसना जिहा ना कोई डण्ड, बत्ती दन्द ना राग अलाईआ। अन्तर आत्म गा के छन्द, सोहँ रूप समाईआ। तूं मेरा मैं तेरे नाल जावां हंड, हरि कन्त तेरी सरनाईआ। जगत विछोड़ा ना होवे रंड, बण सुहागण खुशी मनाईआ। अंगीकार लौणा अंग, जिच्च अञ्जन दित्ती वडयाईआ। तेरा भगत तेरा चन्द, तेरा नूर करे रुशनाईआ। तेरा दवारा तैथों लैणा मंग, दूजे दर मंगण ना जाईआ। तेरा प्रेम तेरा अनन्द, तेरा तेरे विच्चों प्रगटाईआ। तेरा सोहला तेरा ढोला तेरा छन्द, तेरा गीत बेपरवाहीआ। तेरी सेज तेरा पलेंघ, तेरा मीत इक्क हंढाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आसा मनसा आपणे नाल रखाईआ।

जन भगत कहे तेरा नामा मिह्ना, विख नजर कोई ना आईआ। चरन लग्ग के घर साचे डिह्ना, जगत वणजारा हट्ट ना कोई विकाईआ। जिस दे नाल परम पुरख अकाल मिल्या पिता, पतिपरमेशवर बेपरवाहीआ। कोई समझ ना सके वार थिता, घड़ी पल सार कोई ना आईआ। बिन अकर्वां नेत्र नैण अन्दरे अन्दर दिसा, दिशा आपणी पड़दा लाहीआ। वस्त अमोलक दे के हिस्सा, हिस्सेदार लिआ बणाईआ। लोड़ रही ना पढ़न दी चिह्ना, अकरवर वकरवर दित्ता समझाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां मार्ग दस्स के निकका, निकयों वड्हे रिहा बणाईआ।

भगत कहे प्रभू तेरा नाम निकका, नीकन नीका नजरी आइंदा। जिनूं लावें धुर दा टिकका, मस्तक जोत जगाइंदा। एथे कदे ना देवें पिच्छा, अगे आपणा संग निभाइंदा।

जुग चौकड़ी करे रिछा, रच्छक हो के वेरव वरवाइंदा। नाम पदार्थ पा के भिच्छा, खाली झोली आप भराइंदा। अन्तम मरन तों पहलों जन्म दा कहुँ सिंहा, सिरखर चोटी आप चढ़ाइंदा। एहो रखेल नित नविता, जुग जुग कार कमाइंदा। जिस दा लेख अलेख कर के गुर अवतारां लिरवा, लेख लेखणी नैण शरमाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां दे इकक वर, दर तेरा तेरे विच्छों नज़री आइंदा।

जन भगत कहे तेरा नाम गूढ़ा, लालन इकको रंग रंगाईआ। चतर सुधड़ बणा के मूढ़ा, मूर्ख मुगध लए तराईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी साचा दस्स इकक दस्तूरा, दोस्त सज्जन लए बणाईआ। प्रेम प्यार दा रंगला दो बाहवां चाढ़ के चूड़ा, चूड़ी कंगण इकको इकक पहनाईआ। नाता तोड़ के क्रिया कूड़ा, किरकट परे देवें हटाईआ। ममता तोड़ माण गरूरा, गुरबत दएं मुकाईआ। भगत मिलण लई हो मजबूरा, मुफ्लस हो के फेरा पाईआ। मेल मिला के ना दिसें दूरा, दूर दुराड़ा नेरन नेरा नजरी आईआ। एसे कारन तेरा तेरे भगतां कीता नाम मशहूरा, मशवरा तेरे नाल पकाईआ। तूं साहिब प्रेम प्यार दा दे पंधूड़ा, दो जहानां हुलारा इकक लगाईआ। जिस वेले सहज सुभाओ काया मन्दर अंदर वड़ें मारें इकक खंधूरा, ओस वेले अनहद वज्जे चाई चाईआ। बिन राग ताल सतार उपजे तूरा, तुरीआ मुख शरमाईआ। ओथे भगत कहे मेरी मनसा पूरा, भगवन मिल्या बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, देवणहारा साचा वर, जुगा जुगन्तर जन भगतां नाम सुणावे आपणा मन्त्र, मतलब पिछला हल कराईआ। (२५ हाढ़ २०२१ बि गुरमीत सिंघ दे गृह)

ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਆਦੀ ਮਿਤਰ, ਪ੍ਰਮਾ ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਧਾਰੋਂ ਆਪੇ ਨਿਕਕਲ,
ਤੁਧ ਜਨ੍ਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਤੇਰਾ ਇਤਲ ਬਿਤਲ ਸਿਤਲ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ
ਲਗਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਚੌਦਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿਕਰ, ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਗਤ ਅੰਧੇਰੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆ
ਫਿਕਰ, ਫਿਕਰਾਂ ਵਿਚਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਧੋਂ ਗਿਆ ਵਿਛੜ, ਸਦ ਵਿਛੜਿਆਂ ਮੇਲ
ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਾ ਨਿਰਇਚਕ, ਇਚਥਿਆ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਰਖੜੇ ਸ਼ਵਾਲੀ ਦਰ
ਤੇ ਮਿਕਰਵਕ, ਮਿਚਥਿਆ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਇਘਟ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਕਿਰਪਾ
ਨਿਧਾਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਦੂ਷ਟ, ਦਰੀ ਦਰੰ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਸਾਚਾ ਗੁਹਸਤ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ
ਮਿਲ ਕੇ ਲਈਏ ਹੁਂਡਾਈਆ। ਚਰਨਾ ਹੇਠਾਂ ਦਬ ਕੇ ਸ਼ਵਾ ਬਹਿਸਤ, ਉਪਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕੀ
ਤੈਨੂੰ ਆਦਤ ਸਦਾ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਨਤ, ਖੁਸ਼ਾਮਦਾਂ ਵਿਚਚ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਅਗਮੀ
ਹਿੱਸਤ, ਹਮ ਸਾਜਨ ਹੋ ਕੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਪੜਦਾ ਦੇ ਊਠਾਈਆ।

पङ्गदा रखोलू ठाकर स्वामी, जन भगत रहे जणाईआ। हर घट बैठा अन्तरजामी, अन्तश्करन वेरव वरखाईआ। जुग चौकडी सिपतां वाली दस्सदा रिहों बाणी, अकरवरां नाम

ਵਡਧਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਵਿਚਕ ਬਣਾ ਕੇ ਰਾਣੀ, ਕਰਦਾ ਰਿਹੋਂ ਸਦਾ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਬਖ਼ਥਾਦਾ ਰਿਹੋਂ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਨਿੜਰ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹੋਂ ਹਾਣੀ, ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ। ਹੁਣ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸਰਕੀ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣੀ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤੇ ਆਈ ਤਰਲ ਜੁਆਨੀ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਰਹੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਰਸਨਾ ਵਾਲੀ ਛਡ੍ਹਣੀ ਕਹਾਣੀ, ਬਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਚਾ ਦਿਲਜਾਨੀ, ਰਹਬਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੇਲਾ ਵਿਚਕ ਪੇਸ਼ਾਨੀ, ਚਸ਼ਮ ਤੇਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਘਰ ਇਕ ਨੁਰਾਨੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਡੀ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਭੂਪਤ ਭੂਪ ਭੂਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਕਰਨੀ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਦੇਰ ਲਗਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਤਕਕੇ ਅ਷ਟਭੁਜ ਆਦਿ ਭਵਾਨੀ, ਅਕਰਖ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਪਿਤ ਪੁਤ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਲੈ ਬਣਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਅਭਿਧ ਓਸ ਗੋਦੀ ਚੁਕਕ, ਜਿਥੇ ਭਾਰ ਲਗੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਝਿੜਕ ਝਾਨਬ ਕੇ ਪਰੇ ਦੇਵੀਂ ਨਾ ਸੁਛੁ, ਗੁਸਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਦੇ ਭਰਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਦੀ ਨਾ ਬਹੀਂ ਚੁਪਪ, ਭੇਵ ਖੁਲਾਉਂਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲਗਗੀ ਭੁਕਖ, ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਦੇਣਾ ਪਿਆਈਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੁਛ, ਕਿਧੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮ ਧਰਾਈਆ। ਸਚਖਵਣਡ ਦਵਾਰਿਉੱ ਜਾਹ ਤਠ, ਤੇਰੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਜੇ ਤੂੰ ਭੁਕਖਾ ਨਂਗਾ, ਕਿਧੋਂ ਆਪਣੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਮਨਦਿਉੱ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਬਿਨਾ ਬਨਦਗੀਉੱ ਤਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਆਪਣਾ ਬਨਦਾ, ਬਨਧਨ ਨਾ ਸਕੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੋ ਰੰਡਾ, ਤੇਰਾ ਸੁਹਾਗ ਸੋਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅੱਤਰ ਆਤਮ ਅਨਨਦਾ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਕੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਵੇਰਖ ਸਚਖਵਣਡ ਨਿਵਾਸੀ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤੱਤੇ ਆਈ ਤਦਾਸੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈਆ। ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਪੰਡਤ ਕਾਸੀ, ਕਛੈਹਰਯਾਂ ਵਾਲਾ ਪਨਥ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਘਾਟੀ, ਵਾਟੀ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪਢ੍ਹ ਪਢ੍ਹ ਥਕਕੇ ਗਾਥੀ, ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਮਨਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਬਾਵਨ ਅਰਖਸ਼ਰ ਬਣਾਂਦੇ ਰਹੇ ਸਵਾਰਥੀ, ਸਵਾਧਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਧੂਪ ਦੀਪ ਘੂਤ ਵਾਲੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਆਰਤੀ, ਪਵਣਾ ਹਵਣ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਹਿਨਦੀ ਤਰਦੂ ਅੰਗੇਜੀ ਫਾਰਸੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਮੁਲਲਾ ਸ਼ੇਰਖ ਮੁਸਾਇਕ ਤੇਰੇ ਬਣੇ ਵੇਰਖੇ ਆਡ੍ਹਤੀ, ਧੜਤ ਵਹੁਧਾਂ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਸੁਣੀ ਲਿਰਵੀ ਇਬਾਰਤੀ, ਅਕਰਖਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਤਰਦੇ ਵੇਰਖੇ ਸਫ਼ਾਰਥੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਅਗਸ਼ੀ ਧਾਰ ਦੀ, ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਮਂਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਇਕ ਸਿਕ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਦੀ, ਦੂਜੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਚਾਹੀਏ ਤਿਸ ਧਾਰ ਦੀ, ਧਾਰਾਨਾ ਲਾ ਨਾ ਮੁਰਖ ਭਵਾਈਆ। ਸੁਹਿਤ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਿਸ ਗੁਰਖਾਵਾਰ ਦੀ, ਜੋ ਗਮੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਕ ਬਦਲਾਈਆ। ਵਰਤ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਿਸ ਪਿਆਰ ਦੀ, ਜਿਸ ਪਿਆਰ ਵਿਚਕੋਂ ਮੁਹਿਬਤ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਵਾਣੀ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਵਾਰਦੀ,

ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੇਜ ਸੁਹਾਉਣੀ ਉਸ ਕਨਤ ਭਤਾਰ ਦੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਝੂਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਤੈਨੂੰ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਦੀ, ਤਰਾ ਤਰਾ ਜਣਾਈਆ। ਏਹ ਗਲ਼ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ਦੀ, ਬੁਧੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਰਾਈਆ। ਜੇ ਮਿਲਣੀ ਹੋਵੇ ਨਿਰੱਕਾਰ ਦੀ, ਨਾਤੇ ਸਾਰੇ ਦੰਡੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਚਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੇਰਾ ਸਚਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆ ਕੇ ਚੁਕਕ ਆਪਣੇ ਹਤਥਾਂ, ਸੋਹਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁਰਖ਼ਾ ਹਾਲ ਦਸ਼ਾਂ, ਦਰੰਦਾਂ ਦਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ, ਬਿਨ ਮੁਖਵਾਂ ਹੱਸ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਰੁਲੇ ਵਿਚਾ ਕਕਖਾਂ, ਗੋਦਡੀਆਂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਤੇਰਾ ਗਾਉੱਦੇ ਰਹੇ ਜਸਾ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂੰ ਹੋ ਕੇ ਲਾਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਮੁਰਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਖੁਆਰੀ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹੋਂ ਧਕਕਾ, ਧਕਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਬਚਨ ਸੁਣਾਏ ਸਚਾ, ਸਚ ਦੰਡੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਹੈਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥਾ, ਕਿਧੋਂ ਕਚਵਾਂ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਮਨਦਰ ਸਿੱਖਿ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਸਭ ਛੁਡੀ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਇਕਕੋ ਟੇਕਧਾ ਮਥਥਾ, ਮਸਤਕ ਭਾਗ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਰਖਯਾਨਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਢਕਾ, ਕੁੱਜੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਪਿਆ ਵਿਣੂੰ ਤੱਤੇ ਸ਼ਕਾ, ਸਚ ਦੰਡੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ ਕੁੱਜੀ, ਕੁਫਲ ਆਪਣਾ ਦੇ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਬਖ਼ਾ ਪ੍ਰੂਜੀ, ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਆਪ ਦਬਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਤਰਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਸੀਂ ਥਕਕ ਗਏ ਖਾ ਖਾ ਦਾਲ ਮੂੰਗੀ, ਜਗਤ ਜੁਗ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਹੁਣ ਰਸਨਾ ਸਾਡੀ ਰਹਣੀ ਨਹੀਂ ਗੁੰਗੀ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਦੰਡੇ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਥੋਂ ਸਾਖੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਲੀ ਕੂੰਡੀ, ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਦੰਡੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲੋੜ ਸ਼ਵਾਦ ਲੈਣ ਦੀ ਬੁੰਦੀ, ਸਿਫੁੰ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਲੁਭਾਈਆ। ਅਸਾਂ ਵਸਤ ਲੈਣੀ ਤੁਹ ਜੇਹੜੀ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ ਢੂੰਡੀ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਵ ਦਿਸਾ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਰਖੋਲ੍ਹ ਰਖਯਾਨਾ, ਰਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹਣਾ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ, ਢੋਲਾ ਸਿਫਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਹੁਉੰ ਬਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਤੇਰੇ ਮੁਖਕੀਨਾ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਲਲ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਛੁਡੀ ਕੇ ਮਕਕਾ ਮਦੀਨਾ, ਕਾਅਬਾ ਤੇਰਾ ਵੇਰਵ ਰਖਵਾਈਆ। ਰਹਮਤ ਕਰਕੇ ਠਾੰਡਾ ਕਰਦੇ ਸੀਨਾ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ। ਸਾਥੋਂ ਰਖਾਧਾ ਨਾ ਜਾਏ ਚੀਨਾ, ਚਿੰਨ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਨਾਮ ਰਖਮਾਰੀ ਰੰਗ ਚਾਢ੍ਹ ਦੇ ਭੀਨਾ, ਮਿਨਡੀ ਰੈਣ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਛ ਜਾਏ ਲੋਕ ਤੀਨਾ, ਤੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਜਾਣ ਕੇ ਤੇਰਾ ਵਸੀਲਾ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਵਾਰੇ ਹੋ ਅਧੀਨਾ, ਅਦਨੇ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਲਭਦਿਆਂ ਲਭਦਿਆਂ ਸਾਡਾ ਅਜੇ ਨਾ ਸੁਕਕਧਾ ਪਸੀਨਾ, ਠਾੰਡਾ ਸੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਅਗਸ਼ੀ ਤੁਹ ਨਗੀਨਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੌਹਰੀ ਕ੍ਰੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਨਾ ਨਰ ਨਾ ਮਦੀਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਵਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਹੋ ਗਏ ਵਡੇ, ਰੀਤੀ ਨਿਕਕਧਾਂ ਗਾਲੀ ਮੁਲਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਗਡੇ, ਤੇਰੇ ਦਵਾਰ ਝੁਲਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੋ ਪਾਰ ਅਸਾਡੇ ਛਡੇ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਤ ਨਾ ਕਿਧੋ ਲਗਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਢੇ, ਬਨਦਨਾ ਕਰਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਭਣਡਾਰ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਣੇ ਜਿੰਦੇ, ਫਿਰ ਕੀ ਜਮ ਜਨਦਾਰ ਤੋਂ ਲਏ ਬਚਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲਾਂ ਵਕ਼ਖਰੇ ਚੰਗੇ, ਜੇ ਆਸਾ ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਰਹਣਾ ਭੁਕਰੇ ਨਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਕੀ ਤੇਰੀ ਕੁਡਮਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਬਨਦੇਆਂ ਵਰਗੇ ਬਨਦੇ, ਬਨਧਨ ਸਾਰੇ ਜਾਈਏ ਤੁਡਾਈਆ। ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਟੁਢੀ ਗਂਢੇਂ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਸ਼ੌਹ ਬਣ ਕੇ ਨਾਲ ਹੱਠੇਂ, ਸ਼ੋਹਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਘਰ ਦੇ ਕੇ ਪਰਮਾਨਦੇ, ਪਰਮਾਰਥ ਆਪਣਾ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਾਟੇ ਚੀਥੜ ਜਾਵਣ ਰਾਂਗੇ, ਰੰਗ ਮਜ਼ੀਠੀ ਇਕਕ ਚਢਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪੌਡੇ ਚਾਢਕੇ ਡਣਡੇ, ਡਣਡ ਦੂਤਾਂ ਦਾਏ ਤਜਾਈਆ। ਗੋਦੀ ਚੁਕਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਿੰਧੇ, ਮੰਜ਼ਲ ਅਗਲੀ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਡਾ ਲਹਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਲਹਣਾ ਦੇ ਦੇ ਧੁਰ ਦੇ ਠਾਕਰ, ਕਿਧੋ ਠੋਕਰਾਂ ਨਾਲ ਟੁਕਰਾਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਗਹਰ ਗਮ੍ਬੀਰ ਵਡ੍ਹਾ ਗੁਣ ਸਾਗਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਕਮ਼ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਹਾਦਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀਨੇ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਵਣਜ ਵਪਾਰੀ ਬੜਾ ਸੌਦਾਗਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰਾ ਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਕਾਦਰ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਆਦਲ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੀ ਕਚਹਿਰੀ ਮੁਗਤਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਬਾਤਨ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁਡਾਇੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਲਕੇ ਤੈਨੂੰ ਆਏ ਆਰਖਣ, ਅਕਖ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮਾਇੰਦਾ। ਜੇ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੋਂ ਕਰ ਕਰ ਭਾ਷ਣ, ਸਿਪਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਆਪਣਾ ਦੇਵੋਂ ਨਾ ਸਾਚਾ ਰਾਸ਼ਨ, ਰਚਛਿਆ ਸਚ ਨਾ ਮਾਤ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਹਣਾ ਤੈਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਨ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਮਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਸਚਵਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰੇਮ ਅਕਖ ਉਘਾੜ, ਬਿਨ ਨੈਣਾਂ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਮਾਂਗੀਏ ਦਿਨ ਦਿਹਾਡੇ, ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰਲਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਹਾਡੇ, ਹਾਡਾ ਕਢੁਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੇ ਜਗ ਨਾਲਾਂ ਵਕ਼ਖਰੇ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਉਜਾੜ, ਜਗ ਉਜਡਿਆਂ ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਵਸਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ ਜਾਹਰ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਧਿਆਈਆ। ਕਿਧੋ ਬੈਠਾ ਬਣ ਕੇ ਕਾਧਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਨਾ ਅਕਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਗ ਲਏ ਨਿਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਦਤ ਛੜ੍ਹ ਦੇ ਪੁਢੀ, ਨਿਰਭਿਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਹੁਣ ਕਿਧੋ ਲੁਕ ਕੇ ਬੈਠਾ ਗੁਢੀ, ਧਾਰੀ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਰੁਚੀ, ਤਹ ਰੋ ਰੋ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਤਹਨਾਂ ਦੀ ਆਤਮ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਦੀ ਭੁਕਕੀ, ਪਰਮਾਤਮ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਵਿਛੋਡੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਦੁਰਖੀ, ਬੇਬਲ ਹੋਏ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਬਿਰਹਿਂ ਵਿਛੋਡੇ ਪ੍ਰੇਮਣ ਸੁਰਤੀ ਕੁਡੀ, ਅਗਮੀ ਸਵ੍ਵ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਜ਼ਜਣ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਆ ਕੇ ਤਕਕ, ਤਾਕਤਵਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਝੋਲੀ ਪਾ ਗਰੀਬਾਂ ਹਕ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਲਹਣਾ ਪਿਚ੍ਛੇ ਛੜ੍ਹ, ਅਗੇ ਦੇ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅੜ੍ਹ, ਵਕਖਰਾ ਘਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਵਾਰੇ ਰਹੇ ਸਵ, ਸਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੇ ਲਾ ਕੇ ਧਾਰੀ ਜਾਏ ਭਜ਼, ਭਗਵਨ ਆਪਣਾ ਮੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਅਗੇ ਵਧੇ ਨਾ ਕੋਈ ਯਦ, ਬਾਂਸ ਸਰਬਾਂਸ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੂਢ਼ੀ ਦੀ ਓਥੇ ਹੋ ਜਾਏ ਹਵਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੇ ਭਗਤਾਂ ਜਾਵੇ ਛੜ੍ਹ, ਪਲਲ੍ਹ ਗੜ੍ਹ ਖੁਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਕਰਨੀ ਸਾਰੀ ਹੋ ਜਾਏ ਰਦ, ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਜਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਹੀਏ ਗਜ਼, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਜੇ ਨਾ ਰਕਖੋਂ ਸਾਡੀ ਲਜ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਛਜੀਏ ਪਾ ਕੇ ਵਿਚਚ ਛਜ਼, ਹਤਥਾਂ ਨਾਲ ਫਟਕਾਰਾ ਦੰਝਾਈਆ। ਫਿਰ ਕਿਥੇ ਜਾਵੇ ਭਜ਼, ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਸਚ ਸਚ ਦੰਝਾਈ ਦੱਸਾ, ਬਿਨ ਦੱਸਾਂ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਬਸ, ਬਸਤੇ ਸਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਬੰਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹੋਂ ਧੋਰਵੇ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੈਥੋਂ ਔਰਵੇ, ਬੋਲਣ ਵਿਚਚ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਧੁਨ ਭਾਗ ਜੇ ਦਿਤੇ ਮੌਕੇ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਰਵ ਕੇ ਰੋਂਦੇ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਦਰਦ ਵਂਡਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਧਾ ਮੁੜ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪੈਰੀਂ ਭੌਂਦੇ, ਭਵਜਲ ਵਿਚੋਂ ਲਏ ਤਰਾਈਆ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦੇ ਸੌਂਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਗਫ਼ਲਤ ਵਿਚੋਂ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਯਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੈਨੂੰ ਦੰਝਾਈ ਅਲਾਮਾ, ਸਿਥੇ ਸਾਦੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਮਾ, ਰਾਮਾ ਜਗਤ ਸੀਤਾ ਲਏ ਪਰਨਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਕੁਣਨਾ ਕਾਹਨਾ, ਗੋਪੀਆਂ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਵਡ ਬਲਵਾਨਾ, ਚਿਲਲਾਂ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਵਡ ਵਿਦਵਾਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰੋਂ ਲਿਰਖਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਵਡ ਅਮਾਮਾ, ਈਸਾ ਸੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੇਰਾ ਝੁਲਦਾ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਮੰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮੇਹਰਵਾਨਾ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਭਗਤ ਗੋਦੀ ਨਾ ਚੁਕਕੇ ਬਾਲ ਨਿਧਾਨਾ, ਅੰਜਾਣਾ ਆਪਣੀ ਤੁੰਗਲੀ ਲਾਈਆ। ਸੂਰਵ ਸੁਗਧ ਬਣਾ ਦੇ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣਾ, ਇਕਕੋ ਪਵੀਨ ਨਾਮ ਪਢਾਈਆ। ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਕਹੀਏ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨਾ, ਜਿਸ ਸੁਰਤ ਦਿੱਤੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਨਮੁਖ ਨਜਰੀ ਆਏ ਤਾਂ ਜਾਣਾਂ, ਸਵਚ਼ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੂੰ ਕਰਨਹਾਰ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣਾ, ਕਲਾ ਤੇਰੀ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚਚ ਬਿਨ ਕਲਮਿੱਤਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਕਰੀਏ ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ, ਪਢ ਪਢ ਥਕਕੀ ਜਗਤ ਲੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਕਰੀਏ ਤੇਰਾ ਕਰਮਾਂ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੀ ਸਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਕਰੀਏ ਤੇਰੇ ਧਰਮਾ, ਜਗਤ ਧਰਮਾਂ ਕਰੀ ਲੜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਕਰੀਏ ਤੇਰੇ ਵਰਨਾ, ਵਰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕੀ ਕਰੀਏ ਗੁਰੂਆਂ ਚਰਨਾਂ, ਜੇਹੜੇ ਗੁਰੂ

तेरे चरनां ध्यान लगाईआ। जन भगत कहण की करीए उहनां नेत्रां हरनां फरनां, जिनां नेत्रां विच्चों तेरी निककी धार इक्क चमकाईआ। सेज सुहज्जणी ते सिध्धे तैनूं मिलणा, दूजी लोड रहे ना राईआ। तेरे दवारे तों खाली कदी ना मुडना, खाह मरखाह करीए लड़ाईआ। जे तूं मालक ते तेरे नाल जुडना, क्यों कट्टीए मात जुदाईआ। साडे नहीं एह वस एह तेरा फुरना, जेहडा फुरनिआं विच्च उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा मेला लए मिलाईआ।

जन भगत कहे सुत्ता उठ, वेला गिआ आईआ। सानूं नविआं नूं आ के पुच्छ, जो रो रो देण दुहाईआ। खाली हत्थ कोल नहीं कुछ, कछहिरा लंगोटी तेड ना कोई बंधाईआ। जगत नालों असीं गए रुस्स, जे तूं रुस्सया सानूं थां लभे ना राईआ। जां कह दे नहीं तुसीं मेरे पुत, पिता पुरख अकाल ना मैं अखवाईआ। फिर काहनूं तेरे अग्गे जाईए झुक, आपणा सीस तेरी भेट चढ़ाईआ। असीं भवा के आपणा मुख, तैनूं आपणी पिठ दईए वरवाईआ। तैनूं कितों नहीं मिलणा साडे वाला सुख, श्री भगवान तेरा ज्ञान सुणन कोई ना आईआ। पहलों जम्म के मां दी कुकर, हुण तेरी गोदी बैठे सुख मनाईआ। आपणा तेरी झोली पा के दुख, भार तेरे उत्ते चुकाईआ। वरवांगे किस तरां साथों जावें छुट्ट, आपणा पल्लू छुड़ाईआ। असां दामन फड़या उह घुट्ट, जेहडा कमरकसे वेले गोबिन्द आपणे नाल जुड़ाईआ। जिस दे अगले हिस्से दोवें ढाई ढाई फुट्ट, गोबिन्द गोडयां हेठां ताई रखाईआ। ओस वेले इक्क दिन अजीत वडे पुत लिआ पुच्छ, साहिब की एहदी वडयाईआ। गोबिन्द किहा आ लाडले सुत, तैनूं हौली हौली दिआं समझाईआ। जिहडा गुरसिख मेरे कमरकसे तों नीचे जावे झुक, मुख वेरवण तों पहलों चरनां सीस निवाईआ। चरन डिगदे नूं पुरख अकाल लए चुक, आपणी गोद लए बठाईआ। मैं वेरवां गुरमुखां दा साचा सुख, जिस सुख नाल तेरी भेटा रिहा चढ़ाईआ। अजीत किहा मैं वेरवां उह अबिनाशी अचुत, जो अचन अचेत आपणी खेल रखलाईआ। गोबिन्द किहा उह शब्दी मौले रुत, तत्तां वाली छड़े लड़ाईआ। खण्डा खड़ग चिल्ला तीर कमान सारे देवे सुट, सोटा डांग हत्थ ना कोई उठाईआ। हौली जही गुरमुखां दे अंदर वड जाए चुप्प, पड़दा आपे लाहीआ। प्रेम प्यार नाल कहे तुसीं गोबिन्द दे सच्चे पुत, पोतरे मेरे दो जहान अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेटणहारा सदा दुःख, दरदीआं दर्द वंडाईआ।

अजीत किहा साहिब उह है कौण, जिनां दी करें वडयाईआ। गोबिन्द किहा उह मेरे पुरख अकाल नाल औण, आ के लोकमात खुशी मनाईआ। इक्को धुर दा ढोला गौण, दूजी करन ना कोई पढ़ाईआ। उह आत्म सेजा सौण, जगत लेफ तलाई कम्म किसे ना आईआ। वैराग्ग अंदर गौण, खुशीआं अंदर भौण, पकवान दी पका के तौण, कट्टे लैण रखाईआ। उनां दा मुक्क जाए अवण गवण, मन हँकारी कोल ना रहे रौण, सेवा करे उणंजा पौण, दो जहान निड़े निड़े सीस झुकाईआ। उनां दे दुखडे आप आए मिटौण, दरगाह साची सच बहौण, सचरवण दवार वरवौण, वक्रवरा राह चलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा वाधा आपे आए वधौण, वधीआ आपणा खेल कराईआ।

ਰਖੇਲ ਕਰਾਏ ਆਪਣਾ ਵਧੀਆ, ਗਾਹਵਾ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਦਿਆਂ ਬੀਤੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ, ਸਵੇਂ, ਦੇ ਦੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਦਾਈਆ। ਹੋਕੇ ਦੇਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਵਦੀਆਂ ਸੁਦੀਆਂ, ਸੁਖਲਾ ਕਿਸਨਾ ਪਕਖ ਗਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਰੈਣਾਂ ਰਾਤਾਂ ਲਾਂਘੀਆਂ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਚਲੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਸਵਾਣੀਆਂ ਪਵੀਆਂ ਵਾਹੀਆਂ ਕਾਂਘੀਆਂ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾ ਕਜ਼ਜ਼ਲ ਧਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇਸਾਡੀਆਂ ਪਹਨ ਕੇ ਲਾਈਆ ਅੰਗੀਆਂ, ਤਣੀ ਨਾਲ ਤਣੀ ਦਿੱਤੀ ਗਂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਹੋਈਆਂ ਰੱਡੀਆਂ, ਜਗਤ ਕਨਤ ਹਣਦਾਈਆ। ਏਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੰਗੀਆਂ, ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਉਹ ਸੁਹਾਗਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਨੀ ਪੰਝਾਈਆਂ ਧੁਰ ਦੀਆਂ ਡਣੀਆਂ, ਮਾਣਕ ਮੌਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਉਹ ਮੰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਉਹ ਸਚ ਸੇਜ ਸੁਹਂਦੀਆਂ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਕਰੀ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਰੰਗ ਰੰਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਉਹ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵਣ ਨੰਗੀਆਂ, ਓਡਨ ਇਕਕੋ ਦਿਤਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਛੜ੍ਹ ਜਾਣ ਸੁਣਨਾ ਰਾਗ ਸੁਰੰਗੀਆਂ, ਤਬਲਿਆਂ ਵਿਚਵ ਨਾ ਮਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਹ ਕਰਕੇ ਪਾਰ ਹਵਾਂ ਲਾਂਘੀਆਂ, ਆਰ ਪਾਰ ਆਪਣਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਬਹਿ ਕੇ ਗੌਂਦੀਆਂ ਛਨੰਦੀਆਂ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਗੀਆ।

ਜੇ ਸੰਗੀ ਬਣੇ ਨਾ ਸਗਲਾ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਗਾਈਆ। ਜੇ ਲੇਖਾ ਨਾ ਚੁਕਾਵੇ ਅਗਲਾ, ਰਖ਼ਬਰ ਅਗਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹੀਏ ਪਗਲਾ, ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਕੇ ਦਰ੍ਝੇ ਜਣਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਰਖੋਂ ਗੁੰਝਲਾਂ ਵਿਚਵ ਫਿਰਾਈਆ। ਕੀ ਤੇਰਾ ਗੈਣਾ ਚਾਰ ਮੰਗਲਾ, ਧੂਨੀਆਂ ਵਿਚਵ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਔਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬੰਗਲਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਭਗਤ ਮਿਲਣ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਧੋਂ ਲਾਭੋਂ ਵਿਚਹੋਂ ਜਾ ਕੇ ਜਾਂਗਲਾਂ, ਜਾਂਗਲੀ ਫਿਰਦੇ ਚੋਪਾਏ ਪੱਖੇਝ ਭਜ਼ਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਬਨਦਨਾ, ਕਿਹੜੇ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਕਰਾਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ। (੩ ਮਧਘਰ ੨੦੨੯ ਬਿ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਅਸਥਾਨ, ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਕਾਨ, ਛੱਪਰ ਛੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਇਕਕ ਝੁਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਦੀਪ ਮਹਾਨ, ਬਿਨ ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਕਰੇ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਇਕਕ ਮੈਦਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਭਜ਼ਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਰਾਮ, ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਦਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਨਿਯਾਮ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਜਵਾਨ, ਸੂਰਬੀਰ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਵਡਿਆਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਦਵਾਰਾ, ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਘਰ ਬਾਰਾ,

ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਉਚਵਾ ਮਨਾਰਾ, ਮਹਲਲ ਅਫ਼ਲ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ, ਮੁਸ਼ਰਦ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਹੋਵੇ ਉਜਾਲਾ, ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਹਵਾਲਾ, ਬਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਾ, ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਰਾਜ, ਰਾਜਨ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਤਾਜ, ਪੰਚਮ ਮੁਖ ਸੁਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਨਵਾਬ, ਨੌਬਤ ਇਕਕ ਵਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਰਿਵਾਜ, ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਅਹਿਬਾਬ, ਸੁਹਿਤ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਆਦਾਬ, ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਹਾਰਾਜ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥਥ ਕਥਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਤਾਬ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਹਲਲਾ, ਮਹਿਫਲ ਇਕਕ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਏਹ ਕਲਲਾ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਮਲਲਾ, ਸਤਿ ਦਵਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਅਛਲ ਅਛਲਾ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਜੋਤੀ ਦੀਪਕ ਬਲਲਾ, ਨੂਰ ਇਕਕੋ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਫੜਾਵੇ ਪਲਲਾ, ਪਲ੍ਲੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੰਧਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਬਲਲਾ ਬਲਲਾ, ਵਾਹਵਾ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹਿੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੀਆਂ ਤਹ ਅਲਲਾ, ਜੋ ਅਲੈਹਦਗੀ ਵਿਚਵ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤਹ ਧੁਰ ਦਾ ਧਨਾ, ਧਨਾਡ ਇਕਕੋ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਬੂਬ, ਸੁਹਿਤ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਅੜਜ, ਸੋਹਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਫੂਜ, ਢਾਹ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਕਸੂਦ, ਮੰਜਲ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਹਦੂਦ, ਹਦਾਂ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮੌਜੂਦ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ, ਗਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਬਿਨ ਸਰੀਰ, ਸਤਿ ਸੱਥੀ ਹਰਿ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ ਅਰਖੀਰ, ਆਰਖਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਬੇਨਜੀਰ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਲਾਤਸ਼ੀਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਸੀਰ, ਮਸ਼ਵਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁਡਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮੁਨੀਰ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮਦਦਗੀਰ, ਮੁਦਾ ਸਭ ਦਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਹਾਂ ਸਿਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਪਾਵੇ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਕਥਾ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਇਕਕੋ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਦਏ ਫੁਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਇਕਕੋ ਪਿਤ ਮਾਂ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਪਕੜੇ ਬਾਂਹ, ਫੜ ਬਾਹਾਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਥਾਂ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਾਗਾਂ ਹੱਸ ਬਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਸਿਰ ਦੇਵੇ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਛਹਿਬਰ ਨਾਮ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਚੰਗੇਰਾ, ਚੰਗੀ ਤਸਾਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਰਖੇਡਾ, ਸੋਹਣਾ ਘਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਕਰੇ ਨਿਬੇਡਾ, ਫੈਸਲਾ ਹਕੂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਬਨ੍ਹੇ ਬੇਡਾ, ਭੁਬਦੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਨਾਤਾ ਜੋੜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਇਕਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੂ ਰਕਖੇ ਜੇਰਾ, ਗਮ੍ਭੀਰ ਗਹਰ ਗਵਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਮੇਟੇ ਅਨਧੇਰਾ, ਅਨਧ ਕੂਪ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਜੋ ਆਪਣਿਆਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜੋਤ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਅੜਤਰ ਉਦਾਸੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰੇ ਰਾਰਵੀ, ਰਕਖਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਚੁਕਾ ਕੇ ਲਹਣਾ ਬਾਕੀ, ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਘਰ ਮਨਦਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕੀ, ਤਕਵਾ ਆਪਣਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਾਂਗੀ ਸਾਥੀ ਦੇਵੇ ਦਾਤੀ, ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ। ਧਰਮ ਦਵਾਰ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਟੀ, ਬਣ ਬਣਯਾਰਾ ਦਏ ਲੁਟਾਈਆ। ਪਨਥ ਸੁਕਾ ਕੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਟੀ, ਅਗਲੇ ਮਾਰ੍ਗ ਲਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਸਜ਼ਜਣ ਬਣਕੇ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਰਖਾਈਆ। ਬਣ ਸਹਾਰਾ ਨਾਥ ਅਨਾਥੀ, ਅਨਾਥਾਂ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਪੁਢੇ ਵਾਤੀ, ਵਤਨਾਂ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇ ਕੇ ਪਾਤੀ, ਪਤਰਕਾ ਆਪਣੀ ਦਏ ਲਿਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਤਹ ਗੁਹ, ਜਿਸ ਘਰ ਭੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਸਦਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਇਕਕੋ ਰਹੇ, ਰਹਬਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੂ਷ਟੀ ਕਰਦਾ ਲੈ, ਉਤ्पਤ ਆਪ ਤਹਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰ ਦਾ ਕਹੇ, ਹਰਿਜਨ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਜਾਣਾ ਬਹਿ, ਸ਼ਵਰਗ ਬਹਿਸਤ ਨਾਤਾ ਦੋਹਾਂ ਤੁੜਾਇੰਦਾ। ਜਿਥੇ ਪਰਲੋ ਕਦੇ ਕਰੇ ਨਾ ਲੈ, ਮਹਾਂਪਰਲੋ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਢਾਇੰਦਾ। ਤਹ ਦਵਾਰਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਏ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਿਧੋਂ ਕਰੇ ਹਾਏ ਹਾਏ, ਜਿਸਦਾ ਹਾਸਲ ਜਰਬਾਂ ਨਾਲ ਵਧਾਇੰਦਾ। ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੇ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਨਿਭਾਏ, ਅਦ੍ਵ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਏ, ਮੰਜਲ ਪਨਥ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਧਰਮ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਟਿਕਾਏ, ਟਿਕਕਾ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਸਤ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰਮੁਖ ਰਖਾਏ,

चार पदारथ पन्ध मुकाइंदा। परमार्थ पिच्छे स्वार्थ रखाए, स्वार्थ विच्च सफारश अगे ना कोई कराइंदा। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे मेल मिलाइंदा।

हरि भगत कहे चंगा भगवन्त, भावी मेट मिटाईआ। मेल मिलाए बण के कन्त, कन्तूहल खुशी वरवाईआ। सो गुरमुख कहीए सच्चा सन्त, जिस सति मिली वडयाईआ। सतिगुर घर बणाई बणत, घडन भन्नणहार वेरव वरवाईआ। नाम दस के आपणा मंत, मतलब सभ दे वेरव वरवाईआ। दे वडिआई विच्चों जीव जंत, जंता विच्चों बाहर कछुआईआ। गढ़ तोड़ के हउमे हंगत, हँ ब्रह्म समझाईआ। जे कोई प्रभ दा पाउणा चाहे अन्त, अन्त विच्च किसे ना आईआ। सो तरया जो करे मिन्नत, मिन्नत विच्च सरनाईआ। बिन भगतां प्रभ मिलण दी किसे कोल नहीं कोई हिम्मत, हौसला सके ना कोई वधाईआ। चारे कुण्टां वेरव लउ सिम्मत, समेरू वरगे रांदे मारन धाईआ। कोटन कोट लभदे अणगिणत, गिणतीआं विच्च ना कोई गिणाईआ। प्रभ सभ नाल करके थोड़ी थोड़ी इल्लत, आलूणिऊँ बोट भुंजे देवे सुटाईआ। जे किसे नूं धार बख्त देवे किणक, किणका विच्च टिकाईआ। जोती जोत सख्त हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दी करनी कार कमाईआ।

जन भगत कहे चंगा जग मोहण, मोहणी नजरी आइंदा। जिस नूं वेरव के आवे रोण, रोन्दयां गले लगाइंदा। जेहड़ा दुरमत मैल आया धोण, धोबी बण के सेव कमाइंदा। जेहड़ा टुट्ठयां मज्जयां उत्ते आया सौण, पलँग रंगीले परां हटाइंदा। जेहड़ा भगतां ढोला आया गौण, आपणा राग ना कोई अलाइंदा। जेहड़ा आपणा वाधा आया वधौण, वेल भगतां झोली पाइंदा। जेहड़ा गुरमुख नारी आया परनौण, परौहणा दो जहानां इकको नजरी आइंदा। जेहड़ा कोझी कमली घर आया वसौण, वास्ता आपणे नाल रखाइंदा। जेहड़ा आपणे भगतां दी भेटे चढ़ौण आया धौण, तत्त ना कोई रखवाईआ। जेहड़ा उजड़े आया वसौण, साचे मन्दर दए बहाईआ। ओस दा खेल जाणे कौण, कवण सके समझाईआ। लकरव चुरासी नाल दगा आया कमौण, दागी करे थाऊँ थाईआ। जन भगतां मज्जा आया चखौण, मजहबां विच्चों बाहर कछुआईआ। कूड़ी क्रिया आया दुरकौण, नाम खण्डा हत्थ उठाईआ। विछड्हयां आया मिलौण, मिल मिल खुशी मनाईआ। नाद अगम्मी आया वजौण, धुर दा ताल सुणाईआ। जगत गरीबी आया गवौण, गवाह शहादत गुर अवतार पैगंबर दए भुगताईआ। आपणा दरस आया दखौण, पङ्डा आप उठाईआ। रुलदे बाले लाले आया परचौण, लालच आपणा नाम झोली पाईआ। भगतां दे अंदरों कूड़ी क्रिया आया डरौण, भैड़ी निकम्मी बाहर कछुआईआ। साची तरनी आया तरौण, चप्पू आपणा नाम इकक लगाईआ। आपणा नाम पूरा पूरन हो के आया अखवौण, सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान वज्जे वधाईआ। जन भगतां सचखण्ड दवारे आया बहौण, बैठा सोहण सिंघ खुशी मनाईआ। पिछला उल्लामा आया लौहण, राम रमईया बेपरवाहीआ। जन भगतां सुत्यां आया जगौण, जुग विछड्हयां रिहा उठाईआ। पिछले लेरवे आया कढौण, वही खाता नाल बंधाईआ। रुस्सयां आया मनौण, रस्ते रिहा पाईआ। गुरस्सयां आया गवौण, गिले रिहा चुकाईआ। डिग्गयां आया उठौण, ढब्बयां दए तकड़ाईआ। आपणी गोद विच्च जगत उरयां निध्ये आया करौण, कूड़ी वा ना लागे राईआ। प्रेम प्रीती अंदर

ਆया ਹਸੌਣ, ਹਸਤੀ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੁਨ੍ ਭਗਵਾਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਆਯਾ ਦਰਸੌਣ, ਦਰਸ ਨਾਲ ਹਰਸ ਦਏ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਬਚਚਿਆਂ ਬਾਲਿਆਂ ਨਨ੍ਹਿਆਂ ਆਯਾ ਪਰਚੌਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। (੩ ਮਧਘਰ ੨੦੨੧ ਬਿ ਅਸਰ ਸਿੱਘ ਦੇ ਘਰ)

ਹਰਿ ਸਜ਼ਜਣ ਸ਼ਵਾਮੀ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਆ ਵਸ ਨੇਡੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਲਾ ਕੇ ਢੇਰੇ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਘ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੋਟਨ ਕਾਲ ਬੀਤੇ ਬਥੇਰੇ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਛਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣਾ ਪਨਘ ਸੁਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਮਾਰਕੇ ਵੇਰਵੇ ਗੇਡੇ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਸਚ੍ਚੇ, ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਾਭੇ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਵੈਰਾਗੀ ਖੋਜਣ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਛੇ, ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਫਿਰਨ ਨਵੇਂ, ਤੀਰਥ ਅਠਸਥੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪਢ ਪਢ ਥਕਕੇ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲ੍ ਵੇਖਣ ਸਕਕੇ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਵਲਲ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਦਵਾਰੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਹਵੇ, ਪਾਨ੍ਧੀ ਆਪਣਾ ਪਨਘ ਸੁਕਾਈਆ। ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਮਰਦੰਗ ਜਗਤ ਦਵਾਰੇ ਵਜੇ, ਰਾਗ ਰਾਗਣੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਾਧ ਸਨਤ ਫਿਰਨ ਨਾਂਗੇ, ਤਨ ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਅਗਨੀਆਂ ਕੋਲ ਬਹ ਬਹ ਮਧੇ, ਤਤਤਵ ਤਤਤ ਜਲਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਵੇਰਵੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਮਸ਼ਸੇ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਮਾਰਗ ਕੋਈ ਨਾ ਦਰਸੇ, ਪੜਦਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕੋਈ ਨਾ ਵੇਰਵੇ ਇਕਕੋ ਅਕਰਵੇ, ਆਖਰ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਝੁਧਾ ਭੈਣ ਭਾਈ ਸਕੇ, ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਯਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਘਰ ਘਰ ਜੂਠ ਝੂਠ ਪਾਏ ਰਵੇ, ਰਸਨਾ ਨਾਮ ਨਾ ਕੋਈ ਧਿਆਈਆ। ਜਗਤ ਮਿਸਾਲ ਧਨ੍ਨੇ ਮਿਲਿਆ ਵਵੇ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਫਵੇ ਪਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧ ਬਿਨ ਪਤ ਕੋਈ ਨਾ ਰਕਖੇ, ਸਿਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਮਿਲਣ ਧਕਕੇ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਪਲਲ੍ ਗਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਭਗਵਨਤ, ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਮੁੱਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਤ੍ਰੁੰ ਮਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਕਨਤ, ਕਨਤੂਹਲ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮਹਿੰਮਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ, ਕਥਨੀ ਕਥ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਤ੍ਰੁੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਪੰਡਤ, ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋਂ ਪਢਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸਦਾ ਮਂਗਤ, ਭਿਕਖਕ ਝੋਲੀਆਂ ਰਹੇ ਭਰਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤ੍ਭੁਜ ਸੇਤਜ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਵਾਰੇ ਇਕਕੋ ਮਿਨਤ, ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਨਤਰ ਵੇਰਵੇ ਆਪਣੀ ਸਿਮਮਤ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਰਖਾਰੀ ਮੇਟ ਜ਼ਿਲਤ, ਬੇਨਜੀਰ ਹੋ ਸਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਓਟ ਅਕਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਲਾ ਚੋਟ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਉਠਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਗਵਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਖ਼ਥ ਸੋਚ, ਦੂਜੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਚੁਕਾ ਦੇ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਣਾ ਦੇ ਇਕ ਸਲੋਕ, ਸੋਹੱਫ਼ ਢੋਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ ਰੋਜ਼, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਰੰਗ ਚੜਾਵੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਪੋਸ਼, ਤਨ ਖ਼ਾਕੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਅਨੱਤਰ ਆਤਮ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਅਨੱਤਰ ਪੇਰਖ, ਬਾਹਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਮਹਲਲਾ ਤੇਰਾ ਦੇਸ, ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਅੰਦਰ ਅਵਲੜਾ ਭੇਸ, ਬਿਨ ਰੰਗ ਰੂਪੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸੇਜਾ ਛੁਡੁਕੇ ਬਾਸ਼ਕ ਸੇਜ, ਲੇਖ ਕਰੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਜ, ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਲਵਾ ਦੇ ਤੇਜ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਲੋਕਮਾਤ ਛੁਡੁ ਕੇ ਗਏ ਦੇਸ, ਥਿਰ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕੋਈ ਮੂੰਡ ਮੁੰਡਾਧਾ ਕਿਸੇ ਰਖਾਏ ਕੇਸ, ਕੇਸ਼ਵ ਤੇਰਾ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਗੁਰ ਦਸ਼ਮੇਸ਼, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬਦਲ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭੇਸ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਵੇ ਮੁਸਾਇਕ ਮੁਲਲਾ ਸ਼ੇਰਖ, ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਖੋਹਲੇ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਤ ਭਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਉਠ ਸੁਤੇ, ਆਪਣੀ ਲੈ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਵੇਰਖੀਏ ਰਖੇਲ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤੇ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਕੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਾਤ ਪੁਚ਼ੋਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਯੁਗ ਅਨੱਤਮ ਕਿਹੜੀ ਗਲਲੋਂ ਰੁਸ਼ੋਂ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਬਦਲਾਈਆ। ਕੇਹੜੇ ਮਨਦਰ ਲੁਕੋਂ, ਸਚਰਖਣਡ ਆਪਣਾ ਢੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਲਭਦੇ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਰਨ ਸਜਦੇ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਲੇਖ ਸੁਕਾ ਦੀਨ ਸਿੱਖ ਦੇ, ਕਲਿਯੁਗ ਅਨੱਤਮ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਆਪਣੇ ਅਦਦ ਦੇ, ਅਦਾਲਤ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਲਗਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਅਗਮੀ ਮਦਦ ਦੇ, ਮਾਲਕ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਵੇਰਖ ਰਖੇਲ ਮਾਤਲੋਕ ਜਗਤ ਦੇ, ਕਲਿਯੁਗ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਬੈਠੇ ਮੁਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਭਾਣਡੇ ਬੁੰਦ ਰਕਤ ਦੇ, ਪੰਜ ਤਤ ਕਾਧਾ ਚੋਲੇ ਰਹੇ ਹਣਦਾਈਆ। ਏਹ ਭਰੇ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰੀ ਸ਼ਾਰਕਤ ਦੇ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਦਰਸ ਨੂੰ ਤਰਸਦੇ, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਅਨੋਖਾ ਬਰਸ ਦੇ, ਝਿਰਨਾ ਇਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਸੁਹਜਣਾ ਵਕਤ ਦੇ, ਘੜੀ ਪਲ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਪੜਦੇ ਲਾਹ ਕੇ ਅਰਥ ਫਰਸ਼ ਦੇ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋਡੇ ਅੰਦਰ ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ ਤੱਤਫਦੇ, ਮੀਨ ਜਲ ਮਿਸਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਨਿਬੇਡੇ ਹਕ ਦੇ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਜੋ ਗਏ ਦਸ਼ਦੇ, ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਫਰਮਾਣ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀਆਂ ਆਸਾਂ ਆਏ ਰਕਖਦੇ, ਭਰਵਾਸਾ ਦੇ ਧਰਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸਾਡੇ ਕਾਧਾ ਖੇਡੇ ਮੂਲ ਨਾ ਵਸਦੇ, ਘਰ ਵਜ੍ਝੇ ਨਾ ਨਾਮ ਵਧਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਚੌਲੀ ਰੰਗਦੇ, ਕਾਧਾ ਚੌਲਾ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕਕੋ ਮੰਗਦੇ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਧੁਰ ਦਾ ਵੱਡ ਦੇ, ਅਤੋਟ ਤੋਟ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਦੇ ਹੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਅਸੀਂ ਪੁਤਲੇ ਮਾਟੀ ਚਮਦੇ, ਹੜ੍ਹ ਨਾਡੀ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਹਾਰੇ ਪਵਣ ਦਮ ਦੇ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾਦੇ ਆਪਣੇ ਅਗਮਮ ਦੇ, ਅਲਕਰਵ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਜਨਨੀ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਜਣਦੇ, ਬਚ੍ਚੇ ਗੋਦੀਆਂ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਮਨਦੇ, ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਖੇਲ ਅਨੰਦੇ ਅਨੰਦ ਦੇ, ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਲੇ ਹੋਣ ਨਾ ਗੁਜਰੀ ਚਨਦ ਦੇ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਜਗਤ ਹਲਕਾਈਆ। ਨਾਤੇ ਜੁੜੇ ਨਾਰ ਦੁਹਾਗਣ ਰੰਡਦੇ, ਨਰ ਹਰਿ ਕਨਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਗੁੰਗ ਦੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧੁਆਈਆ। ਰਸ ਜਾਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਤਮ ਅਨਨਦ ਦੇ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਜਗਤ ਹਲਕਾਈਆ। ਵੇਰਖ ਝਾਗਢੇ ਭੇਰਖ ਪਰਖਣਡ ਦੇ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਫਿਰਨ ਵੱਡਦੇ, ਮਾਲਕ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸ, ਅਰਜੋਈ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਵਸਣਾ ਪਾਸ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਕਮਲਾਪਾਤੀ ਸਚ ਘਰ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੁੰ ਮਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਣ ਤਾਸ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਾਵੇਂ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਖੇਲੋਂ ਖੇਲ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਰਖਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਵਜਾਵੇਂ ਆਪ, ਜਾਪ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਏਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਪਰਖਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਬਣਾਕੇ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਦਾਏਂ ਤਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਕਰਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਾ ਸਚ ਸਚ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਗੁਸਾਈ, ਸਤਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਆ ਜਾ ਬਣ ਕੇ ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਾਹੀਂ, ਰਹਬਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨੰਦੇ ਛਾਹੀ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰੀਬ ਨਿਮਾਣਧਾਂ ਪਕੜ ਬਾਂਹੀਂ, ਕੋਝੇ ਕਮਲਧਾਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਮਾਣ ਦਵਾ ਦੇ ਛੀਂਬੇ ਨਾਈ, ਝੀਵਰ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾ ਜਾ ਧੁਰ ਦੇ ਮਾਹੀ, ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬੂਟਾ ਪੁਛਿਆ ਇਕਕੋ ਕਾਹੀ, ਕਾਧਾਰ ਸਮਯਾਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗਾਯਾ ਦਾਧਾ ਦਾਈ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪੀਰ ਪੈਗਬਰਾਂ ਕਿਹਾ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ, ਵਾਹਿਦ ਇਕਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਕਿਹਾ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਮਾਈ, ਸ਼ਰਖੀਅਤ ਸਮਯਾਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈ, ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਛਨਦਾ ਬਨਦਾਂ ਵਿਚਚ ਗਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈ, ਉਚਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਵੇਦ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈ, ਅਠੁ ਦਸ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ।

ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਰਹੀ ਸੁਣਾਏ, ਤੀਸ ਬਤੀਸ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਸਮਝਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈ, ਮਨ ਮਤ ਬੁਧ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਮਜ਼ ਇਕਕਾ ਲਗਾਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਲਗ ਮਾਤਰ ਜਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਣ ਸੁਹੇਲਾ ਦੇਵੀਂ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਲਿਜੁਗ ਆਯਾ, ਕਾਲੀ ਰੈਣ ਅਨਧੇਰੀ ਛਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਯਾ, ਛਹਿਬਰ ਆਪਣੀ ਇਕਕਾ ਲਗਾਈਆ। ਬੰਧਨ ਪਾਯਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਯਾ, ਜਾਂਜੀਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਡਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਦਾ ਦੁਹਾਯਾ, ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੌਹ ਹਲਕਾਈਆ। ਮਨ ਮਤ ਕਰੇ ਲਡਾਯਾ, ਬੁਢੀ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਾਈਆ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਡੀ ਸਰਬ ਮੁਲਾਯਾ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਯਾ, ਨਾਸ਼ਿਕ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਸ਼ਸਤਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਉਠਾਯਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਘਾਈਆ। ਗੁਰ ਕਾ ਮਨ੍ਤ੍ਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਮਾਯਾ, ਕਾਮ ਕਾਮਨੀ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ ਚਢ ਕੇ ਦਰਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਯਾ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਹਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਯਾ, ਹਵਸ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਅਰਥ ਫਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਯਾ, ਦਹ ਦਿਸਾ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੂਂ ਹੀ ਤਰਸ ਕਮਾਯਾ, ਜਨ ਭਗਤ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਸਸਤ ਸਸਤੀ ਬੀਤ ਗਏ ਸਸਤ ਇਕੀਸਾ ਆਯਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਸਤਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਨਾਲ ਕਹਣ ਗੁਸ਼ੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲੁਕੋਂ, ਕਰੋਂ ਆਪ ਜੁਦਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੈਂਡੇ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕਕੇ, ਅਗਲਾ ਰਾਹ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚੇ ਲਭ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧਦ, ਏਕੱਕਾਰ ਕਰੇ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਲੋਂ ਕਰਕੇ ਅਡੂ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਕੇ ਕੂਡੀ ਹਵਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਸੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਲਏ ਸਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਾਹਿਬ ਗੁਸਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵਜਾਏ ਨਦ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਜਗਤ ਵਿਹਾਰਾ ਦੇਵੇ ਛੜ੍ਹ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਾ, ਆਤਮ ਅਨੱਤਰ ਕਰੇ ਪਦਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਸ, ਸੋਹੱ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਝਿਰਨਾ ਦੇ ਕੇ ਰਸ, ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਇਕਕ ਟਪਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਣੋ ਸਚ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਲਏ ਲਭ, ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਚਰਨ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਸਦ, ਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਾਵੇ ਦੇਵੇ ਛੜ੍ਹ, ਹਥੋਂ ਸਾਕ ਵੰਜਾਈਆ। ਸਨਤ

ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਏ ਬੰਧ, ਬੰਧਨ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ। ਨਿਜ ਆਤਮ ਦੇ ਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ, ਸੁਰਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਪਾਏ ਠੱਡ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਬੁੜਾਈਆ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਛਨਦ, ਸੋਹੱਂ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਮਹਿਬੂਬ ਆਪਣੀ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਏਕਕਾਰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨ ਆਪ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਨਿਰਝਣ ਨੂਰ ਮਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਵਡ ਬਲਵਾਨ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਝੁਲਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਖ੍ਰਿਮ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਡਦਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਤਖ਼ ਨਿਵਾਸੀ ਮੰਦ ਮਰਦਾਨ, ਮਦਦਗੀਰ ਇਕਕ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ, ਕਰੋਡ ਤੇਤੀਸਾ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਪੰਜ ਤਤ ਰੋਵਣ ਕੁਰਲਾਣ, ਸਿਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਹਚਾਨ, ਬੇਪਹਚਾਨ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਆਪੇ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਨੌ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਵਿਚਿ ਜਹਾਨ, ਪਿਛਲੀ ਕਹਾਣੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਮੰਗਦੇ ਰਹੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਧੁਰ ਦੀ ਮਿਚ਼ਧਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਸਖੀਆਂ ਬਣ ਕੇ ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਰਹੇ ਕਾਹਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਬੰਸਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚਿ ਵਿਛੋੜਾ ਕਵੁਦੇ ਰਹੇ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਸੀਤਾ ਰਾਮ, ਸਈਆ ਇਕਕੋ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੱਮਦ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਿ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਪੈਗਾਮ, ਧੁਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰਸਦਾ ਰਿਹਾ ਸਤਿਨਾਮ, ਮੰਤਰ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਆੱਦਾ ਰਿਹਾ ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ, ਰਸ ਰਸਕ ਰਸਕ ਟਪਕਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਪਨਥ ਮੁਕਾ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮਾਣ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਬਾਲ ਅੰਜਾਣੇ ਵੇਰਵੇ ਆਣ, ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗੌਂਦਾ ਏ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਿਆ ਕਮੌਂਦਾ ਏ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਸ ਵਟੌਦਾ ਏ। ਨਿਹਕਲਾਂਕਾ ਨਾਉੱਂ ਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਸ਼ਬਦੀ ਡੱਕਾ ਇਕਕ ਵਜੌਂਦਾ ਏ। ਦਵਾਰ ਬੰਕਾ ਇਕਕ ਸਹੌਂਦਾ ਏ। ਰਾਓ ਰਕਾਂ ਆਪ ਸਮਯੌਂਦਾ ਏ। ਸੋਹਣਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਆਦਿਨ ਅੰਤਾ, ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਸਭ ਦਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖੌਂਦਾ ਏ। ਨਾਮ ਜਣਾਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮੰਤਾ, ਸੋਹੱਂ ਰਾਗ ਇਕਕ ਅਲੌਂਦਾ ਏ। ਪਕੜ ਉਠਾਏ ਸਾਚੇ ਸਨਤਾ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲੌਂਦਾ ਏ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਭਗਤਾਂ, ਭਾਗ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦਾ ਏ। ਗਢ ਤੋਡ ਕੇ ਹੱਤਮੇ ਹੁੰਗਤਾ, ਹੱਡ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਯੌਂਦਾ ਏ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂਰੀ ਚਨਦ ਦਾ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਇਕਕੋ ਡਗਮਗੌਂਦਾ ਏ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖੌਂਦਾ ਏ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗ। ਕਲਿਜੁਗ ਸੋਏ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਏ, ਉਜਲ ਆਪ ਕਰਾਵਾਂਗ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਢੋਏ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੂੜੀ ਰੋਏ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਸੰਬ ਵਹਾਵਾਂਗ। ਫਿਰੇ ਦਰੋਹੀ ਤੈਲੋਏ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਚੌਂਦਾ ਤਬਕ ਧੁਰ

दा हੁਕਮ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਜੀਂਦੇ ਸੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਣ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਭੇਵ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਵ ਝਾਣੂ, ਕਿਧੋ ਆਪਣੀ ਦੇਰੀ ਲਾਈਆ। ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਤਕਕਦੇ ਗਏ ਥਕਕ, ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਵਕ਼ਰਵਾ ਨਿਰਾਲਾ ਰਖੋਲੂ ਹਣੂ, ਵਸਤ ਇਕਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਰਖੇਲ ਚੁਕਕੇ ਬਾਜੀਗਰ ਨਟ, ਸਵਾਂਗੀ ਸਵਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲਏ ਜਧੁ, ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਜੁਡਿਆ ਏਕਾ ਥਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਮੁਕਾ ਦੇ ਸੀਅਾ ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਥ, ਰਵਿਦਾਸ ਚਮਾਰਾ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਕਕੋ ਦੇ ਦੇ ਅਕਖ, ਦੋਏ ਲੋਚਣ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਵਸ, ਵਸਲ ਮਹਿਬੂਬ ਸਚ ਕਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੇ ਦੇ ਰਸ, ਰਸਤੇ ਕੂਝੇ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਅਸਾਂ ਸੁਣਧਾਂ ਤੂ ਵਸੋਂ ਘਟ ਘਟ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਰਹੇ ਦਸ਼ਸ, ਰਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਅਕਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਗਾੜੁੱਦੇ ਤੇਰਾ ਜਸ, ਅਲਫ ਯੇ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਠਾਕਰ ਧੁਰ ਦੇ ਤੂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇਉਂ ਹਥ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੇਰਾ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨਤਮ ਤੇਰਾ ਸਹਾਰਾ ਬੈਠੇ ਤਕਕ, ਓਟ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਤਕਾਈਆ। ਆ ਕੇ ਲਹਣਾ ਦੇ ਹਕ, ਹਾਕਮ ਬਣ ਕੇ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢੁਆਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਬ ਉਧਾਰ, ਲਹਣਾ ਦਿਆਂ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਧਾਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲਵਾਂ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨ ਮੇਰਾ ਅਖ਼ਤਾਰ, ਦੂਜਾ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਅੰਤ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ, ਸ਼ਮਾ ਦੀਪ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਦਿੱਤੇ ਜਗਾਈਆ। ਉਚਚ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ ਅਡੂਲ ਮੇਰਾ ਮਨਾਰ, ਸਚਖਣਡ ਸਾਚਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਹੁੰਚਣਹਾਰ, ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਵੇਰਖਣਾ ਤਹ ਮੁਕਾਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਕਾਮੇ ਹਕ ਕਹਿ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚਖਣਡ ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਿਯਾਮ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੁਕਮ ਕੀ ਜਣਾਈਆ। ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਝੁਲਲੇ ਤੇਰਾ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਹੁਕਮ ਕੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਵਣ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਭਾਨ, ਕਵਣ ਸਚ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਵਣ ਮੰਗੇ ਦਾਨ, ਦਾਨੀ ਝੋਲੀ ਅਗੇ ਭਾਹੀਆ। ਕਵਣ ਤੈਨੂੰ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਘਰ ਲੰਝੇ ਵੇਰਵ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ, ਚਿੰਨ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਖਟੀਆ ਨਿਹਾਲੀ ਲੇਫ, ਤਕੀਆ ਸੱਗ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਭਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਲ ਬਿਰਖ ਜਵਾਨ, ਰਿਹਾ ਰਖੇਡ, ਗੋਦੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਸ਼ਕ ਮਾਣੇ ਸੇਜ, ਵਿਣ੍ਹੁੰ ਸਾਂਗੇ ਪਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਢਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਹੇ ਆਦੇਸ, ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਣ ਮਹੇਸਾ,

गणपत गणेश ना कोई वडयाईआ। ना कोई पुरी लोअ आकार दिसे देस, जिमीं आसमान ना कोई वरवाईआ। ना कोई गुरु चेला करे हेत, मुरीद मुशर्द वेरवण कोई ना पाईआ। ना कोई रुत्त मौले बसन्ती चेत, फुल फुलवाड़ी ना कोई लगाईआ। ना कोई जाणे नेतन नेत, दूर दुराडा ना कोई समझाईआ। ना कोई मोहुे धरे आपणा खेस, खूंडी हत्थ ना कोई फङ्डाईआ। ना कोई तत्तां वाला पंज तत्त खाकी दिसे दस दस्मेश, दह दिशां वंड ना कोई वंडाईआ। ना कोई शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता ज्ञान देवे संदेस, अञ्जील कुराना तीस बतीसा हदीस ना कोई पढाईआ। ना कोई गुरु ग्रन्थ उपदेश, चारे खाणी चारे बाणी चार कुण्ट चार जुग चार वरन ना कोई समझाईआ। जिस घर साहिब स्वामी तूं वसे इक्को एक, एकंकार डेरा लाईआ। तेरे भगत कलिजुग अन्तम तेरी रक्ख के टेक, टिक्के पिछले रहे धवाईआ। कर किरपा बुध कर बिबेक, दुरमत मैल रहण ना पाईआ। त्रैगुण माया ना लग्गे सेक, अगनी तत्त ना कोई जलाईआ। तेरा दवारा लईए वेरव, बिन अकर्वां दर्शन पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इक्क वर्खौणा आपणा घर, जिस घर बह के सोभा पाईआ।

जन भगतां साचा घर वर्खावांगा। दर इक्को इक्क खुलावांगा। नर नरायण नजरी आवांगा। नाता तोड़ के भाई भैण, सज्जण इक्को इक्क अखवावांगा। जुग जन्म दा दे के लहणा देण, वस्त अमोलक झोली पावांगा। भगत भगवान इक्को घर इकठे रहण, सचरवण्ड दवार सुहावांगा। भय चुका के लाड़ी मौत डैण, लक्ख चुरासी विच्चों पार करावांगा। राए धर्म अकर्ख ना तक्के नैण, चित्रगुप्त पन्थ मुकावांगा। धुर दा बण के सैण, सगली चिन्त गवावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, जन भगतां वेरव वर्खावांगा।

जन भगत कहण की करें तरस, दरदी दर्द वंडाईआ। जन्म कर्म दे रहे भटक, बिरहों रोग सताईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया चढ़या कटक, चारों कुण्ट लड्डाईआ। माया ममता देवे कोई ना झटक, खण्डा नाम ना हत्थ उठाईआ। प्रभू तेरे मिलण दा जेहडा लभ्दे रहे वक्त, घड़ी पल खोज खुजाईआ। हो सहाई विच्च जगत, जुग चौकड़ी दए गवाहीआ। तैनूं लभ्दे तेरे भगत, भाण्डा भरम भउ भन्नाईआ। नेत्र रोवे धरनी धरत, धवल रही कुरलाईआ। गोबिन्द नाल तेरी शर्त, कलिजुग अन्तम शरअ देणी बदलाईआ। बण के आवां जोधा सूरबीर मरद, मर्द मरदाना इक्क अखवाईआ। जन भगतां सुण के अर्ज, आरजू आपणी झोली पाईआ। राग सुणावां अगमी तर्ज, सोहँ ढोला इक्क जणाईआ। जन्म जन्म दी मेट के मरज, मर्जी आपणे नाल रलाईआ। एहो खेल सदा असचरज, जिसदी समझ किसे ना आईआ। गरीब निमाणयां वंडे दर्द, दुरखीआं दुःख वंडाईआ। छुरी कसाई फड़े कोई ना करद, कत्लगाह ना कोई बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वेरव वर्खाईआ।

जन भगत वेरवे दिवस रैण, घड़ी पल ध्यान लगाईआ। रसना सके कोई ना कहण, जिहा जबान ना कोई वडयाईआ। किस बिध आवे देणा देण, दाता बेपरवाहीआ। गुरमुख विरले हिस्सा लैण, हस्ती आपणी आप मिटाईआ। कूड़ी क्रिया मूल ना वहण, वहिम झूठा

ਦੇਣ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਸਾਚੇ ਨੈਣ,
ਨੈਣ ਮਤਵਾਲੇ ਦੇ ਬਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਨਹੀਂ ਹੋਧਾ ਮਤਵਾਲਾ, ਮੁਤਲਾਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ
ਕਹਨਦੇ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਚਖਣਡ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਛੱਪਰ
ਛਨ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਜੁਗਨਤਰ ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ, ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਖੇਲ ਨਿਰਾਲਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ
ਦਾ ਮਾਰਗ ਸਦਾ ਸੁਰਖਾਲਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਅਗਮੀ ਭਾਲ੍ਹਾ, ਪਤਾ
ਟਹਣੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਦੇਂਦੇ ਗਏ ਅਹਿਵਾਲਾ, ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਇਸ਼ਾਰਧਾਂ
ਨਾਲ ਗਏ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲਾ, ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ
ਦਾ ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਜਲਾਲਾ, ਜੋਬਨ ਇਕਕ ਹੰਢਾਈਆ। ਸੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਾਲਾ,
ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦੇ ਭਵਾਈਆ। ਤੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾਰਗ ਇਕਕ ਸੁਰਖਾਲਾ, ਸਾਚੀ ਧੁਰ ਦੀ
ਕਰੋਂ ਪਢਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੰਜਾਲਾ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ
ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਧਾਨਾ, ਅਨੱਤਮ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਨੌਜਵਾਨਾ, ਜੋਬਨ ਰਤਾ ਬਿਨਾਂ
ਤਤਤਾਂ ਆਵੇ ਸਚਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਸਤਿ ਝੁਲਾਏ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਵੇਖ ਵਰਖਾਏ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ
ਖਣਡਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਵਿਣ੍ਣੂੰ ਭਗਵਾਨਾ,
ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਭਗਤੀ ਭਗਵਨ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਨੈਣ ਮਤਵਾਲਾ
ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਜਗਾਏ ਆਪਣੇ ਵੇਲਾ, ਭੇਵ ਜਗਦੀਸ਼ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ,
ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਧਾਮ ਵਰਖਾ ਕੇ ਇਕਕ ਨਵੇਲਾ, ਵਿਛੜੇ ਰਾਮ ਦੇ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਾਧਾ
ਮਨਦਰ ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਭਯਾਨਕ ਬੇਲਾ, ਠਗ ਚੌਰ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਸਜ਼ਾਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਹਜ ਸੁਰਖਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

ਹਰਿਜਨ ਤੇਰਾ ਮੇਲ ਅਪਾਰ, ਜਗਤ ਨੈਣ ਵੇਰਖਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਤਮ ਅਨੱਤਰ ਇਕਕ ਪਿਆਰ,
ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਕਰ ਗੁਪਤਾਰ, ਗੁਫਤ ਸ਼ਨੀਦ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਚੇ
ਮਨਦਰ ਲਏ ਉਠਾਲ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸੁਰਤੀ ਲਏ ਸੰਭਾਲ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।
ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹ ਕਾਂਗਾਲ, ਕਾਂਗਾਲਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਣਾਈਆ। ਆਪੇ ਵੇਰਖੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹਾਲ, ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ।
ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਰਾਂ ਪਹਿਚਾਣ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ
ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਅਕਰਖਰ ਦੇ ਜ਼ਾਨ, ਅਜ਼ਾਨ ਅਨੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ
ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਣ, ਤਾਲੀਆਂ ਤਾਲ ਵਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹਰਿ ਜੂ ਮਿਲਿਆ ਆਣ, ਹਾਲਤ ਸਭ ਦੀ
ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਬਿਰਧ ਜਗਾਨ, ਬੁਛੇ ਨਛੇ ਦੇ ਤਰਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸੇਵਾ
ਕੀਤੀ ਮਹਾਨ, ਉਚਚ ਦਾ ਪੀਰ ਕਧੇ ਉਤੇ ਰਖਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਜਾਹਰ ਹੋ
ਕੇ ਰਿਹਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਣ, ਤ੃ਣਾ ਭੁਕਖ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਮਿਟੇ ਤੁਸ਼ਨਾ ਤੁਰਖਾ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਦਾ ਕਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਧਾ ਸਿਰਖਾ, ਸਿਰਵੀ ਸਚ ਸਚ ਦੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਤਿਕਰਖਾ, ਅਣਯਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਮ੃ਤ ਸਭ ਤੋਂ ਮਿਟਾ, ਅਨਡਿਠਾ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਕਰੇ ਹਿਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਕ ਵਧਾਈਆ। ਰੂਪ ਵਰਖਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਨਡਿਠਾ, ਚੇਤਨਾ ਸੁਰਤੀ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਜੇ ਸੁਤਾ, ਆਤਮ ਅੱਤਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਰੁਸਸਾ, ਰੁਸਸਧਾਂ ਰਿਹਾ ਮਨਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਕਾਹਦਾ ਗੁਸਸਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਪਾਰ ਨਾਲ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਉਠ ਮੇਰੇ ਲਾਡਲੇ ਪੁਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਮੁਕਕਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕਮਲ ਮਿਲੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮਿਟੇ ਦੁਕਰਖਾ, ਦਲਿਦਰ ਰੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਨਣੀ ਕਰਾ ਕੇ ਸਫਲ ਕੁਕਰਖਾ, ਧਨ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਰਖਾ ਕੇ ਟੁਕਕਰ ਰੁਕਰਖਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਪੁਚਛਾ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖਵਾਂ, ਜੋ ਮੁਖ ਵਿਚਾਂ ਸੋਹਾਂ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਲੁਕਾ, ਪੜਦਾ ਉਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਕਲ ਢੂੰਘਾ ਸਾਗਰ, ਨਈਆ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਭਵਰ ਹੋਈ ਕਾਧਾ ਗਾਗਰ, ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਵਣਜ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਸੌਦਾਗਰ, ਹਵਾ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਏ ਉਜਾਗਰ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਦਰ, ਅੱਤਰ ਦ੃ਢਟ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਪਿਆ ਵਿਛੋੜਾ ਕਰਤੇ ਕਾਦਰ, ਕਰੀਮ ਰਹੀਮ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰਸ ਦੇਣਾ ਆਪਣਾ ਬਾਤਨ, ਬੈਤਲ ਧਾਮ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕੀ, ਤੁਖਮ ਤਾਸੀਰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਵੇਰਖੀਏ ਚਾਲ ਬਾਂਕੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੂਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਤੂਂ ਧੁਰ ਦਾ ਮੰਤਰ ਪਾਠੀ, ਤੇਰੇ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਭ ਦਾ ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਰ ਰਿਹਾ ਹੰਢਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਵਿਚਕਾਂ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰ ਦੀ ਪਾਤੀ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਨੇਹੜਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚਵਾ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਕੇ ਜਾਤ ਪਾਤੀ, ਸ਼ਤਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼੍ਰੂਦ ਵੈਂਸ਼ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਦਲ ਦੇ ਹਧਾਤੀ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਜਜੇ ਇਕ ਰਬਾਬੀ, ਰਬੀ ਨੂਰ ਦੇ ਦਰਸਾਈਆ। ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੀ ਮਿਲੇ ਆਜਾਦੀ, ਅੰਦ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਵਾਰੇ ਹੋਈਏ ਪਾਕੀ, ਭਾਗ ਹਿਸਸਾ ਝੋਲੀ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨਾ ਤੇਰੀ ਧੁਰ ਦੀ ਵਾਦੀ, ਵਾਧਾ ਅਗੇ ਦੇ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦੀ ਸੋਹੇ ਸੁਹਅਜਣੀ ਆਬਾਦੀ, ਅਬਾਦਤ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕਣ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਚੇ ਸਨਤ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਰਖ ਤੇਰੀ ਮਾਂਗਣ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। (੫ ਮਈ ੨੦੨੧ ਬਿ ਜਰਨੈਲ ਸਿੱਘ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦਸਸ ਘਰਾਨਾ, ਗੁਹ ਆਪਣਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਜਗੇ ਮਹਾਨਾ, ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮ ਵਜੇ ਤਰਾਨਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਮਿਲੇ ਪੀਣਾ ਖਾਣਾ, ਤ੃ਣਾ ਮੁਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਰਹੇ ਧਿਆਨਾ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਥਾ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਮਕਾਨਾ, ਪੱਛਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣਾ, ਬੇਅੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮਾਣਾ, ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ ਦਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਹੱਡੀ ਬਾਲੀ ਬੁਧ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੂਂ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਸਚਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾ, ਮੂਪਤ ਮੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੂਰਬੀਰ ਸੰਦ ਮਰਦਾਨਾ, ਜੋਧਾ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਬੁਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦਸਸ ਦੇ ਝੁਗੀ, ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜੋਤ ਕਦੇ ਨਾ ਬੁਝੀ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਭਗਤਾਂ ਲਗਦੀ ਰੁਚੀ, ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸੁਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੁਚੀ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਜਰ ਹੁੰਦੀ ਉਪਠੀ, ਤਲਟੀ ਲਫ਼ੁ ਗਿਡਾਈਆ। ਮਾਣ ਦਵਾਵੇ ਆਪਣੀ ਹਤਥੀਂ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਘਰ ਵੇਰਵੀਏ ਅਕਰਵੀਂ, ਸੁਤਥਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਜੋ ਕਥਾ ਦਸਸੀ, ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਤੇਰੀ ਵੇਰਵੀਏ ਉਹ ਨਿਰਾਲੀ ਹਣ੍ਹੀ, ਜਿਸ ਵਿਚਵ ਵਸਤ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਦੀ ਰਖਣੀਏ ਰਖਣੀਏ, ਅਗੇ ਖਟਕਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਢੀਏ ਪਟੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਦੇ ਰਤੀ, ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਲੈ ਬਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕ ਜਾਏ ਰਾਗ ਛਤੀ, ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜੋਤ ਨਿਰਭਣ ਤੇਰੀ ਨਿਕਕੀ ਬੱਤੀ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੂਂ ਧੁਰ ਦਾ ਕਮਲਾਪਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਢਹੀ, ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਆਸਾ ਤੁਸਨਾ ਇਚਚਿਆ ਪੂਰਬ ਕਰ ਇਕਠੀ, ਬੰਧਨ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਪੰਚ ਵਿਕਾਰ ਸੁਟੌਣਾ ਭਣ੍ਹੀ, ਤੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਨਾਤਾ ਜੋੜਨਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥੀ, ਦੂਜਾ ਅੜਣ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਚ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਘਰ ਕੇਹੜਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਚ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਰਖਣਡਾਂ ਨਾਲੋਂ ਖੁਲਲਾ ਵੇਹੜਾ, ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਚੁਕਕੇ ਝੋੜਾ, ਲਕਰਵ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਗਰ ਗ੍ਰਾਮ ਸੋਹਣਾ ਵਸੇ ਰਖੇਡਾ, ਮਹਿਫਲ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਢੁਕਦਾ ਤਰਦਾ ਬੇਡਾ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਝਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਂ ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਰਕੀਆਂ ਪਾਧਾ ਘੇਰਾ, ਸੋਹਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਸੋਂ ਹਰਿ ਜੂ ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਹਕੀਕਤ ਹੋਏ ਨਿਬੇਡਾ, ਹਕੋ ਹਕ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਯਾਂ ਤੱਤੇ ਕਰੋਂ ਮੇਹਰਾਂ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਉਠਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਫੇਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ

ਕਲਿਜੁਗ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਘਰ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਉਹ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਤੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਈਏ ਛੋਹ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਜਾਈਏ ਹੋ, ਦੂਜਾ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਢਾਈਆ। ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਕਰ ਨਿਰਮਾਹ, ਮੁਹਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲੋਅ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦੇ ਧੋ, ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਪੁਨੀਤ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਣਾ ਸਾਚੀ ਸੋ, ਸੋਹੁੱ ਢੋਲਾ ਇਕਕ ਵ੃ਡਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨਿਸ਼ਾਰ ਚੋ, ਝਿਰਨਾ ਇਕਕ ਝਿਰਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਆ ਲੈ ਖੋਹ, ਤਨ ਮਨਦਰ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਣਾ ਢੋ, ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਬੀਜ ਦੇਣਾ ਬੋ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਫੁਲਲ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦਵਾਰੇ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਈਏ ਰਖਲੋ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਾਰਗ ਇਕਕੋ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਦਸ਼ਾ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਕੀ ਘਰ ਤੇਰੇ ਵਡਯਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਵਾ ਬਲੇ ਅਗਮਮ ਅਪਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਛੱਪਰ ਛੱਨ ਦਿਸੇ ਨਾ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ, ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੂਰਜ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਉਜਿਆਰ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ, ਮਾਸ ਬਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਮ੍ਮੀ ਆਸਮਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਪਹਾੜ, ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਯਾਈਆ। ਕਹੋ ਰਖੇਲ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਕੁਦਰਤ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਕੇ ਹੁਕਮਰਾਨ, ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸਾ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਯੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰ ਫਰਮਾਣ, ਫੁਰਨੇ ਸਭ ਦੇ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਬਰਖੁਰਦਾਰ, ਪੀਰ ਪੈਗਾਬਰ ਬਚ੍ਚੇ ਨਨ੍ਹੇ ਲਏਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏਂ ਦੀਦਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਵੇਂਹਦੇ ਰਹੇ ਸਦਾ ਯੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਤਕਕਦੇ ਗਏ ਹਾਰ, ਥਕਕ ਥਕਕ ਤੇਰੀ ਮੰਜਲ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਹੱਕ ਦੇ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਆਦਲ ਅਦਲ ਇਕਕ ਕਮਾਈਆ। ਦਰ ਠਾਂਡਾ ਵੇਰਵ ਦਰਬਾਰ, ਅਲਕਰਵ ਅਗੋਚਰ ਇਕਕੋ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਨਦਰ ਦੇ ਵਰਖਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਏਹ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੇ ਲਾਲ, ਲਾਲਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤੂੰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਹਉੱ ਕਿੰਗਾਲਾਂ ਦੇ ਕਿੰਗਾਲ, ਕਿੰਗਲੇ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਕਰੀ ਅੜੀਈਆ। ਤੂੰ ਧੁਰ ਦਾ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਜਾਮਨੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਰਖਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰਾ ਵੇਰਵੀਏ ਤੇਰੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਬਹ ਬਹ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਜੇ ਅਗਮੀ ਤਾਲ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਕਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਮਨ ਲੈ ਇਕਕ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਯੁਗਾਦੀ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਮਨਦਰ, ਮੰਜਲ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਵਸੀਏ ਓਸੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਥੇ ਦੁਖ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਤੇਰਾ ਮੜਤ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਕ ਜਾਏ ਗਗਨ ਗਗਨਨਤਰ, ਜਿਮ੍ਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਰੀ ਬਣ ਜਾਏ ਬਣਤਰ, ਘੜਨ ਭਨਨ ਸਮਰਥ ਸ਼ਵਾਮੀ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਦੇਣਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਘਰ ਅਵਲਾ, ਅਵਲਲੜੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਹੇਂ ਇਕਲਲਾ,
ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਸ਼ਹਲਲਾ, ਸੁਹਿੱਤ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ । ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਤੈਨੂੰ ਰਾਮ
ਰਹੀਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨਦੇ ਰਹੇ ਅਲਲਾ, ਆਲਸੀਨ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਅਗਸ਼ੀ ਭਲਲਾ,
ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਿਹਾ ਭਡਾਈਆ । ਤੁੰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਛਲ ਅਛਲਲਾ, ਵਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ ।
ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਘਲਲਾ, ਭਗਤਾਂ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਨਤਾਂ ਅੰਦਰ ਰਲਾ, ਗੁਰਮੁਰਖਾਂ ਦਾਏਂ ਵਡਧਾਈਆ ।
ਗੁਰਸਿਰਖ ਫੜਾ ਕੇ ਪਲਲਾ, ਆਪਣੀ ਗੱਢੁ ਬਧਾਈਆ । ਦੋ ਜਹਾਨ ਫਿਰੋਂ ਹੋ ਕੇ ਝਲਲਾ, ਝਲਕ ਨੁਰਾਨੀ
ਇਕਕ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਲਲਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ
ਤੇਰਾ ਚਰਨ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਮਲਲਾ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਰਖੋਲ੍ ਦੇ ਰਿਖਡਕੀ, ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ । ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਲਗੇ
ਸਾਚੀ ਬਿਰਤੀ, ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ । ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਂ ਸੁਰਤੀ ਨਿਰਤੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ ।
ਦਵਾਰੇ ਆਈ ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ, ਗੁਰਮੁਰਖ ਆਸਾ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਢੁੰਡਦੀ ਰਹੀ ਪਿਚਛੇ ਚਿਰਦੀ, ਜੁਗ
ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਸਮਝ ਨਾ ਦਸ਼ੀ ਘਰ ਥਿਰਦੀ, ਥਿਰ ਘਰ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।
ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਵੇਰਵਾਂ ਲਭੁ ਗਿੜਦੀ, ਉਲਟਾ ਗੇਡਾ ਦੇਣਾ ਦਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਨਦਰ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰਾ ਘਰ ਅਨੋਖਾ, ਵਕਰਵਰੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਹੋਵੇ ਕਦੇ ਨਾ
ਧੋਰਖਾ, ਕੂੜਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ । ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੇ ਸੌਰਖਾ, ਅਦ੍ਵਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ ।
ਮਿਲੇ ਅਗਸ਼ੀ ਨਈਆ ਨੌਕਾ, ਨਾਮ ਲਏ ਤਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਛੜ੍ਹਿਆ ਪਟਣਾ ਪੌਂਟਾ, ਪਾਟਲ ਹੋਕੇ
ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਰਖ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਕਖ ਕੇ ਸ਼ੌਂਕਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ । ਸਚ
ਦਵਾਰੇ ਆਪੇ ਪਹੁੰਚਾ, ਮੰਜਲ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ । ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚਚੋਂ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ
ਦਾਏ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਘਰ ਸੋਹਣਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ । ਨਾ ਹਰਸਣਾ ਨਾ
ਕੋਈ ਰੋਣਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ । ਨਾ ਉਜਲ ਨਾ ਮੈਲਾ ਧੋਣਾ, ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ ।
ਨਾ ਜਾਗਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੌਣਾ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਘਡਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਢੈਣਾ,
ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਇਕ ਰਚਾਈਆ । ਨਾ ਉਜਡਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸੌਣਾ, ਸਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ ।
ਨਾ ਮੈਲ ਨਾ ਤੀਰਥ ਨਹੈਣਾ, ਜਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਈਆ । ਨਾ ਮਨਦਰ ਨਾ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਜਗੈਣਾ,
ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ । ਨਾ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਮਨੈਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕਕੋ
ਇ਷ਟ ਸਮਝਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਖ਼ਾਕੀ ਤਨ ਹੱਡੈਣਾ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਸੌਭਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ
ਜੋਤ ਨਿਰਗੁਣ ਵਿਚਵ ਸਮੈਣਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਰਖ ਵਿਰਲਾ ਦਰ ਤੇ ਔਣਾ,
ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਵਕਤ ਸੁਹੈਣਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅਕਰਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।
ਸਾਚਾ ਮਨਦਰ ਇਕ ਵਰਖੈਣਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿੰਥ ਦਕਖਣ ਚਾਰੇ ਕੁਣਟਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬੂੰਝ ਬੁਝਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਹਰਿ ਮਨਦਰ ਅਚਛਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਓਥੇ ਧਨੇ ਵਾਲਾ ਬਨ੍ਹਣਾ
ਪਏ ਕੋਈ ਨਾ ਵਚਾ, ਨਾਲੇ ਗੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਚਵਾਈਆ। ਤੇਡ ਪੌਣਾ ਪਏ ਨਾ ਕਚਾ, ਬੋਦੀ ਸੀਸ
ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਭਾਈਆਂ ਨਾਲ ਕਰਨਾਂ ਪਏ ਨਾ ਮਤਾ, ਨਾਰ ਕਨਤ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਡਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ
ਕਰਨਾ ਪਏ ਨਾ ਲੋਚਣ ਅਕਰਵਾਂ, ਹਤਥਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਗੈਣਾ ਪਏ ਨਾ
ਜਸਾ, ਬਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਅਗਨੀ ਵਾਲਾ ਤੌਣਾ ਪਏ ਨਾ ਭਵਾ, ਭਠਿਆਲਾ ਰੂਪ
ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਘਰ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਘਰ ਸੋਹਣਾ ਚੰਗਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਨਰਾਧਣ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ
ਸੂਰਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਦਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਤਨ ਖਾਕੀ ਦਿਸੇ ਬੰਦਾ, ਬੰਦਗੀ
ਵਿਚਚ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਦਿਸੇ ਵਰਖਣਡਾ, ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਨਾ ਵਣਜ
ਕਰਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੱਤ ਸਾਜਣ ਦਿਸੇ ਸੱਗਾ, ਮਜਲਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ
ਵੈਹਦੀ ਦਿਸੇ ਧਾਰ ਗੱਗਾ, ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਨਗਰ ਖੇਡਾ
ਗ੍ਰਾਮ ਦਿਸੇ ਪੁਰੀ ਅਨੰਦਾ, ਮਕਕਾ ਕਾਅਬਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਢੋਲਾ ਨਾ ਕੋਈ
ਛੰਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਨਾ ਬਰਖਾਂਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਆਜਜ ਨਜਰੀ
ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਵਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲ ਕਰੰਦਾ, ਸੋ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਓਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਜ
ਤਾਲ ਵਜੇ ਸਰੱਗਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਰੱਗੀ ਕਿੱਗ ਹਿਲਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਹਤਥ ਦਿਸੇ ਮਰਦੱਗਾ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ
ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵਕਰਖਰਾ ਅਨੌਰਵਾ ਸਭ ਤੋਂ ਢੱਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ
ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਦੂਢਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਚ ਦੂਢਾਵਾਂਗਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਮਨਦਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਢੂੰਘੀ ਕੰਦਰ ਭੈਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ।
ਘਰ ਸਾਚੇ ਤੋੜ ਕੇ ਜਾਂਦਰ, ਜੀਂਵਦਿਆਂ ਜਗਤ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਘਰ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਘਰ ਵਰਖਾਏਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਏਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਏਗਾ।
ਲਗਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਏਗਾ। ਸੇਟ ਅੰਧੇਰਾ ਘੋਰ, ਚੰਦ ਚਮਕਾਏਗਾ। ਮਾਰ ਕੇ ਪੰਜੇ ਚੋਰ, ਹੋਰ
ਕਾ ਹੋਰ ਰੰਗ ਵਰਖਾਏਗਾ। ਸੁਰਤੀ ਬੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰ, ਤਨਦ ਇਕਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਏਗਾ। ਜਨ
ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਸਦਾ ਲੋੜ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏਗਾ। ਜੁਗ ਜੁਗਨਤਰ ਜਾਏ
ਬੌਹੜ, ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਏਗਾ। ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਲਾਏ ਤੋਰ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ
ਸੁਣਾਏਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆ ਕਮਾਏਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆ ਕਮਾਵੇਗਾ। ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਆਪ ਉਠਾਵੇਗਾ। ਸਾਚੇ ਰਾਹੇ ਆਪੇ ਪਾਵੇਗਾ। ਤਨ
ਮਾਟੀ ਸਾਥ ਛੁਡਾਵੇਗਾ। ਸਾਚੀ ਹਾਟੀ ਤਨ ਵਿਕਾਵੇਗਾ। ਮੰਜਲ ਘਾਟੀ ਆਪ ਚੜਾਵੇਗਾ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ
ਪਨਥ ਮੁਕਾਵੇਗਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੱਗ ਨਿਭਾਵੇਗਾ। ਅਗਮੀ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵੇਗਾ। ਮਾਰਗ ਧੁਰ ਦੇ ਆਪ ਲਾਵੇਗਾ।
ਅਦ੍ਵਿਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਵੇਗਾ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇਗਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ
ਜਸ ਢੋਲਾ ਰਾਗ ਅਲਾਵੇਗਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲਾ ਕਰੇ ਹਹਸ ਹਹਸ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਾਣ ਦਵਾਵੇਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਰਖੁਣੀ ਮਨੌਂਦੇ ਨੇ। ਇਕਕ ਦ੍ਰਿਜੇ ਨੂੰ ਆਰਖ ਸੁਣੌਂਦੇ ਨੇ। ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਲਥੇ ਪਾਪ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪੌਂਦੇ ਨੇ। ਰਲ ਮਿਲ ਗਏ ਇਕਕੋ ਜਾਪ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲੌਂਦੇ ਨੇ। ਰਹ ਬੁਤ ਦੋਵੇਂ ਹੋ ਗਏ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਪਾਪੀ ਭੇਵ ਚੁਕੌਂਦੇ ਨੇ। ਹਰਿ ਚਰਨ ਜੁਡਿਆ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਰਖਵੌਂਦੇ ਨੇ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਾਂ ਉਪਜੀ ਸਾਡੀ ਜਾਤ, ਅੱਤਮ ਓਸੇ ਵਿਚਾ ਮਿਲੌਂਦੇ ਨੇ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਜਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਐ ਅਗਮੀ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੀਸ ਨਿਵੌਂਦੇ ਨੇ। ਸਾਡਾ ਰਖੈਹੜਾ ਛੁਫ਼ ਜਾਏ ਜਾਪ, ਤੀਰਥ ਤਫ਼ ਨਹਾਵਣ ਨਾ ਕੋਈ ਨਹੌਂਦੇ ਨੇ। ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਮਿਲ ਜਾਏ ਆਪ, ਦੂਸਰ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਂਦੇ ਨੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖੌਂਦੇ ਨੇ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਸਾਚਾ ਘਰ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਮੰਜਲ ਪੌਡੀ ਆਪ ਚਢਾਵਾਗਾ। ਰਾਗ ਗੌਡੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਵਾਂਗਾ। ਅਗੇ ਗਲੀ ਜੋ ਦਿਸੇ ਭੀਡੀ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਉਂ ਨਰ ਸਿੱਧ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਕੀਡੀ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਵਿਚਾ ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਗਲੋਂ ਕਫ਼ ਕੇ ਸ਼ਰਅ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ, ਅਸਾਇਤ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਮਯਾਵਾਂਗਾ। ਚੋਟੀ ਚਾਢ ਕੇ ਓਸ ਅਰਥੀਰੀ, ਆਰਖਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਲਕਰ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਾਂ ਮੇਲ ਹੋਯਾ ਤਕਦੀਰੀ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਮਯਾਵਾਂਗਾ। ਬਿਨ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਚਲੇ ਕਦੇ ਨਾ ਪੀਡੀ, ਵਾਧਾ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਫ਼ ਦਿਲਗੀਰੀ, ਕੂਡਾ ਦਲਿਵਾਰ ਪਰੇ ਹਟਾਂਵਾਂਗਾ। ਮਹਲਲ ਵਰਵਾ ਬੇਨਜੀਰੀ, ਨਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਧਿਆਨ ਲਗੌਂਦੇ ਨੇ। ਨੇਤਰ ਅਕਰਖ ਉਠਾਂਦੇ ਨੇ। ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਰਾਹ ਤਕਾਂਦੇ ਨੇ। ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਸੁਹੌਂਦੇ ਨੇ। ਅੱਤਰ ਅੱਤਰ ਗੀਟੀਆਂ ਗਿਣ ਗਿਣ, ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣੌਂਦੇ ਨੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਲ ਮਿਲੌਣਾ ਸਾਚੇ ਘਰ, ਘਰ ਇਕਕੋ ਵੇਰਵ ਵਰਖੌਂਦੇ ਨੇ।

ਘਰ ਸਾਚੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਜਗਤ ਵਿਛੜੇ ਜੋੜ ਜੁੜਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਜਾਵਾਂ ਬੌਹੜ, ਸਰਗੁਣ ਪਡਦਾ ਲਾਹਵਾਂਗਾ। ਸਤਿ ਸ਼ਰੂਪੀ ਚਾਢ ਕੇ ਘੋੜ, ਸ਼ਾਬਦੀ ਵਾਂਗ ਫੜਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ।

ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਣ ਘਰ ਸਾਚੇ ਵਸਾਂਗੇ। ਰਖੁਣੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹ ਬਹ ਹਵਸਾਂਗੇ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਾਈ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਦਸਸਾਂਗੇ। ਚਰਨ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੀ ਢਟ੍ਹਾਂਗੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਪਿਛਲੀ ਕਰਨੀ ਉਹਦੇ ਅਗੇ ਰਕਖਾਂਗੇ।

ਪਿਛਲੀ ਕਰਨੀ ਜਬ ਅਗੇ ਮੇਰੇ ਟਿਕਾਓਗੇ। ਨੇਤਰ ਹਰਨ ਫਰਨ ਆਪ ਰਖੁਲਾਓਗੇ। ਜਗ ਮਰਨ ਮਾਤ ਚੁਕਾਓਗੇ। ਵਰਨ ਬਰਨ ਡੇਰਾ ਡਾਓਗੇ। ਪਈ ਇਕਕੋ ਪਢਨ, ਡੋਲਾ ਇਕਕੋ ਰਾਗ ਗਾਓਗੇ। ਸਾਚੀ ਪੌਡੀ ਚਢਨ, ਮੁੜ ਦੇ ਫੇਰ ਮਾਤ ਨਾ ਆਓਗੇ। ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਦੀਦ ਦੀਦਾਰ ਨੇਤਰ ਲੋਚਣ ਕਰਨ, ਕਰਮਾਂ ਕਾਡਾਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਓਗੇ। ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ, ਮੁਹਬਤ ਪਾਰ ਵਿਚਾ ਮਿਲਾਓਗੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਰਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਘਰ ਇਕਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਓਗੇ।

ਗੁਰਮੁਰਖ ਕਹਣ ਘਰ ਸਚਵਾ ਤਕਕਿਆ, ਤਕਵਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਕਾ ਸਦੀਨੇ ਸਕਕਿਆ,
ਸਕਬਰਾਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਚੁਕਕਾ ਤੀਰਥ ਤਵ੍ਹਿਆ, ਅਠਸਠ ਨਾ ਉਠ ਉਠ
ਧਾਈਆ। ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲਿਆ ਸਚਵਾ, ਸਚ ਦਿੱਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾ ਕੇ ਭਾਣਡਾ
ਕਚਵਾ, ਕਾਧਾ ਕਂਚਨ ਦਿੱਤੀ ਬਣਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਵਾਸਨਾ ਵਿਚਵ ਨਾ ਨਚਵਾ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ
ਉਠ ਧਾਈਆ। ਸਿਰ ਹਤਥ ਸ਼ਵਾਮੀ ਰਕਵਾ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਉਠ ਮੇਰੇ
ਬਚਵਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਸਚਰਖਣਡ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਥੇ ਵਸੇ
ਸੂਰਾ ਸਰਬਾਂਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਹੋ ਬਖ਼ਾਂਦ, ਰਹਮਤ ਆਪ
ਕਮਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਾ ਕੇ ਅੰਗ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਪਾਵੇ ਇਕਕੋ ਠੰਡਾ,
ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਪੈ ਜਾਏ ਗੱਛੁ, ਬਧੀ ਗੱਛੁ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।
ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਮੰਗ, ਮੰਗਤਾ ਆਪਣੀ ਰਖੂਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਚ ਅਨਨਦ, ਜਿਸ ਅਨਨਦ ਵਿਚਿਆਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ।
(੭ ਮਧੀਰ ੨੦੨੯ ਬਿ ਕਰਤਾਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਕਿਰਪਾ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ
ਅਵਰ ਨਾ ਦੂਜਾ ਦਿਸਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ। ਤੀਜੇ ਉਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਵਿਸਦਾ, ਆਸਾ ਅਵਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਵੁ ਦੇ ਬਿਧਤਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵੰਡ ਦਰਦ, ਦਰਦ ਦੁਖ ਭਯ ਭੰਜਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਅਰਜੋਈ
ਅੰਝੜ, ਨਮੋਂ ਕਰਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ। ਤੇਰਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ ਹਰਜ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ
ਤਰਾਇੰਦਾ। ਤੂੰ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਮਦਦ ਤੇਰੀ ਇਕ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਵੁ ਦੇ ਬੰਧਨ, ਫਾਂਸੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਟਿਕਕਾ
ਲਾ ਦੇ ਚਨਦਨ, ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਜਾਏ ਮੰਗਣ, ਘਰ ਇਕਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਚਾ ਸਾਂਗਣ, ਸਗਲਾ ਨਾਤਾ ਦੇ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਬਰਖ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕਵੁ ਜ਼ਿੰਜੀਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਵੰਡੇ ਕੋਈ
ਨਾ ਪੀਡ, ਦਰਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਬੇਨਨਤੀ ਇਕ ਅਰਕੀਰ, ਆਰਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ।
ਤੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਸਚਵਾ ਪੀਰ, ਪੈਗਗਬਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਬਦਲ ਦੇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ

ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਰਮਾਂ ਤੱਤੇ ਮਾਰ ਲਕੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਤਸਵੀਰ, ਤਾਲਬ ਹੋ ਕੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤੁਂ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ ਗਹਰ, ਗਹਰ ਗਵਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਖਵਣਡਾ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਬਖ਼ਾ ਸਾਚੀ ਧੀਰ, ਧੀਰਜ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਬੰਧਾਈਆ। (੮ ਮਧਰ ੨੦੨੧ ਬਿਮਾਧੋ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਪੜਦਾ, ਉਹਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ, ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੈਨ੍ਹੁੰ ਲਭਦਾ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਕਰਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਜਦਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਝੁਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਮੰਜਲ ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਮੂਲ ਨਾ ਸੁਕਕਦਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਮਜ਼ਾਂ ਬਣ ਬਣ ਪਾਨ ਧੀ ਰਾਹੀਅ। ਲੇਖਾ ਸੁਕਾ ਦੇ ਆਰ ਪਾਰ ਹਦ ਦਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਾਲਾ ਨਛੁ ਤੇਰੀ ਧੁਦ ਦਾ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਅਗਮੀ ਅਕਰਖ ਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਦਰਸ ਕਰਾਂ ਪ੍ਰਤਕਰਖ ਦਾ, ਬਾਹਰ ਖੋਜਣ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇ ਦੇ ਹਕ ਦਾ, ਹਕੀਕਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ ਪੜਦਾ, ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਸੁਰਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਣ ਬੈਰਾਗੀ ਬਿਰਹੋਂ ਅੰਦਰ ਸਡਦਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਤਪਾਈਆ। ਤੁਂ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਦਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੁਂ ਸਚਖਵਣਡ ਦਵਾਰੇ ਉਚਚ ਮਨਾਰੇ ਵਸਦਾ, ਮੈਂ ਲੋਕਮਾਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਭੁਕਖਾ ਤੇਰੇ ਜਸ ਦਾ, ਸਦ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਤੁਂ ਰਹਬਰ ਮੇਰੇ ਰਥ ਦਾ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਟਦਾ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦੇ ਭਵਾਈਆ। ਤੁਂ ਮਾਲਕ ਮੇਰੇ ਹਵਾਂ ਦਾ, ਬਣ ਵਣਜਾਰਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਸਾ ਤੇਰੇ ਰਸ ਦਾ, ਅਮ੃ਤ ਝਿਰਨਾ ਦੇ ਝਿਰਾਈਆ। ਤੁਂ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵਸਦਾ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਬੋਲ ਜੈਕਾਰਾ ਅਲਕਰਖ ਦਾ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਕਰਖ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੁਂ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਕਿਧੋਂ ਵਕਰਵਰਾ ਵਸਦਾ, ਝਲਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਧੋਂ ਫਿਰੋਂ ਲੁਕਦਾ, ਸੁਰਖ ਘੁੰਗਟ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਦਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਝਗੜਾ ਸੁਕਕੇ ਦੁਖ ਦਾ, ਸੁਰਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਤੁਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੋਦੀ ਚੁਕਕਦਾ, ਗਲਵਕੜੀ ਇਕਕੋ ਪਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁਸਸਦਾ, ਸਨੁਰਖ ਹੋ ਨਾ ਸੁਰਖ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਰਾ ਲਹਣਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈਲ ਅਕਰਖੀਂ, ਕਿਧੋਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰਿਹਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤੇਰੀ ਸਰਖੀ, ਤੁਂ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੁਂ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨਾ ਧੁਰ ਦਾ ਪਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਮੈਂ ਲਾਲ ਰੰਗਣ ਤੇਰੀ ਲਾਈ ਹਤਥੀਂ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਸੀਸ ਗੁੰਦਾਂ ਪਈ, ਨੇਤ੍ਰ ਕਜ਼ਜਲ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਆਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਕਖੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਆਏ ਵਹੀਰ ਘੜੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਪਾਚੀ ਬਣ ਕੇ ਰਾਹੀਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਮਝਾ ਦੇ ਪਈ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਹੋਧਾ ਓਹਲੇ, ਅਛਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਚੋਲੇ, ਬੱਕ ਦਵਾਰੀ ਤੇਰੀ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਚ ਨਾਮ ਸੁਣਾ ਦੇ ਸੋਹਲੇ, ਢੋਲੇ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਪਡਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਖੋਲੇ, ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁੜਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਅਨੁਤਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਮੌਲੇ, ਵਿਸਮਾਦੀ ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸੋਹਣਾ ਗੀਤ ਅਗਸ਼ੀ ਛੰਦ ਕੋਈ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਸੋਹੱਹ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਬਣ ਕੇ ਗਏ ਵਿਚੋਲੇ, ਭਗਵਨ ਭਗਤ ਸਿਧਾ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਦੁਖ ਰੋਗ ਸਨਤਾਪ ਵੇਖ ਕਦੇ ਨਾ ਢੋਲੇ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਜਣ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਧੋਂ ਖੇਲੋਂ ਲੁਕਣ ਸੀਟੀ, ਮੈਂਡਾ ਤੈਂਡਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਬਾਰੀਕ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਕਕੀ, ਨਿਕਕੀ ਨਿਕਕਧਾਂ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰੀ ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਦਾ ਸਿਕਰੀ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਢਦੇ ਸਾਚੀ ਚਿਠੀ, ਦੂਜਾ ਹਰਫ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵਣ ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਦਿਸੀ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਆ ਜਾ ਅਗੇ, ਪਿਛਲਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਬਦਵੇ, ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਬਘੜੇ ਹੋਏ ਬਾਗੇ, ਕਾਗ ਹੱਸ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਬਿਨ ਓਛੁਨ ਫਿਰਦੇ ਨਾਂਗੇ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਹਾਈਆ। ਰਸ ਮਿਲੇ ਨਾ ਅਮ੃ਤ ਠੰਡੇ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਟੁਫ਼ੀ ਕੋਈ ਨਾ ਗੱਛੇ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦਰ ਤੇਰਾ ਰਹੇ ਸਾਂਗੇ, ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਸੂਰਾ ਸਰ਼ਬਗੇ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਯਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਧਾਰ ਵੇਰਖ ਕਨ੍ਛੇ, ਕੂਝ ਕੁਡਿਆਰਾ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਜੀਵ ਜੰਤ ਹੋਏ ਗੱਦੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਹਉ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਬਨਦੇ, ਬਨਦਨਾ ਕਰ ਕਰ ਇਕਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਕ ਸਜ਼ਣ ਭਾਈ ਭੈਣ ਕੁੜਾਵੇ ਛੱਡੇ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਸਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਧੁਰ ਦੀ ਰੀਤੀ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਲਗੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗਨੀ ਅਗੇ ਤਪੇ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਜਪੇ, ਸੋਹੱਹ ਸਤਿ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਲੈਣਾ ਬਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦਲਾਸਾ, ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਮਿਲੇ ਭਰਵਾਸਾ,

भाण्डा भरम भउ भन्नाईआ। सच प्रीती जुडे नाता, कूड़ी क्रिया दे तजाईआ। एथे ओथे हो राखवा, सेवक बण के सेव कमाईआ। खाली भरदे काया कासा, वस्त अमोलक इक्क वरताईआ। दीआ बाती नूर होवे प्रकाशा, अन्ध अन्धेर मिटाईआ। साचे मण्डल पवे रासा, सुरती शब्दी गोपी काहन नचाईआ। भाग लग्गे विच्च परभासा, सीता राम वज्जे वधाईआ। नानक गोबिन्द गावे गाथा, तूं मेरा मैं तेरी करां पढाईआ। जन भगतां दर मिले ठांडा, अगनी तत्त गवाईआ। सन्त सुहेला तेरा ढोला गाँदा, गा गा शुकर मनाईआ। गुरमुख तेरा प्रेम प्यार प्रीती तोड़ निभांदा, ओङ्क तेरी सेव कमाईआ। गुरसिरव चरन कँवल सीस निवांदा, धूँडी टिकका खाक रमाईआ। मुरीद मुशर्द तेरे हुक्म बांधा, बन्दना कह कह शुकर मनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, जन भगतां रिहा जणाईआ।

जन भगत कहे तूं ठाकर मेरा, ठोकर आपणा नाम लगाईआ। अबिनाशी करता कहे तूं मेरा चेरा, घर साचे वज्जे वधाईआ। जन भगत कहे प्रभ आ नेडा, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। श्री भगवान कहे मैं तेरा वसावां रवेडा, घर साचे खुशी मनाईआ। जन भगत कहे प्रभ जूठा झूठा ढाह दे डेरा, भाण्डा भरम भउ भन्नाईआ। श्री भगवान कहे मैं खुला करां वेहडा, कूड़ी क्रिया कोई रहण ना पाईआ। जन भगत कहे मेरा आपणे कन्ध उठा लै बेडा, बण मलाह हो सहाईआ। श्री भगवान कहे मैं खेवट खेटा तेरा, नईआ नौका आपणा नाम चढाईआ। जन भगत कहे मेरा आवण जावण लक्ख चुरासी चुक्क जाए झेडा, झगढ़ा अवर रहण ना पाईआ। अबिनाशी करता कहे तेरा साचे घर वसेरा, सचरवण्ड दिआं माण वडयाईआ। जन भगत कहे प्रभू तेरे चरनां लग्गे डेरा, दूजा नजर कोई ना आईआ। श्री भगवान कहे तूं मेरा मैं तेरा, दोहां दा इक्को रूप समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, बख्ते सच सच्ची सरनाईआ।

श्री भगवान कहे सुण भगत जन लाल, लालन दिआं जणाईआ। भाग लगावां काया सच्ची धर्मसाल, धर्म दवार इक्क वरखाईआ। कूड़ी क्रिया कूड़ जंजाल, माया ममता मोह मिटाईआ। मुशर्द हो के पुच्छां हाल, मुरीदां दिआं माण वडयाईआ। लेरवा चुका के शाह कंगाल, नीच ऊँच आपणे रंग रंगाईआ। सति सरूपी वजा के ताल, धुन नाद राग इक्क शनवाईआ। भाग लगा के काया माटी खाल, खालस आपणा रूप दिआं दरसाईआ। सुरती कदे ना होवे बेहाल, बिहबल हो ना दए दुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत लए समझाईआ।

श्री भगवान कहे सुण भगत अनोखे, हरि वक्खरी धार चलाइंदा। भाग लगा के काया कोठे, कण्पड आपणा माटी तन आप वडिआइंदा। गहर गम्भीर बेनजीर जन भगतां सोच आपे सोचे, दूजा समझ ना कोई समझाइंदा। नाम जणा के इक्क सलोके, भेव अमेदा आप खुलाइंदा। पढ़ने पैण ना पुस्तक पोथे, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ टिकाइंदा।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ ਨਾਮ, ਨਿਰਅਕਖਰ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਪਿਆ ਦੇ ਜਾਮ,
ਸਚ ਖੁਸ਼ਾਰੀ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਭੇਵ ਖੁਲਾ ਦੇ ਕਾਧਾ ਗ੍ਰਾਮ, ਨਗਰ ਖੇਡਾਂ ਇਕਕ ਵਸਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ
ਨਿਰਾਲਾ ਲਾ ਦੇ ਬਾਣ, ਅਣਧਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਦੇ ਸਚ ਸਕਾਨ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ
ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕਕ ਅਮਾਮ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਕਲਮਾ ਸੁਣਾ ਦੇ
ਕਾਨ, ਕਾਧਨਾਤ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਧੁਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਫਰਮਾਣ, ਫੁਰਨਾ ਮਨ ਦਾ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ।
ਅਗਲੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਰ ਆਸਾਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਮਹਾਨ, ਖਾਲਕ
ਕੋਈ ਖਾਲਕ ਸਮਝਾ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਚਢ਼ਦਾ ਵੇਰਵ ਤੂਫਾਨ,
ਲਹਰ ਲਹਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਸਾਬਤ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਈਮਾਨ, ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ
ਨਾ ਆਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਂਦੀ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਵਿਚਚ ਪੈਂਦ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੈ ਤਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਰਦਾ, ਬਨ੍ਦੀਖਾਨਾ ਦੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਤੂਂ ਮਾਲਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ,
ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਦਾ ਤੈਥੋਂ ਭਰਦਾ, ਦੂਜਾ
ਭਯ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਢਦਾ, ਅਕਰਖਾਂ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ।
ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਮਨਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਚਢ਼ਦਾ, ਦੂਜੇ ਦਰ ਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਪਲ਼੍ਹੂ ਲੜ ਕੋਈ ਨਾ
ਫੱਡਦਾ, ਦੂਜਾ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਵੇਰਵ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਦਾ, ਮੇਰੀ ਆਸਾ
ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਤੂਂ ਦਰਸ ਕਰਾ ਥਿਰ ਘਰ ਦਾ, ਜਿਸ ਘਰ ਸ਼ਬਦੀ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਗੇ ਪੁਰਖ
ਅਕਾਲ ਦਾਦਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਗਿਆ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੁੜਦਾ, ਅਵਣ
ਗਵਣ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਮਿਲਦਾ, ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਨਾਤਾ ਦਾ ਤੁਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਸਦਾ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਰ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੀ ਵੇਰਵਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ,
ਨਛਾਵਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਅਮ੃ਤ ਪੀਣਾ ਪਏ ਨਾ ਪਾਣੀ, ਤੁਸਨਾ ਭੁਕਖ ਨਾ ਕੋਈ
ਸਤਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਪਢ਼ਨੀ ਪਏ ਨਾ ਬਾਣੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ
ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਰਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਸੁਜ ਸੇਤਜ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਈਆ। ਅਗਮ ਅਥਾਹ
ਬੇਪਰਵਾਹ ਤੇਰੀ ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਨੂਰਾਨੀ, ਨੂਰੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਤੇਰਾ ਹਕ ਮੁਕਾਮੀ, ਜਿਸ
ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚੇ ਸੁਲਤਾਨੀ, ਇਕ ਤੇਰੀ ਓਟ ਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਠਾਂਡੇ ਲੈਣਾ ਬਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਠਾਂਡੇ ਘਰ ਸਦ, ਸਦਾ ਨਾਉਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਗਤ ਕਿਨਾਰਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਹਵਾ,
ਅਦਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੇਜੇ ਚਢ਼ਾਂ ਭਜ਼, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਭੰਡਾਰਾ ਪੀਵਾਂ ਸਾਚੀ ਮਧ, ਰਸ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਛਨਦ, ਨਾਅਰਾ ਹਕ
ਅਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਤੇਰੀ ਬਨਦਨਾ ਇਕਕੋ ਭਾਈਆ। ਤੂਂ ਦੀਨ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ
ਬਖ਼ਾਂਦ, ਬਖ਼ਿਆਂਸ਼ ਰਹਮਤ ਦੇ ਕਮਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਰਾ ਆਵੇ ਅਨਨਦ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਰਹੇ
ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਦਰ ਘਰ ਚੰਗਾ, ਪ੍ਰਭ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਹੌਣਾ
ਪਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੱਂਗਾ, ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਗੋਦਾਵਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਇਕਕੋ
ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮਿਲੇ ਠੰਡਾ, ਅਗਨੀ ਅਗ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ
ਮਨੁ਷ ਦਿਸੇ ਬੰਦਾ, ਖ਼ਾਕੀ ਖ਼ਾਕ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਲੈ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਸਚ ਟਿਕਾਣਾ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਲਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਦੇ
ਸ਼ਬਦ ਬਿਆਨਾ, ਬਣ ਸਵਾਲੀ ਅਲਰਖ ਜਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ
ਰੋਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਮਾਰਨ ਧਾਰੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵਰਤੇ ਭਾਣਾ, ਭਾਵੀ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਛਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ
ਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਹੱਉ ਸੂਰਵ ਮੁਖ ਬਾਲ ਅੰਜਾਣਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰੀ
झੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਬਖ਼ੀਸ਼, ਰਹਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਛੱਤਰ ਝੁਲਲੇ ਇਕ ਤੇਰੇ ਸੀਸ,
ਛੱਤਰਧਾਰੀ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਮਨਨ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ
ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਕਲਮਾ ਪਢਨ ਹਦੀਸ, ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਢੋਲੇ ਗਾ ਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ। ਤੂੰ ਬੈਠਾ
ਰਹੋਂ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਿਸੇ ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇਂ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ
ਮਫ਼ੂ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਰਕਖਣ ਸਦ ਤੇਰੀ ਤਡੀਕ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏਂ ਸਹਾਈਆ।
ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਪਣੀ ਵੇਰਖ ਤਾਰੀਖ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਸ ਬਰੱਖ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਾਂ ਆਪਣਾ ਕਰਮ,
ਨਿਹਕਰਮੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਾਂ ਆਪਣਾ ਧਰਮ, ਅਧਰਮੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਢਾਈਆ।
ਮੈਂ ਪਾ ਨਾ ਸਕਾਂ ਆਪਣਾ ਵਰਨ, ਅਵਰਨ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਦਸ਼ ਦੇ ਚਢਨ, ਘਾਟੀ ਆਪਣੀ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਔਰਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੇਹੜੀ ਘਾਟੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਚਢਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਏਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਬਾਤੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਬਣਾਂ ਆਪ ਸਾਥੀ, ਅੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਉਹ ਮੰਜਲ ਚਢਨ ਮੇਰੀ ਘਾਟੀ,
ਪਨ੍ਥ ਆਪਣਾ ਲੈਣ ਮੁਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ੀ, ਗਗਨ ਗਗਨਨਤਰ ਉਪਰ
ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਲੇਖਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ।
ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਇਕਕੋ ਰਾਸੀ, ਰਿਧੀ ਮੁਨੀ ਸਾਰੇ ਗਏ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਘਰ ਮਨਦਰ ਗੂਹ ਦਾ
ਆਪ ਨਿਵਾਸੀ, ਵਾਸਾ ਓਸੇ ਥਾਂ ਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਿਛੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਬਾਕੀ, ਅਗਲਾ
ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਾਰਾ ਦਏ ਮੁਕਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖ੍ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ ਧੁਰ ਸਾਰਾ
ਦਾ ਸਾਥੀ, ਉਹ ਜਨ ਭਗਤ ਸਾਥ ਸਾਰੇ ਗਏ ਤਜਾਈਆ। (੧੬ ਮਈ ੨੦੨੧ ਬਿ ਜਾਗੀਰ ਦਾਸ
ਦੇ ਗੂਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੁ ਹੋਇੱਤੇ ਅਲੋਪ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ। ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਮੁਲਲਾ ਸ਼ੇਖ਼ ਤੈਨੂੰ ਲਭਦੇ ਪੋਪ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਗਤ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨੁਤਰਯਾਮੀ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਕਿਸੇ ਕੂਟ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਸੂਢ਼ਟੀ ਦੂਢ਼ਟੀ ਵੇਖ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਚਾਰ ਕੂਣਟ ਅਨੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮੇ ਖਾਲੀ ਦਿਸਣ ਬੁਤਾ, ਬੁਤਖਾਨੇ ਰੋ ਰੋ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਤੇਰਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਤ, ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਖ ਮੁਕਖ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਧੁ ਹੋਯਾ ਓਹਲੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਸੁਰ ਛੁਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਤੇਰੀ ਸਿਪਤ ਬੋਲੇ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਢੋਲੇ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਤੇਰੇ ਬਣਦੇ ਗਏ ਵਿਚੋਲੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਤੈਨੂੰ ਦਸ਼ਦੇ ਗਏ ਸਦਾ ਵਿਚੋਲੇ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਸਾਚੇ ਚੋਲੇ, ਚੋਲੀ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਹੁੱਤੀ ਵਾਰੀ ਸਦਕੇ ਤੈਥੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਨੱਤਰ ਘੋਲੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਘੋਲ ਘੁਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਧੁ ਹੋਯਾ ਚੁਪਪ, ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਛਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਖ ਅਨੰਧੇਰਾ ਘੁਪਪ, ਕਿਧੁ ਆਪਣੀ ਅਕਰਖ ਬਦਲਾਈਆ। ਦੁਰਖੀ ਹੋ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਪੁਚ਼ਾ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਧਰਤ ਮਾਤ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੁਕਰਖ, ਜਨ ਜਨਣੀ ਭਗਤ ਜਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਆ ਅਗੇ, ਧੁਰ ਦਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਗਾਰਾ ਇਕਕੋ ਵਜਜੇ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ ਹੋਵੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਜਾਣ ਭਜਜੇ, ਨਵੁਣ ਵਾਹੀ ਦਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਮਨਦਰ ਇਕਕੋ ਸੋਹਣਾ ਸਜੇ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਇਕਕੋ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਮੂਰਤ ਰਸ ਚਰਖਾ ਮਜ਼ੇ, ਨਾ ਮਾਲੂਮ ਆਪਣਾ ਰਸ ਵਰਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਦਰ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਬਦਵੇ, ਬਨਦਨਾ ਕਰ ਕਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਵੜਾ ਅਛਲ, ਅਛਲ ਛਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਲਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਜਗਤ ਅਨੁਧੇਰੀ ਰਹੀ ਚਲ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਅਨੰਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ। ਝੂੰਘਾ ਖਾਨਾ ਦਿਸੇ ਭਲ, ਕਨੜਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਂਦੇ ਜਲ ਥਲ, ਸੰਝੀਅਲ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਦੂਰੀ ਛੈਤੀ ਸਭ ਨੂੰ ਲਗਾ ਸਲ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਖੀ ਕਲ, ਕਾਲਖ ਟਿਕਕਾ ਧੋਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਛਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਹਿਬ ਸਾਚੇ ਹੋ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਐ ਧੁਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮੁਲਕ ਆਪਣਾ ਵੇਖ ਵਰਵਾਈਆ। ਜਗਤ ਪਿਤ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਖਾਲਕ, ਮਰਖਲੂਕ ਦਾਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ ਬਣ ਸਾਲਸ, ਆਦਾਬ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਛੁ ਖਾਲਸ, ਸਜ਼ਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਮੇਟ ਲਾਲਸ, ਲਾਲਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਰਹੇ ਨਾ ਸਾਜ਼ਸ਼, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਦੇ

ਭਨਾਈਆ। ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਰਹੇ ਨਾ ਆਤਸ਼, ਅਮ੃ਤ ਮੇਘ ਸਚ ਬਰਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਪਾ ਫੇਰਾ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਰਿਹਾ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਚੁਕਕੇ ਡੇਰਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਦਿਸੇ ਖੇੜਾ, ਰਿਵਡਕੀ ਕੁਣਡੀ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਮਨ ਮਨੁਆ ਉਲਟਾ ਆਵੇ ਗੇੜਾ, ਮਤਵਾਲੀ ਮਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਦਰ ਮਾਰ ਫੇਰਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਹੋਵੇ ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਦਰਸਨ ਪਾ ਕੇ ਢੋਲਾ ਗਾਵਾਂ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ, ਸੋਹੱ ਸਚ ਇਕ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਧੇਰਾ, ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਵੇ ਖੇੜਾ, ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਲੈਣਾ ਮਿਲਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਦੇ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ, ਦੀਦ ਈਦ ਚਨਦ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਏਕੱਕਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਚੌਕੜੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਦੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਹਤਥ ਰਖਵਾਈਆ। ਵਾਕ ਭਵਿਖਤ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਇਕ ਅਵਤਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸਮਯਨ ਨਾ ਸਕੇ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਭੇਖ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਆਈਆ। ਦਾਤਾ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲਕਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਤੋਜ ਕਟਾਰ, ਲੁਹਾਰ ਤਰਖਾਣ ਨਾ ਕੋਈ ਘੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਉਚਵ ਮਨਾਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਲੇ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਗੁਪਤਾਰ, ਕਲਮਾ ਕਾਧਨਾਤ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋ ਪੀਰ ਪੀਰਾਂ ਵੱਡ ਅਮਾਮ ਧੁਰ ਸਰਦਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਲਫ ਯੇ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਵ ਕਰੇ ਇਜਹਾਰ, ਆਜਸ ਇਕਕੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਆਪਣੀ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੱਫਲਤ ਵਿਚਵ ਕਿਧੋਂ ਸੁਤਾ ਪੈਰ ਪਸਾਰ, ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਲਾਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਚ ਲੈਣੀ ਅੰਗਢਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪੜਦਾ ਚੁਕਕ, ਕਿਧੋਂ ਬੁਂਗਟ ਸੁਰਖ ਰਖਵਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਅੰਦਰ ਬੈਠੋਂ ਲੁਕ, ਲੋਕ ਲਾਜ ਦੇ ਤਜਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਸ਼ ਦੇ ਸੁਰਖ, ਸੁਰਖ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਿਛੋਡੇ ਦਾ ਮਿਟੇ ਦੁਖ, ਵਿਛੋਡੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮਿਲਾਈਆ। ਸੁਹਝਣੀ ਸੌਲੇ ਸੋਹਣੀ ਰੁਤ, ਰੁਤ ਬਸਨਤ ਦੇ ਮਹਕਾਈਆ। ਨਿਰਧਨ ਸਰਧਨ ਆ ਕੇ ਪੁਚ਼, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈ ਸਾਚੀ ਜਾਈਏ ਝੁਕ, ਮਸ਼ਕ ਨਿਉੰ ਨਿਉੰ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਬਹਕੇ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਕੇ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਸਾਗਰ, ਡੂੰਘੀ ਭਵਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਪਢ ਪਢ ਥਕਕਿਆ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਸਿਮਰਤ ਪੁਰਾਨ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਜੋ ਦਿੱਤੇ ਪਾਤਰ, ਪਾਤੀ ਅਕਰਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਕਾਤਬ, ਹਰਫ ਹਰਫ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਨਾ ਦਸ਼ਸ਼ਣ ਬਾਤਨ, ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਸਫਾਈਆ। ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ

ਸਮਰਾਥਣ, ਸਤਿ ਸਚ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੈਨੂੰ ਆਰਖਣ, ਜੋਰ ਨਾਲ ਰਹੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਫੜ ਕੇ ਚਾੜ੍ਹ ਆਪਣੇ ਘਾਟਨ, ਘਾਟ ਪਿਛਲੀ ਦੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਸੁਣਾ ਗਾਥਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਅਕਖਰ ਦੇ ਪਢਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਹੋਏ ਦਾਸਣ, ਵਾਸਤਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇ ਤੁੜਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਾਠਨ, ਸਿਲ ਪ੍ਰਯਸ ਪਾਹਨ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ਼ਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਐ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂੰ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਸਚ ਤੌਫੀਕ ਤੋਹੇ ਖੁਦਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਾਂ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਸਜਦਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਬਰਦਾ ਦਰ ਦਰਬਾਰ, ਦਰਵੇਸ਼ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਈਆ। ਤੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਦਾਤਾਰ, ਵਡ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵੇਰਖ ਵਿਚਾਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਚਾਰ ਧਾਰ, ਜਗਤ ਧਾਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦਾਈਆ। ਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਰ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਇਕਕ ਮਹਿਬੂਬ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਵ ਦੇ ਦੀਦਾਰ, ਦਰਸ ਸਾਚਾ ਸਚ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਨੈਣ ਅਕਖ ਹੋਵੇ ਬੇਦਾਰ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ਼ਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਵੇਰਖਾਂ ਘਰ ਸੁਹੜਣਾ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਰਿਹਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਜਗੇ ਆਦਿ ਨਿਰੜਣਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਸਦਾ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭਯ ਭੰਜਨਾ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਨੇਤਰ ਮਿਲੇ ਅੰਜਨਾ, ਅੜਾਨ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਮਜਨਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਅੰਗੀਕਾਰ ਇਕਕੋ ਅੰਗ ਲਗਣਾ, ਦੂਜੀ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮਸ਼ਕ ਟਿਕਕਾ ਧੂੜੀ ਲਗੇ ਚਨਦਨਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਨਿੜਾ ਘਰ ਮਿਲੇ ਇਕ ਅਨਨਦਨਾ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮਾਲਕ ਖ਼ਾਲਕ ਮਿਲੇ ਸਦਾ ਬਖ਼ਾਂਦਨਾ, ਬਖ਼ਿਆਸ ਰਹਮਤ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਹਥਾਂ ਸੀਸ ਹੋਵੇ ਬਨਦਨਾ, ਜਗਦੀਸ਼ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ਼ਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਦੇਣਾ ਸੁਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਖਾਂ ਤੇਰਾ ਮੁਨਾਰ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ ਜਗੇ ਅਗਮਮ ਅਪਾਰ, ਹਵਣ ਪਵਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਇਕਕ ਅਕੇਲਾ ਬੈਠਾ ਦਿਸੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਸੁਰੀਦ ਮੁਰੰਦ ਕਰੇ ਦੀਦਾਰ, ਦਰ ਠਾੰਡੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਮੁਕਕੇ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ਼ਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਸੁਣ ਜਨ ਭਗਤ, ਸਤਿ ਸਚ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਂ ਵਿਚਵ ਲੋਕਮਾਤ ਜਗਤ, ਜੁਗਤ ਆਪਣੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਵੇਲਾ ਸੁਹੜਣਾ ਸੋਹਣਾ ਆਯਾ ਵਕਤ, ਵਾਰ ਥਿਤ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਏ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਏ ਫਕਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੜਕਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ

स्वामी अन्तरजामी जन भगतां देवे दरस, आदर्श आपणा इक्क वरवाईआ। रहीम रहमान शाह सुल्तान रहमत विच्च करे तरस, मेहर नजर बेनजीर आप उठाईआ। लहणा देणा मुक के सोग हरख, चिन्ता गम दए चुकाईआ। सच कसवटी ला के करे आपणी परख, पारखू इक्को दाता बेपरवाहीआ। जुग जन्म सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग भगत सुहेले जो रहे तडप, आत्म दरसी आपणा दरस दए कराईआ। निरगुण निरवैर निराकार निरँकार जोती जामा वेस वटा आए परत, पतिपरमेश्वर अन्तर आपणा खेल रिवलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वेख वरवाईआ।

श्री भगवान कहे जन भगत तेरी आसा मनसा पूर, अन्तम पूरी दिआं कराईआ। जिधर वेरवें हाजर हजूर, बिना अकरवां नजरीं आईआ। कोट जन्म दे बख्श कसूर, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। अन्तर आत्म दे के नूर, जगत अन्धेरा दिआं गवाईआ। कलिजुग नाता तोड़ के कूड़ो कूड़, सच समग्री झोली पाईआ। आदि जुगादि जुग चौकड़ी मेरा धुर दा एह दस्तूर, नित नवित दरदीआं दर्द वंडाईआ। उह भगत सुहेले सदा मोहे मंजूर जो मुशकल अंदर इक्को नाम धिआईआ। चोटी चढ़ के ओस कोहतूर, जिस कोहतूर उत्ते मूसा मूँह दे भार सुटाईआ। मैं सदा सदा सद जन भगत दवार हो मजदूर, सेवक आपणी सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत रिहा समझाईआ।

जन भगत तेरा चुककां पड़दा, तन माटी अंदर रहण ना पाईआ। भेव खुलावां तेरे घर दा, घर घर विच्च करां जणाईआ। जाम पिआवां अमृत जल दा, निझर झिरना इक्क झिराईआ। राग सुणावां शब्द अगम्मी अनहद दा, नादी धुन वजाईआ। घर प्रकाश दीपक जोत करे जो जग दा, बिन तेल बाती सोभा पाईआ। सिँधासण वरखावां आत्म सेज जो सजदा, लेफ निहाली लोड़ रहे ना राईआ। तेरा मन्दर खेड़ा वरखावां वसदा, जिस घर सुरती शब्दी मिल मिल आपणी खुशी मनाईआ। तेरा प्रीतम वरखावां आत्म परमात्म नाल हस्सदा, हस्ती जुदा रूप ना कोई धराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, धुर संदेशा इक्क सुणाईआ।

जन भगत सुणां तेरी फरयाद, अभुल्ल भुल्ल कदे ना जाईआ। सच दवारे देवां दाद, दौलत नाम झोली पाईआ। तेरी बिरहो वैरागण सुणी आवाज, जो आपणा राग रही अलाईआ। पुरख अकाला दीन दयाला तेरा करे काज, करता देवणहार वडयाईआ। सच दवारे जोड़ के आपणा नात, बिधाता वेरवे थाऊँ थाईआ। कलिजुग मेट अन्धेरी रात, साचा चन्द करे रुशनाईआ। तूं मेरा मैं तेरा गावां गाथ, सोहँ ढोला इक्क सुणाईआ। तूं मेरा बालक मैं तेरा पित मात, पिता पूत नाता सके ना कोई तुड़ाईआ। भगत भगवान दी इक्को जात, अजाति रूप ना कोई वरवाईआ। नेत्र लोचन नैन वरखावां साख्यात, सनमुख आपणा रूप प्रगटाईआ। जन्म कर्म बंधन विच्चों करावां निजात, जम की फासी लक्ख चुरासी अग्गे रहण ना पाईआ। एथे ओथे दो जहान चरन कँवल सदा सद रक्खां पास, दूर दुराडा नजर कोई ना आईआ। मंजल पौड़ी चढ़ावां आपणे घाट, सिर आपणा हत्थ रखाईआ। दूर दुराडी

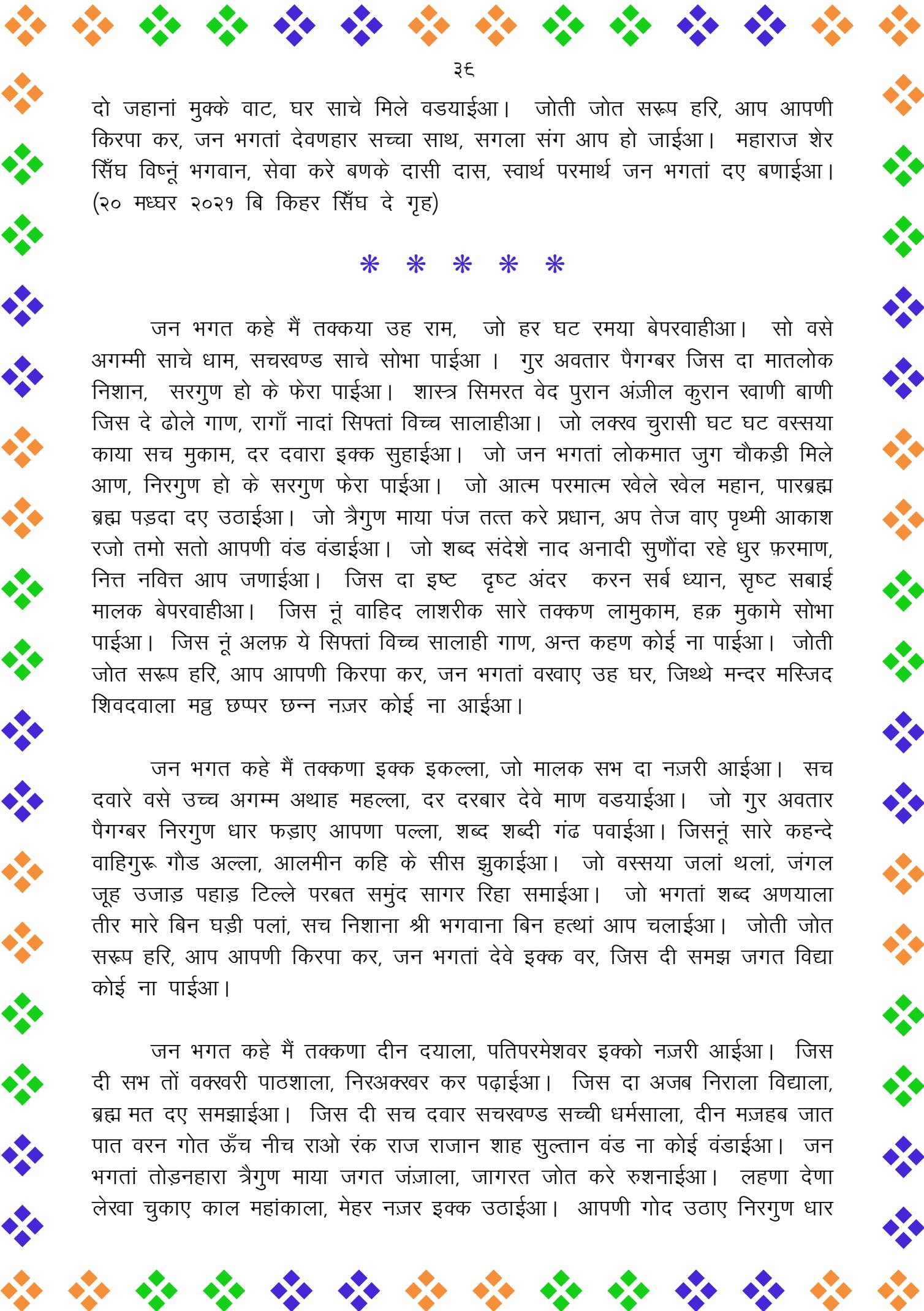
ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੁਕਕੇ ਵਾਟ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚਚਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਬਣਕੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸ਼ਵਾਰਥ ਪਰਮਾਰਥ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਾਏ ਬਣਾਈਆ। (੨੦ ਮਈ ੨੦੨੯ ਬਿ ਕਿਹਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੂਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਿਆ ਤਹ ਰਾਮ, ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਰਮਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੋ ਵਿਚ ਅਗਮੀ ਸਾਚੇ ਧਾਮ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਨਬਰ ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਤਲੋਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਦੇ ਢੋਲੇ ਗਾਣ, ਰਾਗਾਂ ਨਾਦਾਂ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜੋ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਵਰਸਿਆ ਕਾਇਆ ਸਚ ਸੁਕਾਮ, ਦਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪੜ੍ਹਦਾ ਦਾਏ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਰੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪੂਰ੍ਥੀ ਆਕਾਸ਼ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸ਼ੇ ਨਾਦ ਅਨਾਦੀ ਸੁਣੌਂਦਾ ਰਹੇ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਘ ਵ੃ਘ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਸੰਬੰਧ ਧਿਾਨ, ਸ੍ਰਘ ਸਬਾਈ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਾਹਿਦ ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸਾਰੇ ਤਕਕਣ ਲਾਮੁਕਾਮ, ਹੱਕ ਮੁਕਾਮੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਲਫ ਯੇ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀ ਗਾਣ, ਅਨੱਤ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵਰਖਾਏ ਤਹ ਘਰ, ਜਿਥੇ ਮਨਦਰ ਮਿਸ਼ਨ ਸਿਵਦਵਾਲਾ ਮਛੁ ਛਪਰ ਛਨ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਣਾ ਇਕਕ ਇਕਲਲਾ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਸਭ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਵਿਚ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਮਹਲਲਾ, ਦਰ ਦਰਬਾਰ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਨਬਰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਫੜਾਏ ਆਪਣਾ ਪਲਲਾ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹਨਦੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੌਡ ਅਲਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਕਹਿ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਵਰਸਿਆ ਜਲਾਂ ਥਲਾਂ, ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾਡ ਪਹਾੜ ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਅਣਧਾਲਾ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਬਿਨ ਘੜੀ ਪਲਾਂ, ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਵਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਣਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕ਼ਰਵੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਕਰ ਪੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਜਬ ਨਿਰਾਲਾ ਵਿਦਾਲਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਚ ਦਵਾਰ ਸਚਰਖਣਡ ਸਚਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਵਰਨ ਗੋਤ ਊੱਚ ਨੀਚ ਰਾਓ ਰਂਕ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੋਡਨਹਾਰਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਜਗਤ ਜਾਂਜਾਲਾ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ

साचा बच्चा नद्दा बाला, गुरमुख गुर गुर आपणे रंग रंगाईआ। जन्म जन्म दा कर्म कर्म
दा हल्ल करे सवाला, पूरब लेखा लहणा झोली देवे पाईआ। चरन प्रीती साची रीती मार्ग
दस्से सुखाला, चार कुण्ट दह दिशा भटकण दी लोड रहे ना राईआ। आत्म परमात्म
परमात्म आत्म इक्को देवे प्रेम प्याला, अमृत झिरना निझर आप झिराईआ। जन भगत कहे
मैं भगवन्त दे नाम दी अन्तर आत्म पौणी उह माला, जो बिना मणकिआं तों मन का
मणका दए फिराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां दुरमत
मैल दाग़ रहण ना देवे काला, कलिजुग कूड़ी क्रिया कर्म कांड विच्चों बाहर कछुईआ।
(१६ जेठ श सं २ इन्दरो देवी दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे मैं तककणी प्रभ दी उह दहलीज, जिस दर भगतां मिल के खुशी
मनाईआ। सच प्यार अंदर करे रीझ, मेहरवान आपणा रंग चढ़ाईआ। आपणी पहचान दी
देवे ताअमीज, पड़दा अंदरों देवे उठाईआ। लेखा रहे ना कोई ऊँच नीच, चारे वरन इक्को
दए शरनाईआ। आत्म करे ठांडी सीत, अमृत मेघ इक्क बरसाईआ। साची दस्से
धर्म दी रीत, सिख्या इक्को इक्क समझाईआ। सच दवार दे बणे वसनीक, सचरवण्ड
साचे मिले वडयाईआ। अबिनाशी करता सदा करे तुहाढ़ी उडीक, जो दिवस रैण इक्को
ध्यान लगाईआ। चार जुग दी शहादत देवे तवारीख, समां रही समझाईआ। जोती जोत
सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

जन भगत कहे मैं प्रभ दा बै खरीद, सौदा अवर ना कोई जणाईआ। मेरी इक्को
नाल मिल गई दीद, दीदङ्गिआं विच्चों बाहर दित्ता कछुईआ। मेरी मनसा पूरी होई उम्मीद,
कामल मुशर्द मिल के वज्जी वधाईआ। जिस दी शास्त्र सिमरत वेद पुरान करन तार्हीद,
ताबेदार हो के ओसे दा हो के सेव कमाईआ। जिस दी खेल महां अजब अजीब, आजिज
हो के वेखां चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच दर देवे
माण वडयाईआ।

जन भगत कहे मैं वेख के मालक धुर, धरनी धरत धवल दिता जणाईआ। जिथे
झुकदे पैगगबर अवतार गुर, सुर बेनन्ती कर सीस झुकाईआ। झगढ़ा रहे ना किसे ठग्ग चोर,
कूड़ कुटम्ब ना कोई बणाईआ। इक्को नाम शब्द सच्चा घनघोर, घनईए मिल के ढोले रहे
गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आदि जुगादि जुग
चौकड़ी नित्त नवित आपणे हत्थ रकवे डोर, दूसर ओट ना कोई जणाईआ। (१६ जेठ श
सं २ शाहणी देवी दे गृह)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਿਆ ਪੁਰਖ ਅਲਕਰਵ, ਅਲਕਰਵ ਅਗੋਚਰ ਅਥਾਹ ਅਨਾਮੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਕਹਾਂ ਸਚਚ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹਤਥ ਮੂਹ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਕਕ, ਕਾਧ ਕੱਚਨ ਕਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਵਾਲਾ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਸ, ਦੰਢਾਂ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਲਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹਵਾ, ਪੁਸ਼ਟਕਾਂ ਕੀਮਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਹਾਵਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਤਵਾ, ਤੀਰਥ ਵਹਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਗਾਈਆ। ਸੌਣ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਖਾਟ, ਸੇਜਾ ਬਿਸ਼ਟਰ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਪੈਂਡਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਾਟ, ਜੋਜਨ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਜਾਂ ਤਕਕਿਆ ਭਗਤਾਂ ਵਸਿਆ ਸਦਾ ਸਾਥ, ਘਰ ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀਸ ਨਿਵੈਂਦੇ ਗਏ ਰਧੁਪਤ ਰਧੁਨਾਥ, ਬੰਸਰੀ ਵਾਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਤਕਕਿਆ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਨਾਂ ਬਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਕੱਢੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰ ਘਟ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਥ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਿਆ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰਾਹ ਕਿਨਾਰਾ, ਜਿਥੇ ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤਕਕਿਆ ਤਹ ਤਜਿਧਾਰਾ, ਜਿਥੇ ਸੂਰਜ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤਕਕਿਆ ਤਹ ਦਰਬਾਰਾ, ਜਿਥੇ ਦਰਬਾਨ ਦਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਈਆ। ਤਕਕਿਆ ਤਹ ਕਰਤਾਰਾ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕੁਦਰਤ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਜੇ ਫਿਰਨ ਵਾਹੋਦਾਹ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰਾ, ਪੈਗਨਬਰ ਨਵੂ ਨਵੂ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੋਰੀ ਆਪਣੀ ਗੱਢੁ ਪਵਾਈਆ। ਸੋ ਸਜ਼ਣ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕ ਅਕੇਲਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਬਰਖਾਣਹਾਰ ਅਤੁਛੁ ਭੰਡਾਰਾ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੋ ਸਨਤ ਸੁਹੇਲਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਹਕਕ ਵਣਜਾਰਾ, ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਅਨੱਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਲਾਏ ਫੜ, ਬਾਹਰਾਂ ਬਣਤਰ ਵਿਚਚ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਲਛਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਆਲੀਜਾਹ, ਜਾਹਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਲਵੇ ਵਿਚਚ ਖੁਦਾ, ਖੁਦਾਈ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੁਦਾ, ਜੁਦਾਈ ਵਿਚਚ ਬਿਜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰ ਵਿਵਾਹ, ਵਿਦਾ ਆਪਣੀ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੋ ਸਿਧਾ, ਸਾਧਨਾ ਦਸ਼ਸੋ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਜਣਾਓ ਬਿਧਾ, ਬੰਧਨ ਦਿਉ ਤੁੜਾਈਆ। ਦਵਾਰਾ ਦਸ਼ਸੋ ਨਿਧਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਜ੍ਰੂ ਹਰਿ ਬੰਧਨ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਵਣਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਤਹ ਸਕਕਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਕਾਬਲਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲੋਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਵਿਚੇ ਮਹਿਬੂਬ ਸਕਾ, ਸਾਖਿਆਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੰਜਲ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਥਕਕਾ, ਥਕਾਵਟ ਪਿਛਲੀ ਦਾ ਸਮਾਈਆ। ਯਕੀਨ ਦਵਾਵੇ ਹਕੀਕਤ ਹਕਕਾ, ਹਕਲ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰੇ ਵਿਚਚੋਂ ਕੋਟਾਂ ਲਕਖਾਂ, ਲਖਮੀ ਨਰਾਯਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਅਕਖਾਂ,

आरक्षर सभ नूं वेरव वर्खाईआ। ओस दी सिफत महिमां की लिखां, जन भगत कहे मेरे नैण
रहे शरमाईआ। जो वड्डिआई देवे गुरमुख प्यारयां सिकर्खां, सिखर चोटी दए चढ़ाईआ।
जिथे जन्म मरन दी मिटे तृखा, तृष्णा विच्च ना कोई भटकाईआ। अगनी वाली बाले कोई
ना चिखा, चिन्ता गम ना कोई सताईआ। चरन कँवल लिआ के सिधा, रस्ते विच्च ना
कोई अटकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण
नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगत अन्तम वेले रहण ना देवे विंगा, टेडी
बंक रस्ता भवर दए मिटाईआ। (१६ जेठ श सं २ कर्म सिंघ दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे मैं प्रभ दे नूर दी वेरवी चमक, चन्द चांदना सीस ना कोई उठाईआ।
मेहरवान हो के बछिश करे रहमत, दयानिध दया कमाईआ। भगतां नाल हो के सहमत,
सहम पिछला रिहा चुकाईआ। भगती भाओ दी लेरवे लावे मिहनत, जो ढोले रहे गाईआ।
सच भंडार देवे नयामत, काया झोली आप भराईआ। अन्त होवे ना कदे कियामत, चरन
कदमां देवे माण वडयाईआ। सच दवारे खड़े सही सलामत, आत्म चुरासी विच्च ना कोई
भवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि सज्जण लए बणाईआ।

जन भगत कहे मैं तकक्या प्रभ दा अर्श, अरशां तों उत्ते ध्यान लगाईआ। मेरे
उपर कीता तरस, दीन दयाल होया सहाईआ। दमां दा पल्ले बन्नूया ना कोई खरच, धन
दौलत कन्ध ना कोई उठाईआ। मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ गिआ किसे ना चरच, चर्चा
सुणी ना जगत लोकाईआ। धाम निराला डिब्बा इक्क असचरज, जिथे अचरज लीला
बेपरवाहीआ। दीनां दुर्खीआं वंडे दर्द, निमाणयां होए सहाईआ। जन भगतां सुणे अर्ज, जो
बेनन्ती रहे जणाईआ। पूरा करे फर्ज, फरमांबरदारां वेरव वर्खाईआ। आपणे मिलण दी आसा
वेरव के गर्ज, भुल्ले भटके लए जगाईआ। अंदर नाद सुणा के तरज, तरफदारी दए मिटाईआ।
ममता मोह रहे ना मरज, मरीजां सफा दए वर्खाईआ। जन भगतां होण ना देवे भगती वाला
हरज, हर्जाना सहजे झोली पाईआ। जिन्हां दा नाम लेरवा रविदास राहीं कर लिआ दरज,
दरजा उन्हां दा ना कोई मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक
नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, शब्द संदेसे कहे गरज, नाम सुनेहड़े विच्च
सुणाईआ। (१६ जेठ श सं २ मंगल सिंघ दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे प्रभ दा वेख्या थिर घर, जिथे चरन कँवल टिकाईआ। जिथे शब्दी
सुत रिहा खड़, दोए जोड़ सीस झुकाईआ। पुरख अकाले किरपा कर, दीन दयाल तेरी
बेपरवाहीआ। कलिजुग अगनी विच्च रिहा सड, सांतक सति ना कोई कराईआ। साची
विद्या कोई ना रिहा पढ़, पुस्तकां वाली करन लड़ाईआ। गुर अवतार पैगंबर जो मार्ग आए

ਧਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਤੁਘਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਓਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਗਏ ਹਰ, ਹਿਰਦੇ ਹਹਿ ਨਾ ਕੋਈ
ਮਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇਰਾ ਚੁਕਕਿਆ ਡਰ, ਭਟਕਣਾ ਵਿਚਚ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਚਰਖਣਡ
ਦਵਾਰੇ ਰਿਹੋਂ ਵੱਡ, ਸਿੱਧਾਸਣ ਬਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲੋਕਮਾਤ ਮਿਨਤਾ
ਰਹੇ ਕਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਆ ਸਾਡੇ ਘਰ, ਘਰਾਨਾ ਸਾਚਾ ਦੇ ਬਣਾਈਆ।
ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਚ੍ਛਾਂ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਵਰ, ਕਰਮ ਰੇਖਾ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇ
ਵਰ, ਵਸਤ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਲੈ ਕੇ ਜਾਰੀ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਗੁਹ ਡੇਰਾ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ।
ਤੇਰਾ ਪਲਲ੍ਹੂ ਲਿਆ ਫੱਡ, ਪਲਕ ਨਾ ਹੋਏ ਜੁਦਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਚੋਟੀ ਚੱਡ, ਹਥ ਕੁਛ
ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ,
ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਬ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਇਕ ਵਾਰ ਨੁਹਾਵੇ ਓਸ ਸਰ, ਜਿਸ ਸਰ ਵਿਚੋਂ
ਸਰੀਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਮਾਨਣਾ ਇਕ ਆਨਨਦ, ਜੋ ਅਨਨਦ ਵਿਚੋਂ ਅਨਨਦ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕਕੋ ਦੇਵੇ ਠੰਡ, ਸੀਤਲਧਾਰ ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਮੁਹਿਬਤ
ਵਿਚਚ ਬਨ੍ਹੇ ਉਹ ਗੰਢ੍ਹ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮਨ ਬੁਦ਼ਿ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਸ਼ਰੂਪ
ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਅਨਡਿਠੜਾ ਚਾਡੇ ਰਾਂਗ, ਜਗਤ ਲਲਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਂਗਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੇਜ ਸੁਹੌਣੀ
ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬਖ਼਼ੋ ਇਕ ਪਲੱਧ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਬਾਡੀ ਘੜ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ
ਬਿਨ ਤਨਦ ਸਿਤਾਰ ਵਿਖਾਏ ਉਹ ਮਰਦਾਂਗ, ਜੋ ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਚ ਜੈਕਾਰ ਦੇ ਵ੃ਡਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ
ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਰਗੁਣ ਸਦਾ ਬਖ਼਼ੋ ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ, ਸਗਲਾ ਸਾਥੀ ਹੋ ਕੇ ਲਗਗੀ ਤੋੜ ਨਿਭਾਈਆ। ਝਗੜਾ
ਰਹੇ ਨਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਕਕਣਾ ਪਏ ਨਾ
ਸੂਰਜ ਚਨਦ, ਜਲਵਾ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਮਰਮਾਂ ਢਾਏ ਝੂਠੀ ਕੰਧ, ਬਰਖ਼ਾਂਦ ਹੋ ਕੇ ਰਹਮਤ ਆਪ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਣਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਦੇ ਵ੃ਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ
ਦੇਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਮਿਚਛਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਨਾਅਰਾ ਜੈਕਾਰਾ ਦਸ਼ੇ ਅਲਰਖ,
ਅਲਕਰਖ ਅਗੋਚਰ ਦਿਆ ਵ੃਷ਟੀ ਇ਷ਟੀ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵਕਰਖ, ਦੂਜਾ
ਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲਾ ਹੋਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਚ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ
ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਗਮੀ
ਵਥ, ਵਸਤ ਧੁਰ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਣਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ, ਜੋ ਕਰੇ ਸਚ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਥੇ
ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜ ਰਹੇ ਨਾ ਕਾਲਾ, ਕਾਯਨਾਤ ਕਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਮਿਲੇ ਧਰਮ ਸੁਰਖਾਲਾ,
ਵਰਨ ਬਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਗਗੇ ਪਿਛਲੀ ਘਾਲਾ, ਘਾਯਲ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮਹਲਲ
ਅਵੂਲ ਚੱਡ ਕੇ ਤਕਕੇ ਸਚ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ

ਵਿਘ੍ਨੁ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਰਸ ਕਰਖਾਵੇ ਅਗੇ ਰਖੜ, ਸ਼ਵਚਲ ਸੱਥ ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।
(੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੇਰਾ ਜੋੜ, ਜੋੜੀ ਜੁੜ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ
ਸਾਂਝੀ ਰਕਖੀ ਲੋੜ, ਦਰਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰਦ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਮਾਲਕ ਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਬੌਹੜ,
ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪੌੜ, ਆਰਖਰ ਚੜ ਕੇ ਲਏ ਤਠਾਈਆ।
ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਵੇਰਵੇ ਕਰ ਕੇ ਗੌਰ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਸਚਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਜਗਤ ਵਿਚਕਾਂ ਲਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਅਰਪਣ ਜੀਵਣ, ਜੁਗਤ ਜੀਵਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ।
ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਆਯਾ ਪੀਵਣ, ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਪਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ।
ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈ ਆਯਾ ਥੀਵਣ, ਬਲਿਹਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬਲ ਬਲ ਜਾਈਆ। ਗੁਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾ ਹੋ ਕੇ
ਆਯਾ ਨੀਵਣ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਲਾਗੋਂ ਪਾਈਆ। ਤਨ ਪਾਟਾ ਆਯਾ ਸੀਵਣ, ਕਣਪੜ ਲਿਬਾਸ ਲਵਾਂ ਬਦਲਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ
ਬੀਜ ਆਯਾ ਬੀਵਣ, ਬੀਰ ਰਸ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਸ਼ਵਾਸ ਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਸ ਅਭਿਨਾਸ਼ ਰਸ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ
ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਏਕੱਕਾਰ ਏਕਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਰਾਜਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸਾਹਿਬ ਬਖ਼ਾਂਦੀ, ਰੋਗ ਸੋਗ ਚਿੰਤਾ ਦੁਃਖ ਜਗਤ ਦਏ ਗਵਾਈਆ।
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਬਖ਼ੋ ਇਕਕ ਸੁਗਨਧੀ, ਦੁਰਗਨਧੀ ਅੰਦਰੋਂ ਦਏ ਕਛੂਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਰਹੇ
ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਬਨਦੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਝਗੜਾ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਿਧਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਿ ਦੱਸਕੇ
ਡੱਢੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਦਏ ਪਹੁੰਚਾਈਆ। ਮਾਧਾ ਸਮਤਾ ਵਿਚਕਾਂ ਲਾਏ ਕਛੀ, ਜਗਤ ਜੰਜਾਲ
ਨਾ ਕੋਈ ਫਸਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰੰਡੀ, ਸੁਹਾਗਣ ਸੋਭਾਵਨਤ ਸਦਾ ਸੁਰਖਦਾਈਆ।
ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਵੇ ਮੰਦੀ ਚੰਗੀ, ਝਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਕਕਣਾ ਆਪਣੇ ਨੈਣ, ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ
ਨੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਸੱਥ ਸਾਰੇ ਕਹਣ, ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦਾ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।
ਉਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਇਕਕੋ ਸਾਕ ਸਜ਼ਣ ਸੈਣ, ਨਾਤਾ ਕੂੜ ਕੁਟਮੜ ਤੁੜਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ
ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਐਨ, ਅਕਰਖ ਪ੍ਰਤਕਰਖ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਮਨ ਮਨੂਆਂ ਸੁਰਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚਕ ਕਰੇ ਚੈਨ,
ਵਾਸਨਾ ਅੰਦਰ ਭਜੇ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,
ਦਰ ਮਨਦਰ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਣਾ ਉਹ ਨਵਾਬ, ਜੋ ਨੌਬਤ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਪਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਿਵਿਤਾਬ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਲਿਖ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ, ਹਰਫ ਹਿੰਦਸਾ ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਗਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਬਾਬ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਾਬ, ਸਜਦਧਾਂ ਵਿਚਵ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋ ਬੈਠਾ ਹਕ਼ ਮਹਿਰਾਬ, ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ, ਰਾਜਨ ਭੂਪ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖ਼ਥੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਮੇਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਚਿੰਤਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਮਿਟੇ ਸਨਤਾਪ, ਸੰਸਾ ਅੰਦਰੋਂ ਦਏ ਕਢੁਆਈਆ। ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਵਾਕਪਕਾਰ ਭਗਤ ਲਏ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਸਚਵਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੱਦੀ ਦੱਸਿ ਕੇ ਸਾਚੀ ਗਾਥ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇਵੇ ਹਤਥੋ ਹਾਥ, ਅੰਗੇ ਉਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਗਾਨ, ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਾਚੀ ਜੋਤ ਧੁਰ ਦਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸਨਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਧਰਮੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਬਣਨਾ ਬਾਲਾ ਸਚਵਾ, ਨਨ੍ਹਾਂ ਨਿਕਕਾ ਨਛਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗੈਣਾ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਂਡਾ ਕਚਵਾ, ਕੱਚਨ ਗੜ੍ਹ ਵਜਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਗੈਣਾ ਸਚਵਾ, ਜਗਤ ਵਿਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਸੇ ਕਿਸ ਕਿਸ ਥਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਫਿਰਾਂ ਨਵ੍ਹਾਂ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਖੈਹੜਾ ਛੁਡਾ ਅਠਾਂ ਸਵ੍ਹਾਂ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਨਹਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਣਾ, ਝਾਗਢਾ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਮਨਦਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਪਤਥਰਾਂ ਇਵ੍ਹਾਂ, ਗੁੜਵਾਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਰਵੋਜਣਾਂ ਪਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹਵ੍ਹਾਂ, ਜਗਤ ਬਜਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਖਵ੍ਹਾਂ, ਖਵਟਕਾ ਅੰਗੇ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਅਸੂਤ ਆਤਮ ਨਿੜਾਰ ਧਾਰ ਝਾਵ੍ਹਾਂ, ਨਾਮੀ ਕੱਵਲੀ ਕੱਵਲ ਉਲਟਾਈਆ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਸਤਥਰ ਘੜਾਂ, ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂ ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ, ਨਿੜ ਲੋਚਨ ਹੋਏ ਰੁਸਨਾਈਆ। ਆਤਮ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮ ਗੂਹ ਵਸਾਂ, ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਬਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਛੜ੍ਹਾਂ, ਛੁਟਕੇ ਸੰਬੰਧ ਲੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਵਰਖਾਵੇ ਆਪਣਾ ਧਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਨਿਰਗੁਣ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਹਸਸਾਂ, ਮਸਤੀ ਵਿਚਾਂ ਨਾਮ ਮਸਤੀ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ ਮਸਤੀ, ਜਾਮ ਇਕਕੋ ਮੁਰਖ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਗ ਲਗੇ ਮੇਰੀ ਕਾਧਾ ਬਸਤੀ, ਰਖੇਡੇ ਸਾਚੇ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਹਸਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਰਨ ਪਰਸਤੀ, ਸੀਸ ਇਕਕੋ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਵੇਰਖਣੀ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ, ਸਚ ਦੀ ਸਚ ਸੰਜਮ ਲੈਣਾ ਅਪਣਾਈਆ। ਸੁਹਿਤ ਵੇਰਖਣੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਕਮਲਾਪਤਿ ਦੀ, ਜੋ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਧਾਰ ਦਸ਼ੇ ਸਾਚੀ

ਅਕਰਵ ਦੀ, ਅਕਰਵੀਆਂ ਤੋਂ ਪਿਚਲੇ ਸਰਵੀਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਮਹਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਤਨ ਮਨ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਜੁਮਾ, ਆਪਣੀ ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਸੁਹਿੱਬਤ ਵਿਚਚ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਚਰਨ ਚੁਮਾ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕੂੜੀ ਵਿਰਖ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਤੁਮਾ, ਅਮ੃ਤ ਰੂਪ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਲਕਰ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਘੁਮਾ, ਘੁਮਣ ਘੇਰ ਢੂੰਘੀ ਭਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਸੁਣਾ, ਸਰਵਣ ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਉਪਜੇ ਅਗਮੀ ਧੁਨਾ, ਢੋਲਕ ਛੈਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਖਡਕਾਈਆ। ਸ਼ਵਾਮੀ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਹੁਗੁਣ, ਔਗੁਣ ਮੇਰੇ ਦਾ ਛੁਪਾਈਆ। ਤਨ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਊਣਾ, ਵਰਤ ਅਮੋਲਕ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਨੱਤਕਾਲ ਕਲ ਪਾਏ ਨਾ ਰੋਣਾ, ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਗਲ ਨਾ ਕੋਈ ਲਟਕਾਈਆ। ਮਢੀ ਗੋਰ ਪਾਏ ਨਾ ਸੌਣਾ, ਬਿਸਤਰੇ ਮਰਗ ਸੇਜ ਨਾ ਕੋਈ ਹੰਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹਵਾਲੇ ਹਥ ਕਰੈਣਾ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਪੌਣਾ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਰਹ ਕੇ ਝਾਟ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚਢੈਣਾ, ਬਾਕੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਾਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੋਹੇ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਵਰ, ਵਰਮ ਫੈਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਪਾਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕਕੋ ਬਨੌਣਾ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਚਾ ਜਾਪ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਆਪਣੇ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਰੁਹ ਬੁਤ ਦੋਵੇਂ ਕਰ ਕੇ ਪਾਕ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਾਰਾ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਆਤਮ ਦਾ ਦੇਵੇ ਸਚਵਾ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਤੋਡ ਨਿਭਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਦਾ ਮੁਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਆਸ, ਤੁਣਾ ਰੋਗ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਣ ਆਵੇ ਆਪ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਰੋਗ ਸਨਤਾਪ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਦਾ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਾਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਏ ਵਿਚਚ ਲੋਕਮਾਤ, ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਸਾਚਾ ਹਿੱਸਾ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਕੁਣਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਸਚੇ ਹਿਤ ਦਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਬੰਧਨ ਨਾਮ ਰਖਾਈਆ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਝਾਗੜਾ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਨਿਤ ਦਾ, ਚੁਰਾਸੀ ਫਾਂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਲੇਖਾ ਜਾਵੇ ਲਿਖਦਾ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਉਲਟਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇ ਦਿਸਦਾ, ਸਨਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਜੋਡੇ ਸਾਚੇ ਪਿਤ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਰਤ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਘਰ ਮਿਲੇ ਇਕਕੋ ਠਾਕਰ ਸਜ਼ਜਣ ਇਕਕ ਦਾ, ਏਕਕਾਰ ਲਾਏ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਾਰਗ ਦੇਵੇ ਲਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਬਣਨਾ ਸਰਖਾ, ਸਜ਼ਣ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਦਰਸ ਕਰਨਾ ਅਕਰਵਾਂ, ਆਰਖਰ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਣਾ ਵਸ ਕੇ ਕੁਲ੍ਹੀ ਕਕਰਵਾਂ, ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਚੁਕਾ ਕੇ ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਲਕਖਵਾਂ, ਲਖਮੀ ਨਰਾਧਨ ਇਕਕੋ ਲੈਣਾ ਧਿਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਨਾਈ ਸਦਾ ਵਸਾਂ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਢੋਲੇ ਗਾ ਕੇ ਹਸਸਾਂ, ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ ਜਣਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਪਲ੍ਲੂ ਕਦੇ ਨਾ ਛੁੜਾਂ, ਮਾਲਕ ਘੁਰ ਦਾ ਆਪਣੀ ਗੰਢ ਪਵਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਹੁੜਾਂ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਚੋਂ ਹਰਿ ਲਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੈ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਚੋਂ ਤੈਨੂਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲਭਾਂ, ਜਗਤ ਰਖੋਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਾਂ ੨ ਰਸਾਲ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਤਕਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ, ਥਿਰ ਘਰ ਵਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਨਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਵਿਆਪਕ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰ਷ਟੀ ਸਰਬ, ਦ੃ਢਟੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਅਰਥ ਰਖਰਬ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜਿਸਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ਰਕਨ ਗਰਬ, ਪਚਿਛਮ ਦਕਖਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਪਾਰਥਾਂ ਵੰਡੇ ਸਦਾ ਦਰਦ, ਦੀਨਾਂ ਦੁਰਖੀਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਸੱਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅੜਤਾਰ ਅੰਗ, ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਆਯਾ ਫਰਜ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਵੇਰਵਣਾ ਇਕਕ ਗੁਰਦੇਵ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਜਿਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਦੇ ਸੇਵ, ਨਿੱਤੁੱ ਨਿੱਤੁੱ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਦਿਸੇ ਸਦਾ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਨਹਕੇਵ, ਅਛੂਲ ਪਦਵੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵ, ਕਾਤਬ ਲਿਖੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਹੋਵੇ ਅਲਖ ਅਮੇਵ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਹੋਵੇ ਸਹਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤਕਕਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਪੀਰ, ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦਾ ਪੈਗਗਬਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਦਸਤਗੀਰ, ਦਸਤ ਨਾਲ ਦਸਤ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬੈਠਾ ਅਰਖੀਰ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਪੜਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵਰਖਾਏ ਆਪਣੀ ਸਚ ਤਸਖੀਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਸਕਵਰ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੁਸ਼ਰਦ ਹੋ ਕੇ ਦਸ੍ਥੇ ਸਚ ਤਦਬੀਰ, ਮੁਰੀਦ ਆਪਣੇ ਲਏ ਜਣਾਈਆ। ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਜੁਲਾਹੇ ਕਬੀਰ, ਕਬਰਾਂ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿੱਤਾ ਕਛੂਈਆ। ਨੂਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਨਜੀਰ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਅੰਦਰੋਂ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਝਾਗਢਾ ਮਿਟਾਵਣਹਾਰਾ ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅਸਰਾਪਦ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤਕਕਾਂ, ਬਿਨ ਅਕਖਾਂ ਅਕਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਫਿਰਨਾ ਪਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਦੀਨਾ ਮਕਕਾ, ਤੀਰਥ ਤਵੁ ਭਜਣਾ ਪਏ ਨਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਰਖੋਜਣਾ ਪਏ ਨਾ ਮਨਦਰ ਮਢ੍ਹਾਂ, ਗੁੜਦਵਾਰ ਪੱਡਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਓਸੇ ਦੀ ਓਟ ਰਕਖਾਂ, ਜੋ ਰਕਖਧਾ ਕਰੇ ਹਰ ਹਰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤਕਕਦੇ ਰਹੇ ਨਾਲ ਅਗਮੀ ਅਕਖਾਂ, ਦੋਏ ਲੋਚਨ ਬਨਦ ਧਿਆਨ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈ ਸਦਾ ਵਸਾਂ, ਵਾਸਤਾ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਮਨ ਹੱਕਾਰੀ ਵਿਕਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਢਟ੍ਹਾਂ, ਬੁਦ्धਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸਚਾ ਲਾਹਾ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਦਰ ਤੋਂ ਖਵਾਂ, ਅਗੇ ਦਾ ਖਟਕਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਬਣੇ ਸਜ਼ਣ ਸਰਖਾ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਆਪ ਨਿਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਾਏ ਇਕਕੋ ਸਚਾ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚ ਧਾਮ ਵਡਧਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਰਵੇਲਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਲਭਣਾ ਸਚਾ ਰਖੋਜੀ, ਜੋ ਰਖੋਜਤ ਰਖੋਜਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਦਾ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਸੌਜੀ, ਮਜਲਸ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚਾ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਚੋਜੀ, ਚੋਜ ਨਿਰਾਲੇ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਰੋਗੀ, ਚੁਕਾਸੀ ਦੁਕਖਾਂ ਵਿਚਾਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦੀ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਸੋਝੀ, ਸਮਝ ਵਿਚਾਂ ਸਮਝ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਸਾਚੀ ਕੋਠੀ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਵੇਰਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤ ਉਠਾਵੇ ਸੋਤੀ, ਸੁਤਤਧਾਂ ਰੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਹਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗੋਤੀ, ਘਰ ਵਿਚਾ ਘਰ ਮੇਲਾ ਲਏ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਲਭਣਾ ਦੀਨਾਂ ਬੰਧੂ, ਜੋ ਬਨਦਨ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਗਹਰ ਗਮੀਰ ਹੋਵੇ ਸਾਗਰ ਸਿੰਧੂ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਚਿੰਨਤਾ ਗਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਮੁਸ਼ਲਿਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈ ਸਾਰੇ ਤਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਖਣਾ ਸਚ ਭੰਡਾਰ, ਜੋ ਭਣਡਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੁਕਕੇ ਕਦੇ ਨਾ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਦ੍ਰਣ ਸਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਾਹਿ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਕਰ ਤਧਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਅਕਖਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਢਾਈਆ। ਧਾਮ ਵਰਖਾਵੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਸਮੱਲ ਬਹ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਰਕਖੇ ਆਪਣੇ ਅਖਤਧਾਰ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਮਨਯਾਂ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਉਤੇ ਕਰੇ ਇਕਕ ਇਤਿਵਾਰ, ਬੇਇਤਿਵਾਰੀ ਵੇਰਖੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ।

जन भगत कहे मैं वेरवणा शब्द निराला गुरु, जिस नूं गुरदेव कह के सारे गए मनाईआ। जिसदे कोलों परम पुरख दा कारज हुंदा शुरु, आदि आदि रचना जिस रचाईआ। जेहड़ा मंजल चढ़ के पान्धी हो के मुसाफर कदे ना मुझ् सच दवारे बह के सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां अंदर शब्दी नाम फुरना हो के फुरू, फुरने मन दे बन्द कराईआ। (१७ जेठ श सं २ बचन सिँध तूतां वाले दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे मैं प्रभ दी लैणी सिख्या, निरअकर्वर पढ़ के खुशी मनाईआ। जेहड़ा कलम शाही नाल ना जाए लिखया, रसना गा ना कोई सुणाईआ। जिथों गुर अवतार पैगंबरां मिलदी भिछ्या, अणमंगी, दौलत रिहा वरताईआ। जिस दी धार नाल आदि जुगादि करे सभ दी रच्या, रच्छक हो के वेरव वरवाईआ। जग नेत्र नाल विद्या विच्चों किसे ना दिसिआ, चौदां विद्या रही कुरलाईआ। जो दीन मज़ब जात पात विच्च आ के कदे ना जाए भिटिआ, भिट्ठ रूप ना कोई वटाईआ। सदा सदा सच स्वामी बोल बोले मिठिआ, अनरस आपणा दए चरवाईआ। जन भगतां मार्ग ला के जुग जुग सिन्ध्या, साजण साचा लए मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आदि जुगादि जुग चौकड़ी नित नवित जन भगतां प्रेम प्रीती अंदर विकिआ, बिन कीमत तों कीमत सभ दी दए चुकाईआ।

जन भगत कहे मैनूं तक्कणा भगवान उह, जिसदी शास्त्र सिमरत वेद पुरान उस्तत कर के खुशी मनाईआ। जगत वासना विच्चों करे निर्मोह, मुहब्बत आपणे नाल जुड़ाईआ। परमात्म हो के आत्म जावे छोह, शहनशाह हो के आपणा रंग चढ़ाईआ। तन माटी खाकी मन्दर अंदर देवे साची लो, जोती नूर कर रुशनाईआ। नाम निधाना साचे बीज देवे बो, पत्त टहणी आप महकाईआ। कूड़ी क्रिया अंदरों लवे खोह, धरोह मन ना कोई कमाईआ। काम क्रोध लोभ मोह हँकार रहण ना देवे गरोह, शब्दी खण्डां इक्क चमकाईआ। साचा अमृत निझर धार देवे चो, चरन चरनोदक आपणा नाम पिआईआ। भगतां अंदर मिल के भगतां रूप जावे हो, निरवैर निराकार आपणा आप समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँध विष्णुं भगवान, जन भगतां शब्द संदेशा दे के सोहँ सो, सर्ब व्यापी प्रतापी गुरमुख लए बणाईआ। (१७ जेठ श सं २ देस राज दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे मैं श्री भगवान तक्कणा शहनशाह, जो दो जहानां हुक्म चलाईआ। सति सच दृढ़ाए इक्क आपणा नां, नाउँ निरँकारा सर्व जणाईआ। होए सहाई हर घट थां, थान थनंतर दीन दुनी वेरव वरवाईआ। सदा सुहेला जुग जुग सिर ठंडी रकवे छाँ, जगत अगनी अग्न ना कोई तपाईआ। जन भगतां सन्तां गुरमुख गुरसिरव सन्त फ़कीरां पकड़े

बांह, संसार सागर विच्छों बाहर कछुईआ। कोटन कोट जन्म दे बख्ता देवे गुनाह, दुरमत मैल पापां आप धवाईआ। अन्तर आत्म परमात्म हो के बख्ते सच ध्यान, ज्ञान इकको इक समझाईआ। मानस जन्म करे कल्याण, गेड़े विच्छ ना कोई भवाईआ। साचा धर्म दस्ते ईमान, पुरख अकाल इकको इष्ट मनाईआ। जन भगत अंदरों रहे ना कोई बेईमान, कूड़ शैतान ना कोई लड़ाईआ। हँकारी मन ना करे गुमान, गुरबत गैर ना वंड वंडाईआ। इकको इक अबिनाशी करता गावे गाण, कुदरत दा कादर दए समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत बणा के दर घर साचे दे महिमान, मेहरवान आपणी दया कमाईआ।

जन भगत प्रभ दी सदा करे तलाश, शास्त्र सिमरत वेद पुरान फोल फुलाईआ। जिस दे विच्छ सिफतां दी शाख, शनाखवत दी शहादत रहे भुगताईआ। बिन हरि किरपा दरस ना होवे साख्यात, सन्मुख हो के दरस कोई ना पाईआ। जुग चौकड़ी खेले खेल तमाश, नित्त नवित्त आपणा वेस वटाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त जन भगतां देवणहारा दात, दानी हो के वरताईआ। कूड़ी क्रिया मिटे अन्धेरी रात, साचा नूर चन्द करे रुशनाईआ। गुरमुख कदे गरूब ना होवे आफताब, साची चमक दए चमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत साचे नाम दी सदा देवे अमदाद, अनमुल दौलत झोली पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुखां लहणा देणा पूरब जन्म कर्म दा करे बेबाक, बाकी अवर और ना कोई रखाईआ। (१७ जेठ श सं २ धरमो देवी)

* * * *

जन भगत कहे मैं अबिनाशी करते नाल लौणा यराना, कूड़ा यार ना कोई जिथे दिसे ना कोई बैगाना, वैरी रूप ना कोई बदलाईआ। इकको नजरी आए साहिब सुल्ताना, शाह पातशाह सच्चा शहनशाहीआ। जिस दा हुक्म चले सदा दो जहानां, जुग चौकड़ी बैठे सीस निवाईआ। देंदा रहे धुर फरमाणा, गुर अवतार पैगंबर हुक्में विच्छ फिराईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त जोती पहरया आपणा जामा, रूप रंग रेख नजर किसे ना आईआ। शब्दी जोधा सूरबीर सुत बलवाना, गोबिन्द आपणे नाल रखाईआ। जिस दा खण्डा खड़के कूड़ी क्रिया शरअ मेटे शैताना, सरीर शरीर रहण कोई ना पाईआ। चार कुण्ट दह दिशा होए हैराना, भेव अभेद सके ना कोई खुलाईआ। जन भगत सुहेले गावण इकको गाणा, तूंही तूंही राग अलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखा जाणे जीव जहानां, मानस मानव मानुख पड़दा दए उठाईआ। (१७ जेठ श सं २ राजो देवी दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे प्रभ पुकार लै सुण, संदेशा तेरे दर पुचाईआ। तुध बिन सहाई

होवे कौण, लोकमात दया कमाईआ। कलिजुग अगनी वगे तत्ती पौण, अमृत मेघ ना कोई बरसाईआ। सुख सागर विच्च मिले ना नहौण, तीर्थ तट फिर फिर दित्ती दुहाईआ। मनूआं मन हँकारी मरे ना रैण, सच्चा तीर निशाना अणयाला ना कोई लगाईआ। मन वासना पिच्छे आए ना कोई हटौण, पडदा अंदरों ना कोई चुकाईआ। वरन बरन वेरवे सारे तेरे ढोले गौण, मन्दर चढ़ के अंदर वड के निझ नेत्र तेरा दरस कोई ना पाईआ। चरन कँवल कोई ना भुल्ल बख्खौण, बखिशश मंगे ना चाई चाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आइउ भगत दवार बुलौण, बुलावा आपणा नाम समझाईआ।

जन भगत कहे प्रभू तेरी याद अंदर गए रुल, आपणा आप मिटाईआ। पढ़ पढ़ थकक गए बुल्ल, बत्ती दन्द देण दुहाईआ। कीमत पिआ कोई ना मुल, लेखे लेखा ना कोई लगाईआ। सच भंडार गिआ डुल्ल, वस्त अमोलक हत्थ कोई ना आईआ। कलिजुग अन्धेरा झाकरवड रिहा झुल्ल, ठंडी पवण ना कोई वर्खाईआ। मूर्ख मुग्ध हो के जे गए भुल्ल, अभुल्ल तेरी ओट रखाईआ। भाग लगा दे साची कुल्ल, कुल्ल मालक तेरे अग्गे सीस रहे झुकाईआ। सच दवारा जाए खुलू, खालस रूप तेरा नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आपणे लै तराईआ।

जन भगत कहे प्रभ तेरी लगे कोई ना कीमत, निहकरमी कर्म दे कमाईआ। जन भगत तेरी आत्म बण के बणे तरीमत, त्रीया हो के सेव कमाईआ। मानस जन्म चुरासी विच्चों मिल्या इक्क गनीमत, गमां तों दे छुडाईआ। साङ्गी पवित्र कर जिहन वाली जिहनीअत, ज्ञेर जबर विच्च ना कोई अटकाईआ। साची सिख्या सति सति नसीहत, हुक्म फरमाना आप सुणाईआ। भेव खोलू दे असल असलीअत, दुरमत मैल मैल धवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आपणे मिलण दी दे काबलीअत, कामल मुशर्द मुरीद आपणे विच्च टिकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच विरासत नाम भंडारा जन भगतां करदे वसीअत, मेहरवान हो के बिन लेखे लेख बणाईआ। (१७ जेठ श सं २ गुरो दे गृह)

* * * * *

जन भगत कहे प्रभ किरपा कर खुद, खादम आपणे लै बणाईआ। निर्मल होवे बुद्ध, बुद्धि मलीन ना कोई बणाईआ। पंज विकारे करना पए ना युद्ध, झगढ़ा मन ना कोई लड़ाईआ। तेरा दवारा जाए सुझ, पडदा उहला दे उठाईआ। मंजल चढ़दिआं रस्ते विच्च ना जावां रुक, अग्गे हो ना कोई अटकाईआ। तेरा नूरी दरस कर के भगत सुहेला होवे खुश, खुशीआं विच्च तेरे विच्च समाईआ। जन्म कर्म दा रहे कोई ना दुःख, बण दरदी दर्द देणा गवाईआ। साची गोदी लैणा चुक, पुरख अकाल बण के धुर दा पिता माईआ। आवण जावण पैंडा जावे मुक्क, झगढ़ा कर्म रहे ना राईआ। अपराधी बणौणा आपणा सुत, साहिब सतिगुर देणी इक्क सरनाईआ। बिन कदम सीस जगदीश तोहे जाए झुक, निउँ निउँ

मर्स्तक धूड़ी खाक रमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देणी माण वडयाईआ।

जन भगत कहे तेरा रूप तक्कणा खालस, खालस खालसा आपणा लैणा बणाईआ। दो जहानां बणना सालस, सच सलासी आप कमाईआ। कूड़ी निंदरा रहे ना आलस, गफलत नाता देणा तुड़ाईआ। मैं बाला नद्दा तेरा बालक, बाल अवस्था दिआं दुहाईआ। तूं साहिब स्वामी धुर दा खालक, खावंद सभ दा नजरी आईआ। आदि जुगादि सदा सद बण्या प्रितपालक, सेवक हो के सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत सांभ आपणी अमानत, कलिजुग अन्तम वेरव वर्खाईआ।

जन भगत कहे प्रभ क्यों बैठा छुप्प, आपणा आप लुकाईआ। कलिजुग वेरव अन्धेरा घुप्प, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। डूंधी भवरी बैठों चुप्प, शब्द संदेश ना कोई सुणाईआ। कलिजुग सृष्टी दृष्टी दा बदलिआ रुख, बिन तेरी किरपा वाग सके ना कोई बदलाईआ। मन वासना होई भुक्ख, तृष्णा तृप्त ना कोई कराईआ। बिन पुररव अकाल दीन दयाल सतिगुर पूरे गोदी सके कोई ना चुक्क, सीस भार ना कोई उठाईआ। दीन मज़ब विच्च आ के सारे गए रुद्ध, अग्गे कदम ना कोई उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां उजल कर मुख, मुख अन्तर निरंतर मंतर आपणा दे समझाईआ। (१७ जेठ श सं २ प्रेमा देवी दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे प्रभ तेरा सुणना सच्चा ढोला, ढोल माही देणा सुणाईआ। भाग लगा दे काया चोला, चोली आपणी रंग रंगाईआ। सुणा दे धुर दा सोहला, सोहणी आवाज सुणाईआ। जन्म कर्म दा रहे ना उहला, रौणक आपणी देणी वर्खाईआ। तूं मालक धुर दा दिसें मौला, हर घट रिहा समाईआ। नूर खुदाई अब्बला, अब्बल इक्क जणाईआ। दे वड्डिआई उपर धौला, धरनी धरत वेरव खुशी मनाईआ। आपणा पूरा इकरार कर कौला, जन भगतां होएं सहाईआ। मन हंगता सीस मार पउला, पाहुल अमृत गुरमुखां अन्तर आत्म दे चर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म इक्क वरताईआ।

जन भगत प्रभ सोहणे सुंदर, स्वामी तेरी बेपरवाहीआ। धूड़ी खाक रमौणी कन न नहीं पौणी मुंदर, सीस सवाह ना कोई सुटाईआ। वडना नहीं किसे डूंधी कुंदर, कंदर विच्च डेरा कोई ना लाईआ। तेरे कोलों खुलौणा आपणा कुफल जंदर, पड़दा सैहजे देणा चुकाईआ। पूजा करनी नहीं किसे सुरपत इन्दर, गणपत गणेश विष्ण ब्रह्मा शिव ध्यान ना कोई लगाईआ। तूं मालक वड गजिंदर, फुनिंदर तेरा राह तकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा हुक्म देणा वरताईआ।

जन भगत कहण मालक सिध्धा हो के आ, वल छल खेल ना कोई खलाईआ। तुध बिन अवर ना दिसे कोई मलाह, मुलाहजेदार संग ना कोई बणाईआ। साचा मार्ग दस्स राह, रहबर हो के दे समझाईआ। मालक खालक सांझा बण खुदा, खुदी तक्बर अंदरों बाहर कछुआईआ। वअज्ज वहदत इक्को दे समझा, इबादत तेरा नाम नजरी आईआ। फजल रहमत दे कमा, अज्जल लेखा दे चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां आपणे चरन कँवल कर फिदा, माण हँकार अभिमान अंदरों बाहर देणा कछुआईआ। (१७ जेठ श सं २ चूड़ सिंघ दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे श्री भगवान कट्ट दुकरवडा, चिन्ता गम सोग ना कोई सताईआ। तेरी किरपा उजल होवे लोकमात मुखडा, मुख अन्तर आपणा नाम दे समझाईआ। मात गरभ औणा पए ना उलटा रुखडा, चुरासी वाली फासी दे कटाईआ। तेरे प्रेम प्यार अंदर सदा भुकरवडा, दे दरस भुकरवयां भुकरव दे गवाईआ। साचे नाम दा बरब्ज अगम्मी टुककडा, जिस नूं खाधिआं तोट रहे ना राईआ। मानस जन्म जाए सुधरा, सुध बुद्ध बिबेक बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच भंडारा दे वरताईआ।

जन भगत कहे प्रभ जन्म जन्म दी कट्ट तंगी, जगत कलेश रहण ना पाईआ। आत्म परमात्म बण संगी, धुर दा संग बणाईआ। नाम वस्त साची दात दे मंगी, अनडिठड़ी झोली पाईआ। दूर्झ द्वैत अंदरों ढाह कंधी, अन्ध अज्ञान दे चुकाईआ। झगढा रहे ना खानाबन दी, चुरासी फासी नजर कोई ना आईआ। साचा नाम ढोला गाईए छन्दी, छन्द आनंद तेरा नजरी आईआ। जन्म जन्म दी कर्म कर्म दी विछड़ी आत्म तेरे नाल जाए गंडी, पारब्रह्म ब्रह्म मिल के खुशी मनाईआ। तेरे साचे रस दी आवे इक्क सुगन्धी, दुरगन्धी दर रहे ना राईआ। एथे ओथे दो जहानां जन भगतां पिठ होए ना नंगी, पुशत पनाह आपणा हत्थ टिकाईआ। लोकमात वरभंडी विच्च होए मूल ना भंडी, भाणडा भरम देणा भन्नाईआ। साचे नाम दी सति सतिवाद सुणौणी इक्क सुरंगी, सुर ताल दी लोड रहे ना राईआ। जन भगत आसा तेरा चरन भरवासा पुरख अबिनाशा सदा सदा सद रही मंगी, मांगत हो के झोली डाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा दे इक्क वर, हरि सन्त सुहेले गुर चेले ला आपणे अंगी, अंगीकार एकंकार निराकार आप अखवाईआ। (१७ जेठ श सं २ सेवा राम दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे प्रभ तेरा मेरा सांझा होवे रिश्ता, रिश्ता दुनी ना कोई वडयाईआ। नेड आए ना कोई फरिश्ता, जम दंड ना कोई लगाईआ। लहणा देणा पिछला मुक्क जाए आहिस्ता आहिस्ता, वेला वक्त गिआ आईआ। तेरे कोल आदि जुगादी सति फरिस्ता, हरिजन

ਆਪਣੇ ਲੈ ਜਗਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸਚਾ, ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਦੇਣਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਝਿਣਾ, ਵ੃ਢਟੀ ਦਾ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਦੇਣਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਹੇਂ ਦਿਸਦਾ, ਲੋਚਨ ਨੈਨ ਅਕਰਖ ਬਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਣਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਦਾ, ਦਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਹਿਸਾਬ ਰਕਖੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕ ਇਕ ਦਾ, ਅਮੁਲਲ ਮੁਲਲ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਲਿਖਵਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਅਗੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਧਰਮੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗੁਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਛੇਤੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਬਣਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦੇ ਭੇਤੀ, ਪੱਡਦਾ ਉਹਲਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਗੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਤੈਨੂੰ ਕਹ ਕੇ ਗਏ ਨੇਤੀ ਨੇਤੀ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਢੋਲਾ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਣਧਾ ਰਿਹੋਂ ਪਰਦੇਸੀ, ਰਖੋਜਧਾਂ ਹਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਆਪਣੀ ਨੇਕੀ, ਨਿਕਕਧਾਂ ਤੋਂ ਵਡੇ ਲੈ ਬਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਧਾਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਵੇਰਵੀ, ਸਿਧਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨੇਹੜਾ ਧੂਰ ਦਾ ਭੇਜੀਂ, ਭਜਨ ਬਨਦਗੀ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਦੇਣਾ ਤੇਜੀ, ਤਪਦੇ ਹਿਰਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣੀ ਰਹੇ ਸਚੇ ਨੇਂਹ ਦੀ, ਨਿਹੋਂ ਅੰਦਰ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਧਾਰ ਬਰਸੇ ਅਮੂਰਤ ਮੇਂਹ ਦੀ, ਅਗਨੀ ਅੰਗ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੂਰ ਦੀ ਬਖ਼ਾਣੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਝਗੜਾ ਮੁਕਕ ਜਾਏ ਮੋਰਾ ਤੋਰਾ, ਤੁਰਤ ਪੱਡਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਭੇਜ ਘੋੜਾ, ਆਸਣ ਪਲਾਣੇ, ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਾਦ ਸੁਣਾ ਦੇ ਧੂਰ ਦਾ ਦੁਹਰਾ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਬਣਾ ਲੈ ਆਪਣਾ ਬਾਂਕਾ ਛੋਹਰਾ, ਸਤੀ ਪੁਰੂ਷ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਜੋੜਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਸੋਹਣਾ ਲਗਦਾ ਰਹੇ ਤੇਰਾ ਸਸ਼ੇ ਉਪਰ ਹੋੜਾ, ਹਾਹੇ ਟਿੱਧੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੋੜਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਡੋਰੀ ਤੇਰੇ ਹਥ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸ ੨ ਦੇਵਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕਰ ਦੇ ਰਹਮਤ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਅੰਦਰੋਂ ਕਛੁ ਦੇ ਜ਼ਹਿਮਤ, ਜਮਾਂ ਦਾ ਰੋਗ ਚਲੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇ ਦੇ ਨਿਯਾਮਤ, ਨਿਮਰਖ ਨਿਮਰਖ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਅਹਿਮਕ, ਸੂਫ਼ਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਇਸਾਰੇ ਦੀ ਦਸ਼ ਅਗਮੀ ਸੈਨਤ, ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਦੇਣਾ ਜਣਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਬਣ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ, ਸਾਥ ਆਪਣਾ ਦੇ ਨਿਭਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਏਰਾਪਤ, ਹਾਥੀ, ਅਸਵ ਭੇਟ ਨਾ ਕੋਈ ਚਢਾਈਆ। ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਨਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ, ਮਾਲਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਰਾਈਆ। ਜਾਗਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਰਾਤੀ, ਜਲਧਾਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਰਾਈਆ। ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ ਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਵਾਟੀ, ਵਰਕਾ ਵਰਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਮਝੀਏ ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਇਕਕੋ ਜਾਤੀ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰੀ ਸਨਘਾ ਰਖੇਲ ਪ੍ਰਭਾਤੀ, ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਮੰਗੀਏ ਇਕਕ ਇਕਾਂਤੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਦਰ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਖੋਲ੍ਹ ਰਖਲਾਸਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਦੇ ਮਿਟਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਗ੍ਰਹ ਸਾਚ ਮਨਦਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇਰਵੇ ਰਖੇਲ ਤਮਾਸਾ, ਸ਼ਮਾਂ ਦੀਪਕ ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰ ਆਸਾ, ਅਸਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇ ਘਾਟਾ, ਘਾਟ ਆਪਣੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਨੈਣ ਉਠਾ ਕੇ ਸਾਥੋਂ ਤਕਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਾਟਾਂ, ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਨ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤੇਰੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਸ਼ਾਰਖਾਂ, ਸ਼ਨਾਖਤ ਤੇਰੀ ਰਹੀਆਂ ਕਰਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਲਾਲ ਚਨਦ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਗਟ, ਪਰਗਣੇ ਆਪਣੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਰਘਟ, ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਾਚਾ ਮਿਲੇ ਅਮ੃ਤ ਰਸ, ਰਸਤਾ ਰਹਿਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰ ਕੇ ਵਸ, ਨਾਤਾ ਕੂੜਾ ਦੇ ਛੁਡਾਈਆ। ਨਿਝ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਧੁਰ ਦੀ ਅਕਰਵ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਰਾਂ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਵਾਰਾ ਦਰਸ ਕੇ ਇਕਕੋ ਸਚ, ਘਰ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸਜ਼ਣ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਰਕਖਣਹਾਰਾ ਪਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਕਦੇ ਵਕਰਵ, ਵਕਰਵਰੇ ਘਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਾਧਾ ਚੋਲਾ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਛੱਡ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਪਿੰਜਰ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਨ ਭਗਵਾਨ, ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਅਗਮੀ ਵਥ, ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਰਸ ਲੈਣਾ ਚਕਰਵ, ਚਮਕਾ ਕੂੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੧੭ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਸੇਵਾ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਂ ਆਪ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਧੋਵੀਂ ਪਾਪ, ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਰ ਸਫਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਬਖ਼ਾਂ ਦਾਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਕੂੜ ਭਰਮ ਦੇਣਾ ਕਢਾਈਆ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ

ਰਹੇ ਤੇਰੀ ਧਾਰ, ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਕ ਵਿਛੁੱਡ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਈ
ਆਬਾਦ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ
ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਰ ਕਿਰਪਾ, ਮੈਨੂੰ ਦਸ਼ਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ।
ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਹੁ ਬਿਧਤਾ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਦੁਃਖ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਤੂੰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਮ ਦਾ ਲੇਖਾ
ਲਿਖਵਦਾ, ਬਿਧਨਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਸਿਟਾਈਆ। ਪਾਰ ਕਰ ਸਾਚੇ ਹਿਤ ਦਾ, ਪਿਤਾ ਪੂਰਾ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ।
ਰੂਪ ਦੇ ਦੇ ਸਾਚੇ ਸਿਰਖ ਦਾ, ਸਿਖਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਝਾਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ
ਕੂੜੀ ਵਿਰਖ ਦਾ, ਅਮ੃ਤ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਮੁਰਖ ਚਵਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਵਾਂ ਔਧਰ ਸਦਾ ਰਹੇਂ ਦਿਸਦਾ,
ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹਤਥ
ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਵੇਰਖ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ
ਹੋਵੇ ਨਾ ਸਚ ਇਬਾਦਤ, ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਾਈਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਬਦਲ ਲੈ ਆਪਣੀ ਆਦਤ,
ਭਗਤਾਂ ਹੋ ਸਚ ਸਹਾਈਆ। ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਮੇਟ ਜਹਾਲਤ, ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਦੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ
ਪਦਾਰਥਚ ਮਿਲੇ ਨਿਆਮਤ, ਰਸ ਖਾ ਖਾ ਰਖੂਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਵਿਕਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਲਾਮਤ, ਹੱਕਾਰ
ਅੰਦਰਾਂ ਦੇਣਾ ਕਢਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦੇ ਜਸਾਨਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਆ ਕੇ ਵੇਰਖ ਸਾਡਾ ਹਾਲ, ਹਾਲ ਹਾਲ ਕਰ ਦੁਹਾਈਆ। ਜਗਤ ਦੁਃਖੀ
ਹੋਧਾ ਵਾਲ ਵਾਲ, ਵਲਵਲੇ ਅੰਦਰਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਕਢਾਈਆ। ਪਿਤਾ ਗੋਦ ਉਠਾਏ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਲ, ਬਚਪਨ
ਲੇਰਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਲ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ
ਮਨਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਵਜੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਲ, ਦੁਕਰਵੀਆਂ ਦੁਃਖ ਰਹੇ ਭਰਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ
ਵਿਚਵਾਂ ਕਰ ਬਾਹਲ, ਅਗਲਾ ਲਹਣਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਮੰਗੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਕੀ, ਸਮਯ ਸਮਯ ਵਿਚਕ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਨਾਤਾ
ਜੁਡਧਾ ਪੁਤਰ ਧੀ, ਸਾਕ ਸਮੰਧ ਕੁਟਸ਼ ਗੱਢੁ ਪਵਾਈਆ। ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ਨਾ ਅੰਤਰ ਜੀਅ, ਪਤਤ
ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਰਕਖੇ ਨਾ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਸੀਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ ਦੇਵੇ
ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਅਮ੃ਤ ਬਰਖੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੀਂਹ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਨਾ ਕੋਈ
ਬੁਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁੰਨ ਭਗਵਾਨ, ਸਦ ਚਰਨ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਥੀਂ, ਥਾਨ ਥਨਨਤਰ ਇਕਕੋ
ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। (੧੮ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਮਹਿੰਗਾ ਰਾਮ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

जन भगत कहे प्रभ आ के वेरव साड़ा रुकवा सुखा टुककर, टुकड़िआं वाली वंडा
ना कोई वंडाईआ। जिस नूं खा के करीए तेरा शुकर, धन्न धन्न धन्न तेरी बेपरवाहीआ।
मेहरवान निरगुण धारों आ उत्तर, उत्तर पूरब पच्छिम दक्खण वेरव वर्खाईआ। कीता कौल
इकरार ना जावीं मुकर, वेला वक्त दए गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, मेहरवान मेहर नजर उठाईआ।

जन भगत कहे प्रभ आप आ के वेरव साडा दलिद्वर, दलील सके ना कोई जणाईआ।
भरमे फिरदे इधर उधर, साचा घर ना कोई बणाईआ। दे वड्डिआई वांग बिदर, कोझे
कमले गले लगाईआ। निरगुण निरवैर हो जा मित्र, पारब्रह्म बेपरवाहीआ। गरीब निमाणयां
बणा मित्र, ममता आपणे नाल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर,
सिर आपणा हत्थ टिकाईआ।

जन भगत कहे प्रभ दस्स करीए की पुकार, निउँ निउँ सीस नवाईआ। तूं सभ कुछ
वेरवणहार, अभुल्ल तेरी बेपरवाहीआ। जगत विच्च होए खुआर, घर घर पई दुहाईआ। सृष्टी
ताअने रही मार, अणिआले तीर चलाईआ। छड़ गए भैण भाई साक सज्जण यार, नाते कूड़े
गए तुड़ाईआ। कर किरपा साचा दे अधार, मेहर नजर इक्क उठाईआ। कोटां विच्चों थोड़े
तेरे नाम दा करन जैकार, नाअरा धुर दा इक्क लाईआ। कूड़ी क्रिया कलिजुग विच्चों कछु
बाहर, बैरूनी लेरवा दे मुकाईआ। सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग तेरी करदे रहे इंतजार,
उडीक विच्च ध्यान लगाईआ। अन्तम किरपा कर के मिलिउँ आण, आप आपणा फेरा पाईआ।
नाउँ रक्ख के महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, भाग साड़ा दे बदलाईआ। दुःख रहे ना
विच्च जहान, दलिद्वर अंदरों दे तजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, तेरे दवारिउँ जन भगत सुहेले मंगदे सच्चा दान, दानशमंदी आपणी प्रीती
प्रीतम दे वरताईआ। (१८ जेर श सम्मत २ सन्तो देवी दे गृह)

* * * *

जन भगत कहे प्रभ नेड़े आ अग्गे, घर आ के वेरव वर्खाईआ। साड़े पाटे चीथड़
झाग्गे, ओळुण सीस ना कोई टिकाईआ। दुध्ध दहीं दे खाली मग्घे, अमृत रस ना कोई
चर्खाईआ। दीपक सच कोई ना जगे, अन्ध अन्धेरा रिहा डराईआ। भुकर्वे नंगे फिरदे
भज्जे, नट्टीए वाहो दाहीआ। साची वस्त कोई ना लभ्भे, दिवस रैण कुरलाईआ। इक्को
तेरी सरन लग्गे, बाकी छड़ी सर्ब लोकाईआ। पढ़ने छड़े कक्के खकर्वे गग्गे घग्घे, सोहँ
ढोला रहे गाईआ। दुःख दुनयावी सानूं दस्स वजह, क्यों मात रिहा तङ्फाईआ। असीं
छोटे नन्हे तेरे बच्चे, पिता पुरख अकाल हो सहाईआ। असीं बचन करदे सच्चे, दुःख आपणे
रहे जणाईआ। बिन तेरी किरपा कदे ना होईए पक्के, कच्चे करे जगत लोकाईआ। इक्को
आसा मनसा दर्शन करीए आपणी अकर्वे, आरवर मिल के खुशी मनाईआ। सुकर्वां वाले
खाईए भत्ते, भटकणा अवर रहे ना राईआ। कर्म माडे जाण कट्टे, सुख मिले सभनी थाईआ।

ਜਗਤ ਸਰਖੈਲ ਕਰੇ ਨਾ ਢਹੈ, ਠੋਕਰ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਲਗਾਈਆ। ਵੈਰ ਰਹੇ ਨਾ ਘੜੇ ਵਡੇ, ਠੀਕਰ ਕੂੜਾ ਭਨਾ ਦੇ ਸਜ਼ਾਈਆ। ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਹੇ ਜਪੇ, ਜਾਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਤੇਰੀ ਢਹੈ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰ ਲੈ ਇਕਠੇ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਵਿਛੋਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਲੀ ਨਾ ਜਾਏ ਜੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੁਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਵਾਰ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਆਵਣ ਨਵੈ, ਅਗੇ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। (੧੮ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋ ਦੇਵੀ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਾ ਮਾਤ ਔਂਦਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ, ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵ ਲਗੌਂਦਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਲਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਖੇਲ ਖਿਲੌਂਦਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਤਉਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਰੂਪ ਧਰੌਂਦਾ, ਅੰਡੜ ਜੇਰਜ ਉਤਮੁਜ ਸੇਹਤਜ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਅਲੌਂਦਾ, ਪਰਾ ਪਸਨ੍ਤੀ ਮਦਘ ਬੈਖਰੀ ਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਜਣੌਂਦਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਸੁਹੌਂਦਾ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਥ ਦਕਖਣ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਬਣੌਂਦਾ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼੍ਰੂਦ ਵੈਖ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਰਚੌਂਦਾ, ਕਿਧੋਂ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਜਲ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖੇਲ ਖਲੌਂਦਾ, ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਤਜਾੜ ਪਹਾੜ ਤਪਜੌਂਦਾ, ਪਤ ਟਹਣੀ ਕਿਧੋਂ ਲਹਰਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਜੀਵਣ ਮਰਨ ਬਣੌਂਦਾ, ਘੜਿਆ ਭਨਨ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਹੁਕਮ ਵਰਤੌਂਦਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਿਝੋਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗ਼ਬਰ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ, ਨਵ ਸਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਾਗ ਅਲੌਂਦਾ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਨਾਦ ਵਜਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਮਾਤ ਪ੍ਰਗਟੌਂਦਾ, ਸਾਧਨਾ ਧੁਰ ਦੀ ਦਾਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਗੋਦ ਤਠੌਂਦਾ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਗੁਰਸਿਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗੌਂਦਾ, ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਅਠੂ ਸਠ ਤੀਰਥ ਵੰਡ ਵੰਡੌਂਦਾ, ਹੁਕਮੋਂ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਭਵਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਚਨ ਰਚੌਂਦਾ, ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਪੰਜ ਤਤਤ ਮਨ ਦਰ ਆਪ ਸੁਹੌਂਦਾ, ਗ੍ਰੂ ਬਹ ਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਧਾਰ ਚਲੌਂਦਾ, ਸੂਣੀ ਦੂਣੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਮਨ ਮਤ ਬੁਦ਼ ਵਿਚਾਰ ਵਰਖੌਂਦਾ, ਸੋਚ ਸਮਝ ਦਾ ਗੇੜਾ ਦਿੱਤਾ ਭਵਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਭੂਤ ਭਵਿਰਖ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮੌਂਦਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮਿਟੌਂਦਾ, ਤਤਤ ਰਹਣ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਵਿਦਾ ਵਿਦਾਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਢੌਂਦਾ, ਧੁਰ ਸਦੇਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਧੋਂ ਨਹੀਂ ਸਰਗੁਣ ਆਪ ਵੇਸ ਵਟੌਂਦਾ, ਮੋਹੇ ਭੇਵ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਦੋਏ ਜੋੜ ਬੇਨਨ੍ਤੀ ਸੀਸ ਚਰਨ ਨਿਵੌਂਦਾ, ਨਿਤੁੱ ਨਿਤੁੱ ਲਾਗੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ੍ਰਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕਕ ਦ੃ਢਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੋਂ ਬਣਿਓ ਅਗਮ੍ਭ ਅਥਾਹ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕੋਟਨ

ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਦਿੱਤੇ ਰਚਾ, ਰਵ ਸਸ ਕਰਨ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮਣਡਲ ਮਣਡਪ ਦਿੱਤੇ ਸੁਹਾ, ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਹੁਕਮ ਮਨਾਈਆ। ਵੇਸ ਅਨੇਕਾਂ ਲਏ ਵਟਾ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕਿਸੇ ਜਣਾਈਆ। ਖੇਲੇਂ ਖੇਲ ਹਰਿ ਘਟ ਥਾਂ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ, ਬੇਅੰਤ ਹੋ ਕੇ ਬੇਅੰਤ ਵਿਚਚ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸਭ ਦਾ ਬਣਯਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਕਿਧੋਂ ਗੋਦ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਿਧੋਂ ਕਾਗਾਂ ਹੱਸ ਉਡਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਦੇਵੇਂ ਠੰਡੀ ਛਾਂ, ਕਿਧੋਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਖੇਲ ਦਿੱਤਾ ਰਚਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਵੱਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾਏਂ ਥਾਉਂ ਥਾਂ, ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਬੈਠਾ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਲਈ ਉਪਜਾ ਜੋ ਘਡਿਆ ਭਨਨ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੇ ਲਾਹ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਮਹਿਬੂਬ ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ, ਖੁਦ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਰਿਹਾ ਗਾ, ਗਹਰ ਗਮੀਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਦੇ ਸਮਝਾ, ਬੁਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। (੧੮ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੋਂ ਆਵੇਂ ਜਗਤ, ਸਤਿ ਸਚ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਾਰੋਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਂ ਉਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਉਧਾਰੋਂ ਸਾਚੇ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਦਰਸੋਂ ਫਕਤ, ਫਿਕਰਾ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੁਹਾਵੇਂ ਸਚ ਵਕਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਮਰਦਾਨ ਬਣਯਾ ਮਰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਭਜ੍ਝੋਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਿਧੋਂ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਵੰਡੋਂ ਦਰਦ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਦੁਃਖ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਚਲਾਈ ਕਰਦ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਬੇਨਨਤੀ ਸੁਣੋਂ ਅੰਝ, ਕਿਧੋਂ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮਸ਼ਤਕ ਰਿਹਾ ਰਗਦਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੜਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ ਨਾਪੜਦ, ਉਹਲਾ ਕਾਧਾ ਚੋਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੋਂ ਆਵੇਂ ਮਾਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਬਣਾਏ ਦਿਵਸ ਰਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਖੇਲੋਂ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਰਚਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਕਾਰੋਂ ਨਾਚ, ਨਟੂਆ ਹੋ ਕੇ ਸਾਂਗ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨੇਹੜੇ ਦੇਵੇਂ ਸਾਚ, ਕਿਧੋਂ ਜ੍ਰੂਠ ਜ੍ਰੂਠ ਉਪਜਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੇਜਾ ਸੋਵੇਂ ਜਗਤ ਖਾਟ, ਕਿਧੋਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬਹ ਕੇ ਰਖੁਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਵੈਂਵਾਟ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਪਾਂਧੀ ਰਾਹੀਅਾ। ਕਿਧੋਂ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਸਾਥ, ਸਚ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਬਣੋਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਕਿਧੋਂ ਸਲੋਕੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਕਹੋਂ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਬਦਲਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੇਵਕ ਕਾਰੋਂ ਚਾਕ, ਚਾਕਰ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਆਸ, ਤ੃ਣਾ ਤ੃ਖਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਲੋਕਮਾਤ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤ ਕਾਰੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਦਸ਼ ਖਾਸ, ਖਾਸੂਸੀਅਤ ਖਾਸਮ ਹੋ ਕੇ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। (੧੯ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਸਾਂਸਾਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੃ਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਧੁ ਦਿੱਤਾ ਖਾਕੀ ਤਨ, ਨਾਤਾ ਤਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁਡਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਖ਼ਾਯਾ ਬੁਦ्धਿ ਮਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਜਣਾਏ ਸਰਵਣ ਕਨਨ, ਸਾਚੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਖ਼ਾਯਾ ਮਾਲ ਧਨ, ਖਾੜੀਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਿਧੁ ਬਣਾਯਾ ਆਪਣਾ ਜਨ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਫੁਝਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਪੜਦਾ ਰਖਾਯਾ ਵਿਚਵ ਬ੍ਰਹਮ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲੇਖਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਖੁਸ਼ੀ ਰਕਖੀ ਗਮ, ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ ਦਿਤਾ ਦਮ, ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਹੁਝੁ ਨਾਲ ਜੋਡਿਆ ਚਮਮ, ਰਕਤ ਬੁੰਦ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਸਾਚਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਚਨਨ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਕਿਧੁ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਣਾਯਾ ਮਾਤ ਕਰਮ, ਕਾਂਡ ਕਿਧੁ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈ ਜਾਤ ਪਾਤ ਧਰਮ, ਮਜ਼ਬ ਬਣਾਯਾ ਰਿਹਾ ਨਾਦਾਨ, ਜਗ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਹੁਕਮ ਹਾਕਮ ਬਣਾਏ ਵਿਧਾਨ, ਕਿਧੁ ਹਕੂਮਤ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਰਖੋਲੁ ਕੇ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਹੋਇਉੱਂ ਜਾਣੀ ਜਾਣ, ਹਰ ਘਟ ਵੇਰਖੇ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਨਤ ਬਣਿਉੱਂ ਤਰਖਾਣ, ਤਿਕਖੀ ਧਾਰ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਦਲਿਆ ਰੂਪ ਮਹਾਨ, ਵੇਸ ਜਵ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਮਾਰਨ ਆਧੋ ਅਫਗਾਨ, ਫੈਸਲਾ ਹਕ ਹਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਆਧੋ ਮੈਦਾਨ, ਮਦਦ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਸੂਛਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈਰਾਨ, ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾ ਕੋਈ ਧਿਆਈਆ। ਕਿਧੁ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਤ ਲਿਆਯਾ ਨਾਲ ਜਵਾਨ, ਜੋਬਨਵੱਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਿਧੁ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਫੱਡੀ ਕਮਾਨ, ਕਾਮਲ ਮੁਸ਼ਰਦ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਦੋ ਜਹਾਨ ਬਣਿਉੱਂ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਿਧੁ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਨਾਲ ਆਰਾਮ, ਝਾੰਜਟਾ ਵਿਚਵ ਝਾੰਜਟ ਪਾ ਕੇ ਝਾਗਢਾ ਵੇਰਖੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਹੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਛੇੜ ਛੇੜਨੀ ਮੇਰਾ ਕਾਮ, ਸਭ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਰਨੀ ਨਾਕਾਮ, ਮਨ ਮਤ ਬੁੜ ਸੇਟਣੀ ਤਮਾਮ, ਕੂੜਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਣਾ ਹਰਾਮ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮੇਟ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਸਭ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। (੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸੰ ੨ ਰਖੇਮੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰੁਹ)

* * * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੁ ਬਣਾਏ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ, ਕਿਧੁ ਪਰਲੋਂ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਵ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਹਰ ਘਟ ਥਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋਤ, ਆਪਣੇ ਨੂਰ ਨਾਲ ਚਮਕਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਲਾਵੇਂ ਚੋਟ, ਸੋਏ ਸਰਬ ਉਠਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਸਹਾਵੇਂ ਕਿਲਾ ਕੋਟ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੇ ਦਾਏਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਜਣਾਵੇਂ ਸਚ ਸਲੋਕ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਰੋਂ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਖ਼ਾਂ ਸੁਕਤੀ ਮੋਰਖ, ਕਿਧੁ ਸੁਫਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਕਰੋਂ ਰਖੋਜ, ਵੇਰਖੇ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਦਾ ਕਰੋਂ ਚੋਜ, ਚੋਲੇ ਅੰਦਰ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਿਰਹੋਂ ਵਿਛੋਡਾ ਲਾਯਾ ਰੋਗ, ਧਾਦ ਰਹੀ ਸਤਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬੈਰਾਗੀ ਬਖ਼ਾਯਾ ਜੋਗ, ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਦਿੱਤੇ ਭਟਕਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਚੋਗ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਦਾਏਂ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਬਖ਼ਾਂ ਦਰਸ ਅਮੋਘ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਭੋਗੋਂ ਸਾਚਾ ਭੋਗ, ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਮਿਲਾਏਂ ਸਚ ਸੰਜੋਗ, ਮੇਲਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਕਰੋਂ ਵਿਧੋਗ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸਦਾ ਜੁਦਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅੰਦਰ ਦੇਵੋਂ ਝੋਕ, ਜੂਨੀਅਂ ਵਿਚਵ ਭਵਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਦੁਃਖ ਦੇਣ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ੌਂਕ, ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਸਮੇਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਰੋਕ, ਕਿਧੁ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਵੇਖਿਆ ਬਹੁਤ, ਗਿਣਤੀ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਕਿਧੁ ਖੁਮਾਰੀ ਅੰਦਰ

करें मदहोश, सुरती सुरत भुलाईआ। क्यों बैठा रहे खामोश, सुन समाध डेरा लाईआ।
क्यों भाग लगावें काया माटी पोश, पुशत पनाह आपणा हथ्य टिकाईआ। जोती जोत सरूप
हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सद
दर्शन देवे रोज, रजा आपणी विच्च मनाईआ। (१६ जेठ श सं २ पूरन चन्द)

जन भगत कहे प्रभू क्यों कीता आपणा आप प्रकाश, क्यों नूर नूर रुशनाईआ। क्यों
सच स्वामी हो के पावें रास, गोपी काहन रूप वटाईआ। क्यों वसें आपणे पास, आप आपा
दे समझाईआ। क्यों प्रगट होइज्जें खास, खसम हो के हुक्म वरताईआ। क्यों सेवक बणिज्जे
दास, सेवक सेवा सच कमाईआ। क्यों तृष्णा रक्खी आस, क्यों ममता मोह जणाईआ।
क्यों भुक्ख बणाई प्यास, सहजे दे समझाईआ। क्यों बणिज्जे सर्ब गुणतास, गुणवन्ता नजरी
आईआ। गुर अवतार पैगङ्गबर बणाए आपणी शारख, शरअ दिती प्रगटाईआ। क्यों कर के
मातलोक उदास, अन्तम नाते लए तुड्डाईआ। क्यों भगतां पुछें बात, नित्त नवित्त फेरा पाईआ।
क्यों सोहणा वेला बणाया परभात, क्यों संधया ढोले गाईआ। क्यों लेखा लिखया पट्टी
नाल कलम दवात, क्यों अकर्खरां जोड़ जुड्डाईआ। क्यों सन्तां दएं शाबाश, सिर आपणा हथ्य
टिकाईआ। क्यों पतण बणाया घाट, क्यों गुरमुखां पार लंघाईआ। क्यों नेरन नेरे रक्खी
वाट, गुरसिखां दएं समझाईआ। क्यों झगड़ा पाया जात पात, दीन मज़ब रिहा टकराईआ।
क्यों जीवण रक्खया वफात, क्यों मुरदा मुरीद विच्च समाईआ। क्यों अंदरे अंदर धुन
आत्मक जणाएं आपणी बात, बातन हो के करें शनवाईआ। क्यों भगतां सच सुनेहड़ा जाएं
आरख, आरखर आपणा हुक्म मनाईआ। क्यों झगड़ा पावण वाला इस विसारख, वसा के सभ
नूं रिहा हलाईआ। क्यों रिहड़की खोलें ताक, क्यों कुण्डे रिहा खड़काईआ। क्यों हो के
पुरख अबिनाश, भगतां रिहा तड़पाईआ। क्यों दिन्दा नहीं आपणी दात, दातार हो के झोली
पाईआ। जन भगत तैनूं कह बैठु इक्को बाप, पिता पुरख अकाल नजरी आईआ। पूरा
कर गोबिन्द वाला वाक, वर्खत पए ते जगत विच्चों बाहर कद्दाईआ। सभ दे वेरख हालात,
हालांकि बदली नहीं बदलण दा वेला रही तकाईआ। कलिजुग कूड़ी रहणी नहीं जमात,
जमां ने घेरा लैणा पाईआ। जन भगत कहे प्रभू तूं उन्हां पुच्छणी बात, जेहडे तेरा इक्को
नाम ध्याईआ। क्यों कलिजुग अन्तम मुक्कणी वाट, वट्टा रहण कोई ना पाईआ। क्यों सूर्खीर
जोधा बणे राठ, हुक्मे अंदर हुक्म भवाईआ। क्यों शौह दरयाए लहर मारे ठाठ, अमृत धारा
इक्क वहाईआ। क्यों बणे साचा घाट, पतण बहि के खुशी मनाईआ। क्यों भगतां होवें
दास, दस्स के देणा समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक
नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, तुध बिन कोई ना पुच्छे बात, वतन बेवतनां
होए ना कोई सहाईआ। (१६ जेठ श सं २ अंगरेज सिंघ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋ ਰਚਨ ਰਚਾਈ, ਰਚਨਹਾਰੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਉਪਯਾਈ,
ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਰੀ ਕੁਡਮਾਈ, ਨਾਤਾ ਜੋਡਿਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਕਿਧੋ
ਗ੍ਰਹਿਤੀ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈ, ਦਿੱਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ। ਕਿਧੋ ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੁਲਾਈ, ਪਡਦਾ ਦਿੱਤਾ ਰਖਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਸੂਰ ਅਕਾਲ ਛੁਪਾਈ, ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਿਧੋ ਸੁਰ ਤਾਲ ਵਜਾਈ, ਨਾਦੀ ਨਾਦ
ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਘਰ ਮਨਦਰ ਬਣਤ ਬਣਾਈ, ਗ੍ਰਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਚਢਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਜੋਤ ਨਿਰਭਣ
ਡਗਮਗਾਈ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਟੇਡੀ ਬਂਕ ਸੁਹਾਈ, ਭਵਰ ਗੁਫਾ ਕਿਧੋ ਚਤੁਰਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਸਹੱਸ ਕੱਵਲ ਰਿਹਾ ਭਵਾਈ, ਦਲ ਆਪਣਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਕਰੀ
ਕੁਡਮਾਈ, ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਮਾਝ ਡਣਡ ਵਿਚਚ ਕੀਤੇ ਸ਼ੁਦਾਈ, ਬੁਦਿ ਚਲੀ ਨਾ ਕੋਈ
ਚਤੁਰਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਸਵਾ ਗਿਠ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈ, ਹਿਸਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਨੈਣਾਂ ਪਿਚਛੇ ਨੈਣ
ਕੀਤਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਤੀਜੀ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਬਣ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਸਾਈ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਖਵਾਈਆ। ਕਿਧੋ
ਆਤਮ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਰੁਹ ਬੁਤ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਦਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕਕ ਵਰ, ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋ ਬਣਾਧਾ ਤਤਤ ਵਜੂਦ, ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਬਣਾਧਾ ਕਾਧਾ
ਮਾਟੀ ਕਚਚ ਕਲਬੂਤ, ਕਂਚਨ ਗੜ ਸੁਹਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਸੁਹਾਧਾ ਅੜਜ, ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਬਣਿਤੁੱ ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਬੂਬ, ਮੁਹਬਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਆਪਣਾ ਸਚ ਸਬੂਤ,
ਸਥਾਰ ਸਬੂਰੀ ਵਿਚਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਮਜ਼ਾ ਫਿਰੋਂ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਿਧੋ
ਉਪਯਾਧ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਹਲਕਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਅੰਦਰਾਂ ਗਿਤੁੱ ਰੁਠ, ਆਪਣਾ ਮੁਰਖ ਭਵਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਦਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਨਜਰ ਆ ਸੌਜੂਦ, ਘਰ ਸਾਚੇ
ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਕਿਧੋ ਰਚਨ ਲਿਆ ਰਚ, ਰਚ ਰਚ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਭਾਣਡਾ ਬਣਾਧਾ
ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਚ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਆਤਮ ਰਕਰੀ ਸਚ, ਵਜਜੇ ਸਚ ਵਧਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਲੂੰ ਲੂੰ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਰਚ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਛੁਪਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਲੁਕਾਧਾ ਬ੍ਰਹਮਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਉਪਯਾਧ ਧੀਰਜ ਜਤ, ਸਤਿ ਸਨਤੋਖ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਊਬਲੇ ਬਹੱਤਰ ਨਾਡੀ ਰਤ,
ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਠ ਹਾਡੀ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਧੋ ਰਖੇਲ ਰਿਖਲਾਧਾ ਜਗਤ,
ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤੇ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਦਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਲਕ
ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਿਧੋ ਸੂਛਟੀ ਲਾਈ ਅਗਗ, ਤ੍ਰਖਾ ਤ੍ਰਣਾ ਵਿਚਚ
ਤਪਾਈਆ। (੧੮ ਜੇਠ ਸ਼ੀ ਸੰ ੨ ਲਚਮਣ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

* * * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋ ਮਾਲਕ ਬਣਿਤੁੱ ਧੁਰ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਪ੍ਰਗਟ
ਕੀਤੇ ਪੈਗਗਬਰ ਅਵਤਾਰ ਗੁਰ, ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਰਖੇਲ ਰਖਲਾਧਾ ਦੇਵਤ ਸੁਰ,
ਕਰੋਡ ਤੇਤੀਸਾ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹੋਂ ਜੁਡ, ਮੇਲਾ ਮੇਲੇਂ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ।
ਕਿਧੋ ਲੋਕਮਾਤ ਆਵੇਂ ਸੁੜ, ਨਿੱਜ ਨਵਿੱਜ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਰਿਹੋਂ

ਤੁਰ, ਨਵ ਨੌਂ ਭਜ੍ਜੋਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਫੁਰਨਾ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹੋਂ ਫੁਰ, ਫੁਰਨੇ ਅੰਦਰ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਉਪਜਾਏ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ, ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਕਿਧੋਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਬਣਾਯਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ, ਦੋਹਰੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਵਿਦਾਵਾਨ ਕੀਤੇ ਗੁਣੀ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਭਾਗ ਲਗਾਵੇਂ ਕਾਧਾ ਕੁਝੀ, ਕਾਅਬਾ ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਦਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਦਾਂ ਅਨਮੁਲੀ, ਅਨਮਂਗੀ ਦੌਲਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੂਛਟੀ ਤੈਨ੍ਹੂ ਭੁਲੀ, ਪ੍ਰਭ ਸੈਹਜੇ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਜਗਤ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਝੁਲੀ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਧਕਕਾ ਰਹੀ ਲਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਵੁਢਟ ਇ਷ਟ ਕਿਸੇ ਨਾ ਖੁਲੀ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਸਭ ਦੀ ਡੁਲੀ, ਨਿਝਰ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿਆਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਮੂ ਤੇਰੀ ਫੁਲਵਾੜੀ ਕਿਸ ਬਿਧ ਮਾਤ ਫੁਲੀ, ਸਚ ਸਚ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛ੍ਨੂ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਘੋਲ ਘੁਲੀ, ਘਾਲ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ।
(੧੬ ਜੇਠ ਸ਼ ਸਂ ੨ ਵਜੀਰੋ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹ)

* * * *

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ, ਗਵਰ ਸਬਰ ਆਪਣਾ ਦੇ ਬੰਧਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਾਚਾ ਅਮ੃ਤ ਬਖ਼ਾ ਸੀਰ, ਸੀਰ ਰਖਾਰ ਬਚ੍ਚੇ ਸਾਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ। ਤਨ ਮਨ ਰਹੇ ਨਾ ਹਉਮੋਂ ਪੀਡ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਦਰਦ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਕਕੋ ਰਹੇ ਰੀੜ, ਦੂਜਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਤਨ ਮਾਟੀ ਠਾਂਡੀ ਹੋਵੇ ਸੀੜ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗਏ ਬੀਤ, ਝਲਲ ਝਲਲ ਥਕਕੇ ਤੇਰੀ ਜੁਦਾਈਆ। ਲਭਦੇ ਰਹੇ ਠਾਕਰ ਮਨਦਰ ਵਿਚਿਆਂ ਮਸੀਤ, ਮਸਲਾ ਹਲ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਗੈਂਦੇ ਰਹੇ ਗੀਤ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਆ ਜੀਤ, ਨਾਤਾ ਛੁਡਿਆ ਨਾ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੁਡੀਕ, ਰਾਹ ਤਕਕਦੇ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਉਸੀਦ, ਆਸਾ ਤ੃ਣਾ ਦੇ ਗਵਾਈਆ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾ ਭੀਰਖ, ਭਿਖਖਵਾਧਾ ਆਪਣੀ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਿਰ ਹਤਥ ਰਕਖ ਜਗਦੀਸ਼ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਰਹੀ ਪੀਸ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਲੈਣਾ ਟਿਕਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਚੁਕਾ ਦੇ ਝੋੜੇ, ਝਾੰਜਟ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਜਡੇ ਵਸਾ ਦੇ ਖੇਡੇ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਬਾਲਕ ਬਚ੍ਚੇ ਨੰਨੇ ਤੇਰੇ, ਦੂਜਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਚੁਰਾਸੀ ਕਛੁਦੇ ਅਗਲੇ ਗੇੜੇ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਧਕਕੇ ਰਖਾਧੇ ਬਥੇਰੇ, ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਯਾ ਨੇੜੇ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਾਰੇ ਗਏ ਤਜਾਈਆ। ਚਰਨ ਕੱਵਲਾ ਲਵਾ ਡੇਰੇ, ਡੇਰਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਬਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਕਰ ਘੇਰੇ, ਘਿਰਨਾ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਦਾ ਬਹਾ ਆਪਣੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ, ਜਿਥੇ ਦੁਂਖ ਦਰਦ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜਮਦੂਤ ਨਾ ਆਵੇ ਨੇੜੇ, ਫਾਸ ਗਲ ਨਾ ਕੋਈ ਲਟਕਾਈਆ। ਸਚ ਚੜਾ ਆਪਣੇ ਬੇੜੇ, ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਜਗਤ ਉਠਾਈਆ। ਤ੍ਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਹਤੁੰ ਬਾਲਕ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ, ਤ੍ਰੂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਨਰਖੇਡੇ, ਬਿਰਵਰੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁਡਾਈਆ। ਕੁਝੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਜਗਤ ਰਹਣ ਨਾ ਝੋੜੇ, ਮਨੁਆ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਡਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਚਿਕਕੜ ਨਾਲ ਲਿਬੇਡੇ, ਦੁਰਸਤ ਮੈਲ ਦੇ ਧਵਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਵਸ ਆ ਕੇ ਨੇੜੇ,

आपणा पन्ध मुकाईआ। कोटां विच्चों थोडे भगत जेहडे बैठे रकरव के वड्हे जेरे, जेरज अंडज उत्भुज सेहतज विच्चों देणा बाहर कद्हाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, मेहरवान मेहर नज्जर कर मेहरे, मेरा तेरा तेरा मेरा रहण कोई ना पाईआ। (१६ जेठ श सं २ चरन जीत सिंघ दे गृह)

जन भगत कहे मैं सार ना जाणा तेरी, तेरा भेव कोई ना आईआ। बण सेवक घर दी चेरी, गोली हो सेव कमाईआ। शौह दरया डुब्बण ना देवीं बेडी, पार किनारे आप लगाईआ। कलिजुग अन्त करीं ना हेरा फेरी, बेपरवाह बेपरवाही विच्च समाईआ। सानूं नज्जर औंदी गुरमुख कहे राम वेले एथे हुंदी सी इक्क बेरी, बेर कच्चे पक्के दोवें रंग वटाईआ। इक्क अयाली लाई ढेरी, तोड़ तोड़ के खुशी मनाईआ। अंदर आसा कीती वधेरी, बहु ममता लई प्रगटाईआ। साचा राम मारे फेरी, बण के पान्धी राहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची खेल रिहा वरताईआ।

जन भगत कहे प्रभ फेरा पा, क्यों बैठा मुख छुपाईआ। अयाली दासी जीउणा नां, मापे खुशीआं नाल सुणाईआ। अन्तर बैठा ध्यान लगा, बिन अकरवां अकरव उठाईआ। जिन्हां चिर मेरा राम ना जावे आ, मैनूं सुरत रहे ना राईआ। मार के उच्ची धाह, कूक कूक दिता सुणाईआ। भीलणी दी ते मेरी मां दी इक्को मां, भणेवां ओसे दा नज्जरी आईआ। जिन्हां चिर ना दरश देवें आ, झल्ली ना जाए जुदाईआ। राम शब्दी रूप वटा, भज्जया वाहो दाहीआ। सहजे पहुंचया आ, फड़ बाहों दित्ता हिलाईआ। नैन लिआ खुला, खुशी विच्च ताली दित्ता लगाईआ। वाह मेरे बेपरवाह, तेरे हत्थ वडयाईआ। राम ने विच्चों पंज बेर लए खा, अद्वा हिस्सा उस दे मूँह विच्च पाईआ। फिर सहजे सहजे दित्ता समझा, इशारे नाल दृढ़ाईआ। जिस वेले त्रेता द्वापर गिआ विहा, कलिजुग अन्ध अन्धेरा छाईआ। राम दा राम तेरा अगला लेखा दए चुका, बाकी तेरे हत्थ फड़ाईआ। निरगुण हो के देवे दरस दिखा, जोती जाता शहनशाहीआ। मेहर नज्जर लए उठा, मेहरवान हो के वेरव वरवाईआ। अयाली निउँ के सीस दित्ता झुका, दोए जोड़ वास्ता पाईआ। की उह इकल्ला आवे तेरे वांग आपणा आप लुका, पड़दा जगत रखाईआ। राम किहा नहीं, उह सन्त सुहेले नाल मिला, गुरमुख साचे संग लिआईआ। तेरे दवारे देवे भाग लगा, भगवान हो के होए सहाईआ। बच्चे किहा की मैनूं लवे पहचान, निरगुण पड़दा दए उठाईआ। राम किहा हां उह करे ध्यान, दाता बेपरवाहीआ। प्रेम प्यार दा खावे पकवान, कच्चयां तों पक्के दए बणाईआ। पूरब लेखा चुककया आण, पुरख अकाल दित्ती वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, पिछला लहणा देवा सिंघ दा देणा दे के खुशी मनाईआ। (१६ जेठ श सं २ देवा सिंघ दे गृह)

